

ISPITA

NATURA • MANIFESTAREA • PREVENIREA

JOHN OWEN

ISPITA

ISPITA

NATURA • MANIFESTAREA • PREVENIREA

JOHN OWEN

ISPITA. NATURA, MANIFESTAREA ȘI PREVENIREA EI

John Owen

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Temptation: the nature and power of it. The danger of entering into it. And the means of preventing that danger. With a resolution of different cases relating to it* (1658). Pentru ediția din limba română s-a folosit manuscrisul editat de William Goold, publicat de American Tract Society în 1825.

Traducerea, editarea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV, ediția 2001. Copyright 2001 GBV. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica de copyright completă la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Cuvânt înainte 7

Prefață 11

Capitolul 1. Temelia subiectului 15

Capitolul 2. Căderea în ispită 29

Capitolul 3. Învățăturile Mântuitorului nostru cu privire la ispită 41

Capitolul 4. Cum poți ști că ai căzut în ispită 81

Capitolul 5. „Vegheați și rugați-vă” 93

Capitolul 6. Când ispitirea este iminentă 105

Capitolul 7. Păzește-ți inima 117

Capitolul 8. Cum să păzești cuvântul răbdării lui Hristos
133

Capitolul 9. Îndemnuri de final 165

Despre MAGNA GRATIA

CUVÂNT ÎNAINTE

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării [ispitei], care are să vină peste lumea întreagă, ca să îi încerce pe locuitorii pământului” (Apocalipsa 3:10)

Acest scurt tratat al lui Owen pe tema ispitei a fost publicat pentru prima dată în 1658. Inițial, Owen a dorit să îl publice la cererea insistentă a unor prieteni. Este posibil chiar ca acești prieteni să fi auzit esența acestei cărți prin predicile autorului, și, după expresia folosită în îndemnul de încheiere, se pare că ele au fost rostite la Oxford.

Motivele pe care autorul le-a avut pentru a trimite la tipar această lucrare sunt sugerate de unele aluzii legate de circumstanțele vremii, la care face referire atât în prefață, cât și în tratatul în sine.

Ochiul vigilent al autorului detectase anumite efecte negative ale succesului mișcării evanghelice din acea vreme. Frica de un vrăjmaș comun îi ținuase anterior uniți în perspectivele și lucrările lor, făcându-i să depindă de adevărata

sursă a întregii puteri și nădejdi. Acum, însă, mișcarea se confundase în lupte și dezbinări, care pavaseră calea către restaurarea monarhiei.

Owen vorbește despre „o decădere vizibilă de la principiile Reformei”, care cuprindea tot mai mult din creștinismul oficial în aceste națiuni. În limbajul lui se regăsește un ton de indignare și totuși de credincioșie, atunci când tratează subiectul acestei decăderi în tratatul său:

„Cine și-ar fi închipuit că primii coloniști, ai căror urmași sunt acum în putere și plăcuți tuturor oamenilor, ar fi căzut atât de jos, mai ales dacă ne gândim că erau cândva o colonie de puritani, care locuiau în general „pe văi”, în locuri joase, așa cum spune profetul despre cetatea lui Dumnezeu, dar au ajuns azi pe vârfurile munților pe care îi stăpânesc, însă trăind după obiceiurile băștinașilor? Nu putem decât să ne minunăm cât de repede au uitat aceștia obiceiurile, manierele, căile de viață și umblarea strămoșilor lor, și că, încetul cu încetul, au intrat în matrița acestora din țara pe care au ocupat-o”.

Se poate ca Owen să se fi temut de problema dezbinărilor care prevalau în societate și să fi anticipat trezirea unui sistem intolerant, în cadrul căruia patriotismul Parlamentului și geniul militar al lui Cromwell să apună. El și-a publicat cartea de față fiind cel mai probabil sub impresia că a sosit ceasul ispitei și că cea mai bună modalitate de a ne asigura de continuarea viețuirii după principii religioase sănătoase era creșterea în evlavie personală.

Oricare ar fi fost motivele care l-au stimulat la pregătirea acestei cărți, trebuie să observăm că întreaga lucrare, cu excepția câtorva paragrafe, pare să fi fost scrisă cu un scop clar, având în vedere poporul lui Dumnezeu din orice epocă. Nu am citit nicio altă lucrare în cadrul căreia autorul să fie mai atent în a face o judecată sănătoasă și echilibrată. El evită orice fel de speculații sau cercetări în legătură cu lucrarea misterioasă a celui rău, lucru pe care-l putem vedea la mulți dintre autorii care au scris pe aceeași temă. Autorul este mult prea preocupat ca aceia care îi vor citi lucrarea să fie feriți de vicisugurile celui rău, să își însușească forța avertismentelor și a îndemnurilor sale fără a face speculații ingenioase sau fără a-și însuși lucruri irelevante. Preocuparea profundă a lui Owen pentru bunăstarea spirituală a cititorilor lui se dovedește nu doar prin apelurile calde care întretes explicațiile sale, ci și prin grija răbdătoare cu care își îndreaptă atenția către cercetarea inimii. El nu lasă niciun colțișor al acesteia neverificat. Pentru acela care citește această carte având atitudinea cu care autorul a scris-o – pur și simplu ca să își cerceteze propria inima, să cunoască ce este ispita și să se păzească pe deplin împotriva ei – efectul este cu mult dincolo de ceea ce ar putea produce simpla artă retorică sau simplul joc de cuvinte.

Plecând de la îndemnul Cuvântului lui Dumnezeu din Matei 26:41, Owen analizează pe rând trei elemente definitorii legate de acest subiect – ispita, mijloacele prin care ea

își face loc în inimă și iese învingătoare și modalitățile de prevenire a acțiunii ispitei. Majoritatea acestei cărți se îndreaptă în esență către ultimul aspect – mijloacele de prevenire. Aceasta se concentrează, în acest sens, pe cercetare, pentru a vedea care sunt acele dovezi prin care omul poate cunoaște faptul că a căzut în ispită, pe sfaturile necesare pentru a preveni această situație și pe circumstanțele când ispita poate fi identificată de timpuriu. Discuția pe acest ultim aspect se îndreaptă foarte mult către o ilustrare a responsabilității creștine de a veghea, iar cartea se încheie cu un îndemn general de a ne achita de această îndatorire. Anumite repetiții care își fac loc în text, modalitatea de aranjare a lui și spațiul disproporționat alocat anumitor părți din subiect, care sunt explicate cu mai multe detalii, probabil datorită circumstanțelor în care au fost scrise aceste lucruri, ne duc din nou cu gândul la faptul că este posibil ca acest tratat să fi fost rezultatul prelucrării unei serii de predici.

William Goold

PREFAȚĂ

Dragă cititorule creștin,

Dacă ești conștient câtuși de puțin de vremurile în care trăim, atunci se poate să fi observat existența multor ispite puternice cu care se confruntă toți cei care Îl cunosc pe Domnul și care mărturisesc Numele Lui, ispite la care sunt expuși în mod repetat. Succesul pe care aceste ispite l-au avut asupra lor, ocară de nedescris adusă Evangheliei și rănilă și ruina cauzate numeroaselor suflete sunt copleșitoare!

În acest context, presupun că nu ai nevoie de alte motive care să te convingă de necesitatea publicării avertismentelor și a sfaturilor care urmează. Ele sunt gândite ca un antidot în fața acestor vremuri, și sper că îți vor fi de folos. Le spun aceste lucruri îndeosebi celor care gândesc că trebuie să facem o astfel de cercetare și că este nevoie să le prezint oamenilor aceste meditații, căci mulți sunt aceia care pretind că ei cred în Hristos, care ar trebui să umble în sfințenie personală și să adere constant la tot ceea ce este prețios în această relație cu Hristos. Nu am ezitat să mă îndrept către subiectul acestei cărți, și am făcut acest lucru din următorul motiv: ceea ce am văzut în această lume în felul în care ea

funcționează, alături de încercările care însoțesc felul ei de a trăi, au fost lucruri care au dat greutate observațiilor mele cu privire la căile și umblarea oamenilor, lăsând o impresie certă în gândurile mele asupra puterii și a pericolului ispitelor. De aceea, m-am simțit nevoit să lansez un apel serios către noi toți de a ne păzi, în lumina faptului că am descoperit unele dintre modalitățile și mijloacele cele mai puternice care izvorăsc din puterea ispitelor prezente – în manifestarea lor de început, în creșterea către apogeu și în felul în care ele sfârșesc, în felul în care se ridică și cad, în umblare și în vorbire, în întuneric și lumină.

Dacă te afli printre cei care nu observă astfel de lucruri sau cărora nu le pasă de ele, este evident că n-ai nicio idee despre puterea și pericolele ispitelor în umblarea și mărturia ta. De asemenea, nici nu ai observat puterea acestora în alții. N-ai avut discernământul de a observa tăria lor în aceste vremuri, când toate lucrurile par să fie pe dos. Ești dintre cei care nu s-au necăjit și nici n-au fost în vreun fel tulburați de succesul trist pe care aceste ispite l-au avut printre creștini. Să presupunem că îți imaginezi că toate lucrurile stau bine, atât în interior cât și în afară, și că situația ar fi fost chiar mai bună dacă ai fi putut obține o împlinire mai mare a unora dintre dorințele tale în plăcerile și avantajele lumii. Vreau să știi că nu scriu pentru tine și nici nu te consider un cititor potrivit sau un judecător adecvat al lucrurilor care urmează. Chestiuni de acest fel au legătură cu preocuparea publică pentru

problemele care afectează întreaga națiune. Ele pot fi uimitoare și confuze, în timp ce urmele pașilor lui Dumnezeu sunt apăsate, dar căile Lui rămân necunoscute pentru mulți. În mod particular, oamenii, și chiar creștinii, se confruntă deopotrivă cu necazuri fără egal, și cu vremuri ciudate de prosperitate. Un duh de erezie, lenevie și amăgire cutreieră țara cu atâta forță și putere, încât pare să fi primit o poruncă de a merge înainte și de a prospera. Putem vedea dezbinări, certuri și competiție, lucruri care produc rezultate rele precum mânie și răz bunare, rele întâlnite, din nefericire, chiar și printre frați. Rezultatele disperate și produsele ispitelor care îi copleșesc pe oameni se văd zilnic în apostazia parțială sau totală, în declinul dragostei și în slăbiciunea credinței. Vremurile noastre sunt pline de exemple înfricoșate de apostazie, lucruri pe care epocile anterioare nu le-au cunoscut. Există un declin vizibil al reformei în cei care îndrăznesc chiar să pretindă că sunt creștini printre popoarele străine, atât în ce privește sfințenia personală cât și în zelul pentru interesele lui Hristos.

Haideți să înțelegem că peste această lume a sosit un „ceas al încercării... ca să îi încerce pe locuitorii pământului” (Apocalipsa 3:10). Cei care nu pot conștientiza acest lucru sunt fie captivați de puterea vreunei poftes înfricoșate, a corupției sau a ispitei, sau sunt orbi cu totul și nu știu nimic din ceea ce înseamnă să Îi slujească lui Dumnezeu în mijlocul lumii. În acest moment, unor astfel de persoane nu am nimic să le spun. Există alții care discern la modul general aceste

lucruri, și care cred că plaga a început să se manifeste. Îmi doresc ca aceștia să se trezească tot mai mult și să privească în jurul lor, astfel ca infecția să nu se apropie pe nesimțite! Nu le-aș dori să se trezească copleșiți pe neștiute de vreuna dintre aceste ispите, care, în zilele noastre, pândesc în plină lumină sau umblă în întuneric (Psalmii 91:10)¹. Avertismentele de față sunt îndreptate către astfel de oameni.

Cartea de față este scrisă pentru cei care plâng în secret din cauza tuturor stricăciunilor care se găsesc în cei ce mărturisesc Evanghelia. Ea este scrisă pentru cei ce se află sub comanda Căpeteniei mântuirii lor, luptând și împotrivindu-se puterii ispitelor, indiferent de sursa acestora. Fie ca Marele nostru Preot milostiv și îndurător, care a suferit și a fost ispitit deopotrivă (Evrei 4:15)², și care, în consecință, este plin de compasiune pentru neputințele noastre, să însoțească această neînsemnată inițiativă cu proviziile adecvate ale Duhului și îndurării Lui pentru cei care citesc aceste rânduri! Fie ca această carte să fie utilă slujitorilor Lui și să-și atingă țelul pentru care a fost gândită! Aceste rugăciuni vin din partea unuia care a primit o mână de sămânță din vistieria și comoara lui Dumnezeu.

John Owen

¹ Psalmii 91:10 – „de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău”.

² Evrei 4:15 – „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

1

TEMELIA SUBIECTULUI

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26:41)

Capitolul de față constituie temelia întregului meu discurs, și cuprinde următoarele aspecte: circumstanța în care au fost lăsate cuvintele din versetul cheie al capitolului, lucrurile avute în vedere în special de către acestea, semnificația generală a lor, natura generală a ispitei, felul ei de a se manifesta, atât activ cât și pasiv, modalitatea în care Dumnezeu îi testează pe oameni și scopurile Lui în acest sens, acțiunile ispitei și, în final, natura autentică a ispitei.

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26:41).

Cu mici diferențe, aceste cuvinte ale Mântuitorului nostru sunt conținute în trei dintre Evangheliile. Matei și Marcu le-au lăsat scrise așa cum le citiți mai sus, în timp ce Luca le redă în felul următor: „Sculați-vă și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Luca 22:46). Esența avertismentului

este aceasta: „Ridicați-vă, vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”.

Solomon ne vorbește despre cei care „vor fi ca un om culcat în mijlocul mării, ca un om culcat pe vârful unui cartarg” (Proverbe 23:34), oameni care se simt siguri pe ei în mijlocul furtunii, chiar dacă îi pândește pierzarea. Dacă vreodată s-a aflat vreun suflet sărman pe vârful cartargului în mijlocul mării, ucenicii au fost într-o astfel de circumstanță când Mântuitorul s-a aflat în Grădina Ghetsimani. Învățătorul lor, aflat la scurtă distanță de ei, aducea „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7), luând în mâna Lui și începând să guste din acea cupă plină de blestem și mânie din cauza păcatelor lor. Autoritățile evreiești, înarmate spre uciderea Lui, se apropiau tot mai mult de ei. Cu puțin timp înainte, Mântuitorul nostru îi informase de faptul că în chiar acea noapte El avea să fie trădat și dat în mâna acestora pentru a fi omorât. Ucenicii observaseră că El începuse să se „întristeze și să se mâhnească foarte tare” (Matei 26:37); El le spusese clar chiar că „sufletul Lui era cuprins de o întristare de moarte” (v. 38) și, de aceea, i-a îndemnat să aștepte și să vegheze alături de El, acum, când era pe punctul de a muri pentru ei.

În această circumstanță, El i-a lăsat pentru scurtă vreme ca pe unii care își pierduseră toată dragostea față de El și toată grija pentru propriile suflete. În consecință, ei au adormit repede! Până și cei mai buni dintre sfinți, dacă sunt

lăsați la latitudinea puterii lor, vor dovedi rapid că nu rămâne nimic de ei.

Sub presiunea ispitei, toată puterea noastră devine slăbiciune, și întreaga noastră înțelepciune se transformă în nebunie. Petru a fost unul dintre ei, unul care, cu puțin timp înainte, afirmase cu atâta încredere în sine că, chiar dacă toți oamenii Îl vor abandona pe Domnul, el nu va face acest lucru cu niciun chip. Mântuitorul nostru l-a înfruntat mai târziu pe Petru atunci când i-a spus: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine!” (v. 40), ca și cum i-ar fi spus, „Nu ești tu acela, Petru, care te laudai cu hotărârea ta de a nu Mă abandona niciodată? Este oare posibil să îți împlinești hotărârea, când nici nu ai putut veghea alături de Mine un singur ceas? În felul acesta vrei tu să mori pentru Mine, să mori când Eu sunt gata să mor pentru tine?” Este cu adevărat un lucru uimitor să ne uităm la faptul că Petru a făcut o promisiune atât de solemnă, și totuși la scurtă vreme a fost atât de nepăsător și neputincios.

Și descoperim rădăcina aceleiași trădări care rămâne și lucrează în inimile noastre, și vedem ce roade aduce ea în fiecare zi. Până și cea mai nobilă dintre promisiunile noastre de a asculta de Dumnezeu ajunge în curând să sfârșească într-o neglijență deplorabilă: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:18).

Întrucât se afla în această stare, Mântuitorul nostru i-a avertizat cu privire la starea lor, cu privire la slăbiciunea și pericolul în care se aflau, și îi îndeamnă să prevină pierzarea care îi pândea îndeaproape, folosind următoarele cuvinte: „Sculați-vă, vegheați și rugați-vă”.

Nu mă voi ocupa de sensul specific pe care Mântuitorul nostru îl avea în vedere atunci când a lansat acest avertisment față de cei ce erau prezenți alături de El – anume marea ispită care venea asupra lor datorită caracterului scandalos al Crucii.

Mă voi îndrepta însă către cuvintele acestea ca unele care conțin un îndemn general adresat tuturor ucenicilor lui Hristos, cei care Îl vor urma în toate generațiile.

Există trei lucruri pe care trebuie să le observăm în aceste cuvinte:

A. Lucrul rău față de care au fost avertizați – ispita.

B. Modalitatea în care aceștia pot fi copleșiți de ea – prin a cădea sau intra în ispită.

C. Modalitatea de prevenire a căderii în ispită – prin veghere și rugăciune.

Nu am în intenție să intru în prea multe detalii legate de natura ispitelor, ci mă voi concentra pe caracterul lor periculos. Voi vorbi de asemenea despre felul în care putem să prevenim acest pericol. Totuși, pentru a vă oferi câteva informații

legate de pericolele ispitei, aş vrea să spun câteva cuvinte legate de natura generală a ispitei.

DUMNEZEU NU ISPITEŞTE, CI TESTEAZĂ

În *primul rând*, aş vrea să las deoparte pentru foarte scurt timp natura ispitei şi a ispitirii. Vom încerca un experiment, şi vă îndemn să vă gândiţi la un vas care este străpuns, pentru ca lichidul din interiorul lui să curgă în afară. Oamenii cred că Dumnezeu îi ispiteşte uneori, dar noi înşine avem porunca şi responsabilitatea de a ne testa pe noi înşine, cu sensul de a ne cerceta, şi să ne rugăm ca Dumnezeu să facă acelaşi lucru cu noi. O astfel de „ispitire” este ca un cuţit care taie carnea unui om. Un astfel de cuţit poate să constituie hrana sau otrava, sănătatea sau distrugerea aceluia om.

În *al doilea rând*, ispita are o natură specială, atâta vreme cât ea ţinteşte orice fel de rău, şi oamenii cred despre ea că este fie *activă*, conducând şi îndemnând la rău, fie *pasivă*, întrucât este rea în ea însăşi, şi aduce cu ea suferinţă. Ispita este descrisă ca o *încercare* (Iacov 1:2), întrucât, în acel sens, noi suntem chemaţi să considerăm „ca o mare bucurie când trecem prin felurite încercări”. În celălalt sens, suntem chemaţi să nu cădem în ispită.

Dacă ne uităm din nou la caracterul ei activ, vedem că ea îi dă ispititorului un scop prin care el ispiteşte, conducând la rău. De aceea, este scris că Dumnezeu „nu ispiteşte pe nimeni” adică să ispitească la a păcătui (Iacov 1:13). Natura şi

scopul general al ispitei este testarea sau încercarea. În felul acesta, „Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam” (Geneza 22:1). Tot așa, Dumnezeu îi testează sau încearcă pe proroci falși (Deuteronom 13:3)³.

Acum, în ceea ce privește testarea de către Dumnezeu a oamenilor, trebuie luate în considerare două lucruri: *în primul rând*, motivul pentru care El procedează astfel, și, *în al doilea rând*, modalitatea în care El face aceasta.

În primul rând, motivul pentru care El face această testare a oamenilor ține de două scopuri, după cum urmează:

(1) Dumnezeu îl încearcă pe om pentru a-i descoperi ce se găsește în el – și pentru a descoperi fie lucrarea harului Său, fie starea de corupție morală a omului. Harul și corupția morală își au locul în profunzimea inimii. Oamenii se amăgesc singuri în căutarea lor după una sau cealaltă. Atunci când cercetăm sufletul pentru a vedea dacă există har în el, vom descoperi corupție. Când cercetăm după corupție, harul va ieși la iveală. Acesta este felul în care sufletul este păstrat într-o stare de incertitudine și motivul pentru care noi eșuăm în încercările noastre. Dumnezeu se apropie de sufletele noastre cu un instrument de măsură care atinge străfundul inimilor noastre. El introduce instrumentul acesta al testării în inimă, în cele mai adânci cotloane ale sufletului,

³ Deuteronom 13:3 – „să n-ascuți cuvintele aceluia proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă Îl iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru”.

permițându-i omului să vadă ce se găsește în el și să observe din ce material este făcut. În felul acesta l-a testat El pe Avraam, pentru a-i arăta credința lui. Avraam nu știa mai nimic de credință, mă refer la puterea și vigoarea credinței sale, până în clipa când Dumnezeu a scos-o la iveală printr-o încercare foarte mare. Când Dumnezeu spune că Avraam a fost conștient de credința lui, El a fost cel care l-a făcut capabil să o vadă. El l-a testat în mod asemănător și pe Ezechia pentru a-i descoperi mândria. Dumnezeu l-a testat pentru a-l face capabil să-și vadă inima, care era tentată să se mândrească, lucru pe care l-a făcut până ce Dumnezeu l-a testat, lăsându-l să-și vadă murdăria și vărsându-o înaintea feței lui. Rezultatul unor astfel de descoperiri făcute sfinților, cu mulțumire, smerenie și în prețuirea experiențelor noastre, este unul pe care nu îl voi trata aici.

(2) Mai apoi, Dumnezeu folosește testarea și încercarea pentru a Se descoperi omului: *în primul rând*, pe calea harului preventiv. Oamenii vor vedea că doar Dumnezeu este Cel care îi păzește de toate păcatele. Până la momentul când suntem ispitiți, noi credem că putem trăi prin puterile noastre. Noi spunem adeseori, „chiar dacă toți oamenii se vor abate de la cale, noi nu vom face asta”. Totuși, când vine încercarea, descoperim foarte repede ce anume ne ține ambițiile atât de sus, și vedem dacă putem rămâne în picioare sau cădem. Așa a fost situația lui Abimelec – Eu „n-am îngăduit să te atingi de ea” (Geneza 20:6). *În al doilea rând*, El se

descoperă înaintea noastră pe calea harului înnoitor. El i-a permis ispitei să își continue acțiunea în viața lui Pavel pentru a Se descoperi față de el în suficiența harului Său înnoitor (2 Corinteni 12:9)⁴. Câtă vreme ispita nu ne arată cât de slabi suntem, nu cunoaștem puterea și tăria pe care Dumnezeu le trimite în ajutorul nostru, altfel spus suficiența harului Său. Puterea unui antidot se vede atunci când ai consumat otravă. Utilitatea unui medicament este descoperită doar când ești bolnav. Nu putem cunoaște niciodată puterea harului până n-am cunoscut puterea ispitei. De aceea, trebuie să fim testați pentru a fi făcuți conștienți de păstrarea noastră de către Dumnezeu. Dumnezeu are multe alte scopuri bune și milostive pe care le împlinește pentru sfinții Lui chiar în încercările și ispitele lor. Din nefericire, acesta este un subiect în care nu putem pătrunde acum.

Haideți să ne îndreptăm privirile către modalitățile prin care Dumnezeu cercetează inima și o testează.

(1) Dumnezeu le cere oamenilor să împlinească niște îndatoriri foarte înalte, unele pe care ei nici nu le percep ca fiind prea înalte pentru puterile lor. În felul acesta l-a testat El pe Avraam, chemându-l să-și jertfească propriul fiu – un lucru contrar rațiunii, dur în natura lui și aducător de suferință și amărăciune, din orice unghi l-am analiza. Mulți oameni nu știu ce se găsește în ei sau mai degrabă ce le este

⁴ 2 Corinteni 12:9 – „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”.

pregătit până în clipa când li se cere să facă ceva ce stă totalmente dincolo de puterile lor. Responsabilitățile pe care Dumnezeu ni le dă și testele credinței pe care le permite, inclusiv prin ispite, nu sunt proporționale cu puterea noastră naturală, ci cu ajutorul și biruința care ne sunt disponibile în Hristos. Deși noi suntem chemați să facem cele mai mari eforturi, trebuie să știm că nu avem abilitatea de a împlini nici măcar cea mai neînsemnată dintre îndatoririle noastre. Aceasta este legea harului. Totuși, când vreo îndatorire care ne este cerută este extraordinară, paradoxul este că nici măcar nu avem ochi să vedem acest adevăr. Atunci când punem asupra noastră jugul lui Hristos, intrăm într-o perioadă de încercare sau testare.

(2) Dumnezeu îi testează uneori pe oameni aducând sau permițând suferințe mari în viețile lor. Și cât de mulți au fost aceia care au descoperit pe neașteptate puterea de a muri pe rug sau de a îndura tortura pentru Hristos! Totuși, chemarea lor la o astfel de experiență a umblării cu Hristos a constituit o încercare. Petru ne spune că acesta este unul dintre motivele pentru care suntem confrunțați cu ispite mari (1 Petru 1:6-7)⁵. Ispitele noastre izvorăsc uneori din „încercarea de foc”, însă țelul lor final este testarea credinței noastre.

⁵ 1 Petru 1:6-7 – „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos”.

(3) Dumnezeu îi mai testează pe oameni și prin acțiunile providenței Sale (permissive), pe care aceștia le folosesc, din nefericire, ca pe niște ocazii deosebite de a păcătui. Un astfel de caz este menționat în Deuteronom 13:1-4:

„Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: ‚Haidem după alți dumnezei’, - dumnezei pe care tu nu-i cunoști, - ‚și să le slujim!’ să n-ascuți cuvintele acelui proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă Îl iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. Voi să mergeți după Domnul, Dumnezeul vostru, și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți, și de El să vă alipiți”.

Și există multe alte circumstanțe care pot fi menționate.

DEFINIȚIA ISPITEI

După cum am văzut, cele menționate anterior nu sunt în sens strict ispите care vin de la Dumnezeu, ca și cum acestea ar avea un scop rău, pentru că am observat deja scopul cu care sunt permise.

De aceea, voi lăsa deoparte în discuția de față lucrurile pe care le-am menționat până acum și voi încerca să dau o definiție a ispитеi.

Prin natura ei caracteristică, **ispita** constituie un agent activ ce îndreaptă sufletul către păcat, provenind din ceva rău și producând un lucru rău. În acest sens, ispita poate proveni fie de la Satana, fie din partea acestei lumi, fie a altor oameni din lume, fie din noi înșine, sau dintr-o combinație a acestora.

Satana ispitește uneori lucrând *de unul singur*, fără a se folosi de lume, de lucruri sau de oamenii din ea, sau chiar de corupția din noi înșine. Astfel de situații se petrec când el introduce în mințile sfinților gânduri rele sau blasfemiatoare la adresa lui Dumnezeu. Aceasta nu poate fi decât lucrarea lui, fără a se folosi de avantajul lumii sau al inimilor noastre. Natura nu contribuie cu nimic la aceasta, nici vreun alt lucru care se găsește în lume sau vreo altă persoană, căci nimeni altcineva nu poate să se gândească într-un fel atât de rău la Dumnezeu sau în legătură cu El, dacă la origine nu ar fi Satana. În acest aspect, doar Satana este cel care se găsește în umbra acestui păcat, și așa va fi și în pedeapsa cuvenită lui. Săgețile lui înfocate sunt pregătite în forja răutății sale și, înțesate cu tot veninul și otrava lor, se vor întoarce pentru totdeauna în inima stăpânului lor.

Alteori, el se folosește de *această lume* și își unește forțele cu ea împotriva noastră, fără a obține vreun ajutor din interiorul nostru. Acesta a fost felul în care el a vrut să-L ispitească pe Mântuitorul nostru, arătându-I „toate împărățiile lumii și strălucirea lor” (Matei 4:8; Luca 4:6). Și este uimitor ce varietate mare de ajutoare își găsește el în această

lume, folosindu-le ca instrumente și arme variate în lucrarea lui de ispitire.

În alte situații, el găsește ajutor și *în noi înșine*. Situația noastră nu este asemenea situației lui Hristos, când Satana a venit să Îl ispitească. Diavolul „n-are nimic în Mine”⁶ (Ioan 14:30). Nu așa stau lucrurile cu noi. Satana își găsește adesea un aliat în propriile noastre inimi pentru a-și atinge majoritatea obiectivelor (Iacov 1:14-15)⁷. Așa l-a ispitit el pe Iuda. Iuda nu a pus la cale planul acela de unul singur, ci Satana a pus în inima lui gândul de a-l trăda pe Hristos. El a intrat în Iuda tocmai cu acel scop (Luca 22:3)⁸. Și îl vedem pe Iuda cum a pus la lucru o lume întreagă pentru doar „30 de arginti” și promițându-i bani. Apoi Satana s-a folosit de oameni din această lume, de preoți și de farisei. În final, el a chemat în ajutorul lui corupția interioară din Iuda, căci el era un om lacom, „era un hoț, și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea” (Ioan 12:6; 13:29)

Aș putea, de altfel, să încerc să demonstrez felul în care lumea și corupția noastră interioară acționează *singure* sau *împreună cu Satana* în această lucrare de ispitire, dar adevărul este că principiile, metodele și mijloacele ispitelor, varietatea, gradele, puterea și cauzele ispitei sunt atât de mari și

⁶ cu sensul că nu a găsit nimic imperfect sau de acuzat la El, nicio slăbiciune – n.tr.

⁷ Iacov 1:14-15 – „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea”.

⁸ Luca 22:3 – „Satana a intrat în Iuda, zis și Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece”.

de diverse încât nici nu pot fi descrise în cuvinte. Circumstanțele lor izvorăsc din atâtea situații de viață, din natură, din starea și circumstanța spirituală și materială a oamenilor, încât a încerca să le descriu pe toate acestea ar fi un efort fără sfârșit. Mă voi rezuma aici să ofer o descriere a naturii generale a lucrurilor față de care suntem chemați să veghem.

Așadar, vorbind la modul general, ispita este orice lucru care are în el o astfel de forță sau putere care să seducă mintea și inima unui om pentru a o îndepărta de ascultarea de Dumnezeu care îi este cerută, conducând-o către orice păcat și rău în orice grad imaginabil. În particular, ispita este orice lucru care îl determină pe om să păcătuiască sau să se îndepărteze de la responsabilitățile sale, fie prin a aduce răul în inima lui, fie prin a manifesta în exterior acel rău care există deja acolo. Ispita îl îndepărtează pe om de la părtășia cu Dumnezeu și de la ascultarea creștină.

În concluzie, nu pot spune decât că, deși se crede că ispita există mai degrabă în sens *activ*, și astfel se referă la puterea de seducție pentru a produce păcatul în sine, totuși, în Scripturi, ea este luată în considerare cel mai adesea într-un sens *neutru*, și se referă la chestiunea ispitei, sau la lucrul care constituie sursa ispitei⁹. Exact acest lucru l-am spus anterior. Orice lucru din noi sau din afara noastră care consti-

⁹ Autorul se referă la natura ispitei ca fiind rea, nu doar la felul în care ea acționează sau se manifestă. - n.tr.

tuie ispită va profita de noi pentru a ne împiedica să ne achităm de responsabilități sau pentru a ne provoca să păcătuim. Iată ce este ispita. Fie în afaceri, fie la slujbă, fie în cursul general al vieții, în compania altor oameni, în gânduri și în simțăminte, în natură, în planurile, relațiile, bucuriile, renumele, reputația, stima, abilitățile, plăcerile trupului sau ale minții, pasiunile, poziția, demnitatea sau alte lucruri – atâta vreme cât ele promovează scopurile menționate mai de vreme - toate sunt ispite la fel de autentice ca și cele mai puternice seducții ale Satanei sau amăgiri ale lumii, iar sufletul care le neglijează stă pe buza prăpastiei pierzării și nu o poate vedea venind către el.

2

CĂDEREA ÎN ISPITĂ

În capitolul de față vom vedea ce înseamnă să cazi în ispită, nu doar să fii ispitit, după care ne vom îndrepta atenția către căderea în ispită, către forța acestei expresii și către lucrurile care formează condițiile pentru căderea în ispită. Ne vom îndrepta apoi atenția către Satana și către poftă, către lucrurile în care sufletul se amestecă dând forță ispitei. Vom vedea în același timp ce înseamnă „ceasul ispitei” (Apocalipsa 3:10), cum se manifestă ispita în acea situație, cum o putem recunoaște, și care sunt mijloacele de prevenire lăsate de Mântuitorul, anume vegherea și rugăciunea.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ CAZI ÎN ISPITĂ

După ce am arătat ce este ispita, ne îndreptăm acum către cel de-al doilea subiect important, anume către a demonstra ce înseamnă să cazi în ispită.

În primul rând, a cădea în ispită nu este totuna cu a fi ispitit. Nefiind glorificați, ne este imposibil să fim eliberați de ispită astfel încât să nu mai fim ispitiți niciodată. Câtă vreme Satana își continuă puterea și răutatea, și câtă vreme

lumea și pofta există, vom continua să fim ispitiți. Cineva spunea că „Hristos a fost făcut asemenea nouă ca să poată fi ispitit, iar noi suntem ispitiți ca să putem fi făcuți asemenea lui Hristos”. În general vorbind, ispita își face loc în orice domeniu al războiului nostru spiritual, așa cum Mântuitorul nostru denumea momentul lucrării Sale ca fiind perioada „încercărilor”¹⁰ Lui (Luca 22:28). Noi nu avem nicio promisiune că nu vom mai fi ispitiți niciodată, și nici nu suntem chemați să ne rugăm pentru a primi o eliberare absolută de ispită, fiindcă nu am primit nicio promisiune de acest fel. Călăuzirea pe care o avem din partea Domnului în ce privește rugăciunile noastre este aceasta: „nu ne duce în ispită” (Matei 6:13). Lucrul pentru care trebuie să ne rugăm este să fim feriți de *căderea* în ispită. Putem fi ispitiți, și totuși să nu cădem în ispită.

În această expresie se găsește mai mult decât simpla lucrare a Satanei sau poftele noastre, care ne ispitesc zilnic. Există ceva în această cădere în ispită care nu ține de lucrarea de zi cu zi a sfinților. Este ceva care survine în viețile lor în particular în legătură cu seducția de a păcătui, într-un fel sau în altul, fie mânați de frică, fie de atracția ispitei.

A cădea în ispită nu înseamnă doar a fi cucerit de o ispită, a cădea sub povara ei, a comite păcatul ori răul spre care suntem ispitiți, ori a omite responsabilitățile care sunt

¹⁰ ispitirilor, cf. lit. KJV.

contrare acelei ispite. Dumnezeu poate să îi deschidă omului o cale de scăpare. Într-o astfel de situație, credinciosul poate zdrobi acea capcană, poate să-l calce în picioare pe Satana și să își facă sufletul mai mult decât biruitor. Hristos a fost ispitit, dar El n-a fost învins în niciun fel de ispite.

Așa cum se exprimă apostolul în 1 Timotei 6:9, a „cădea în ispită” descrie situația unui om care cade într-o groapă sau un loc adânc, unde există capcane și lucruri în care el se încurcă, devenind legat de ele. Omul acela nu este ucis și distrus imediat, ci este legat și deținut acolo – el nu știe cum să se elibereze din acele lanțuri. În 1 Corinteni 10:13 vedem o expresie asemănătoare prezentată cu același scop – „nu v-a ajuns nici o ispită...” – altfel spus, să fii luat de o ispită și legat de ea, ținut în corzile sale așa încât să nu găsești nicio cale de scăpare. De aceea, Petru spune în cea de-a doua Epistolă a lui că „Domnul știe să îi izbăvească din încercare [ispite, cf. KJV] pe oamenii cucernici” (2 Petru 2:9). Aceștia sunt legați de ispitele respective, dar Domnul știe cum să îi elibereze din ele. Când îi permitem unei ispite să își facă loc în sufletul nostru, atunci „cădem” sau „intrăm” în ispită. Câtă vreme ea bate la ușa sufletelor noastre, noi suntem încă liberi, dar când o ispită pătrunde în interior și începe să raționeze cu inima și cu mintea, incitând și atrăgând dorințele noastre – pentru mai puțin sau mai mult timp – aceste lucruri se petrec aproape imperceptibil sau în subconștientul nostru, înainte ca sufletul să le observe, astfel că, din acea clipă, noi „am căzut în ispită”.

CONDIȚIILE CĂDERII ÎN ISPITĂ

Așadar, pentru a cădea în ispită, sunt necesare următoarele condiții:

(1) Este necesar ca, printr-un avantaj anume sau folosindu-se de o circumstanță anume, *Satana să devină mai insistent* decât în mod obișnuit în îndemnul lui de a păcătui, fie prin seducție, fie prin înfricoșare, fie prin persecuție, prin intermediul altor oameni sau prin sine. Este posibil ca anumite poftes sau corupții interioare, odată instigate de el și dacă prezintă avantaje exterioare, aceste lucruri să ne provoace să păcătuim, când suntem mai tulburați în interior decât în mod obișnuit, cum ar fi în vremuri de prosperitate sau în vremuri de neazuri ori când suntem copleșiți de frică. Pentru a se produce actul căderii în păcat este nevoie, deci, de o acțiune specială a Satanei, și de punerea la lucru a principiilor după care ispita funcționează.

(2) Pentru căderea în ispită este necesar ca *inima să fie atât de prinsă în aceasta*, încât, chiar dacă ar argumenta în propria apărare, ea nu poate fi capabilă să respingă sau să alunge afară otrava și drojdia care au infectat-o, ci este surprinsă de ispită, tentaculele acesteia neputând fi ușor evitate. Sufletul aflat într-o astfel de stare poate striga și se poate ruga, poate face acest lucru în mod repetat, și totuși să nu fie eliberat, așa cum Pavel a cerut de la Domnul de trei ori îndepărtarea problemei sale, și nu a reușit (2 Corinteni

12:8)¹¹. De aceea, această acțiune a ispitei de legare și cuprindere tot mai strâns a omului continuă. Acest lucru survine în mod obișnuit în una dintre următoarele două perioade:

[1] Când, cu permisiunea lui Dumnezeu și spre scopurile cele mai bune cunoscute de El, Satana obține un avantaj special asupra sufletului, ca în cazul lui Petru, când Dumnezeu a dorit să îl cearnă întrucâtva și l-a lăsat pe cel rău să aibă un succes temporar: „Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să îi întărești pe frații tăi” (Luca 22:31-32).

[2] Când poftele și corupția interioară a omului se întâlnesc cu obiectele și ocaziile care sunt în mod special provocatoare în circumstanțele vieții în care omul se găsește, ca în cazul lui David.

Vom analiza aceste două situații ceva mai târziu.

Aflat într-o astfel de stare, omul cade în ispită, iar acesta este momentul denumit în Scriptură „ceasul ispitei” (Apocalipsa 3:10) – momentul când ea ajunge la culmea manifestării ei. Analiza acestei circumstanțe ne va oferi mai multe detalii despre cercetarea noastră cu privire la ce înseamnă „să cădem în ispită”, căci, atunci când ceasul ispitei sosește în viețile noastre, cu siguranță că vom cădea în ea. Fiecare ispită mare și presantă își are ceasul ei, un moment

¹¹ 2 Corinteni 12:8 – „De trei ori L-am rugat pe Domnul să mi-l ia”.

când crește până la apogeu, în decursul căruia devine cea mai puternică, activă, operativă și convingătoare. Se poate ca ispita să îi ia timp până ajunge la apogeu, se poate ca ea să se manifeste îndelung în îndemnurile ei, cu intensitate mai mică sau mai mare, dar ispita își are momentul când, însoțită de alte condiții, ca acelea menționate mai sus, exterioare sau interioare, ajunge la momentul ei cel mai periculos. În astfel de condiții, majoritatea oamenilor care se confruntă cu astfel de ispite vor cădea în ele. De aceea, acea ispită care, în trecut, avea puțină putere asupra unui om, dacă și aceea, – când omul a disprețuit-o, și-a bătut joc de acțiunile ei și i s-a putut împotrivi cu ușurință – într-un alt moment, ispita respectivă îl atrage cu putere în păcat. În alte circumstanțe sau într-o altă situație, aceeași ispită își mărește puterea și tăria, iar omul devine brusc lipsit de atitudine, slab și neputincios. A venit ceasul, omul s-a confruntat cu ispita, iar aceasta l-a învins, el căzând în ispită. Probabil că David avusese ispite asemănătoare în vremea tinereții lui, ispite precum adulterul sau crima, ca în cazul lui Nabal. Totuși, în acel moment nu venise încă „ceasul ispitei”, pentru că încă nu l-a cucerit atunci, așa că David a scăpat, dar doar pentru o vreme. Dacă oamenii vor privi la ispitele la care sunt expuși, căci noi toți suntem expuși lor, vor putea vedea că există o perioadă când insistențele păcatului vor fi mai urgente, când modalitatea acestuia de a reacționa devine mai plauzibilă, când pretențiile ispitelor se arată mai atractive și

când speranțele de recuperare sunt mai atrăgătoare, oportunitățile par mai larg deschise înaintea ochilor și ușile răului par mai frumoase decât au fost văzute vreodată. Binecuvântat este acela care se pregătește pentru o astfel de perioadă din care, altfel, nu există cale de scăpare! Așa cum am spus, acesta este primul lucru necesar pentru căderea în ispită, și, dacă câștigăm în acest aspect, suntem pe un teren sigur.

MIJLOACELE PRIN CARE ISPITA ÎȘI ATINGE APOGEUL

Înainte de a ne îndrepta atenția către alte aspecte specifice, după ce am intrat în acest subiect, voi demonstra felul în care sau mijloacele prin care ispita își atinge în mod uzual momentul apogeului, și, în al doilea rând, felul în care putem cunoaște și deosebi atunci când vreo ispită își croiește drumul și ajunge în acest stadiu.

În general, ispita atinge momentul ei de apogeu, ceasul ispitei, în mai multe modalități, pe care le voi descrie mai jos.

În primul rând, ispita își atinge apogeul prin insistențe îndelungi, forțând gândirea să intre în contact frecvent cu răul la care este incitată, producând gânduri presante în legătură cu acesta. Procedând în felul acesta, printr-un proces îndelung și insistent, ea ajunge să își atingă ceasul apogeului. Se poate ca ea să înceapă prin a face o scurtă presiune asupra sufletului, iar acesta să fie uimit de înfățișarea urâtă a lucrului care i se pune înaintea, și să strige în fața ispitei în felul

următor: „Ce! Sunt câine...?” (1 Samuel 17:43) Totuși, odată ce ispita continuă să se manifeste zilnic în felul acesta, sufletul începe să se familiarizeze cu ea, prin simpla interacțiune cu răul respectiv, și, nemaifiind atât de uimit ca la început, începe să fie înclinat mai degrabă să reacționeze astfel: „este așa de mică...” (Geneza 19:20). Și tocmai acesta este momentul când ispita se apropie de apogeul ei. Pofta a atras sufletul și l-a cuprins cu brațele ei, și este gata de a „da naștere păcatului” (Iacov 1:15).

În al doilea rând, ispita își croiește drumul către apogeu prin a prevala în alții, când sufletul nu este plin de ură și nu este dezgustat de ei și de căile lor, nici nu este cuprins de milă, compasiune și rugăciune pentru eliberarea acestora. Acest lucru se dovedește a fi un avantaj pentru ispite, ducându-le mai mult către apogeu. Când acea ispită îl vizitează pe un om față de care noi avem o anumită sensibilitate, în momentul în care ea îl învinge, ispita aceea capătă avantaje nenumărate și mari către a crește spre apogeu și în viețile noastre. Faptul că ea devine biruitoare în alții constituie un mijloc de a se apropia de apogeu și împotriva noastră. Despre căderea lui Imeneu și Filet s-a spus că „răstoarnă credința unora” (2 Timotei 2:17-18).

În al treilea rând, ispita își croiește drumul către apogeu prin a-și crește complexitatea prin multe aspecte care, probabil, nu sunt rele în sens absolut, cel puțin nu întotdeauna. Acesta este felul în care s-au confruntat cu ispita credincioșii

din Antiohia și care i-a determinat să se îndepărteze de la curăția Evangheliei – eliberarea de sub persecuție, unitatea și pacea cu evreii. Lucrurile acestea erau în ele însele bune, dar tocmai ele i-au dat viață și vigoare ispitei. Nu voi insista acum asupra multiplelor avantaje pe care orice ispită le are atunci când crește în mărime și putere spre a deveni biruitoare și eficace tocmai datorită contribuției pe care o primește din astfel de circumstanțe, oportunități, situații și pretenții speciale, lucruri necesare pentru noi, pe care le putem face și fără a răspunde ispitei. Mă voi întoarce la aceste lucruri ceva mai târziu.

CUM CUNOAȘTEM CÂND ISPITA A AJUNS LA APOGEU

În ceea ce privește al doilea element, anume cum putem ști când o ispită a ajuns la apogeu și și-a atins ceasul – trebuie să avem în vedere următoare aspecte:

(a) Putem ști că ispita este foarte aproape de apogeu atunci când o vedem argumentând și îndemnând în mod neobosit. Pe măsură ce ispita se apropie de ceasul ei, ea devine neobosită. Este momentul bătăliei, așa încât ea nu lasă suflul să se odihnească. Satana întrezărește biruința lui, își socotește bine forțele, și știe că trebuie să învingă acum, altfel cauza lui este pierdută pe veci. Acesta este momentul când sunt înfățișate înaintea noastră oportunitățile, avantajele, când se fac cele mai intense pledoarii și când se lansează cele

mai ingenioase minciuni. Un anumit teren a fost deja câștigat prin argumentele anterioare. Acum se întrevăd scuzele pentru rău, nădejdea iertării după o străduință spre rău, totul fiind pus pe tavă ca gata pregătit. Dacă el nu poate face nimic acum, conștientizează că a pierdut totul în eforturile sale. Astfel, când a pregătit toate lucrurile împotriva lui Hristos, el a făcut acest lucru și l-a transformat în „ceasul întunericii”. Când o ispită își dezvăluie miile sale arme dăunătoare și trage din interior ușile prin imaginație și motivații, apoi le împinge din exterior prin solicitări, avantaje și oportunități, sufletul poate cunoaște că ceasul ei a sosit, și că gloria lui Dumnezeu, în binele lui spiritual, depinde de comportamentul sufletului în această încercare. Și vom vedea cum se dezvoltă aceasta în anumite cazuri specifice.

(b) Atunci când ispita produce un amestec de temeri și atracții, acestea două compun întreaga forță a ei. Ambele se regăsesc în cazul lui David, în situația uciderii lui Urie. În mintea lui David a existat frica de răzbunare asupra soției lui, posibil și asupra lui, și frica de a fi descoperit în păcatul său; apoi a existat atracția bucuriei prezente față de cea pe care o poftise anterior. Oamenii sunt duși în păcat uneori prin dragostea față de păcat, și sunt păstrați în practica aceluia păcat de frica a ceea ce s-ar putea petrece dacă vor fi descoperiți. Totuși, în orice caz, acestea două vin împreună, anume ceva care ne atrage, apoi ceva care ne înfricoșează, tot raționamentul care aleargă între cele două fiind gata să

ne cuprindă ca o funie – și acela este momentul când ceasul ispitei a venit.

Ne vom întoarce ulterior, pe parcursul acestei cărți, la mai multe detalii despre ce înseamnă să cazi în ispită și ce este ceasul ispitei.

MIJLOACELE DE PREVENIRE A CĂDERII ÎN ISPITĂ

Iată care sunt mijloacele de prevenire a căderii în ispită prescrise de Mântuitorul nostru. Ele sunt două la număr, anume *vegherea* și *rugăciunea*.

Primul instrument – *vegherea*, ne este redat printr-o expresie generală care nu trebuie în niciun caz să fie limitată la simplul sens normal al trezirii din somn. A *veghea* înseamnă la fel de mult a ne păzi în gardă, pe cât înseamnă a ne preocupa să luăm în considerare toate căile și mijloacele de a ne păzi pe noi înșine, și de a ne păzi de toate modalitățile și căile prin care vrăjmașul ar putea să ne abordeze. Așa vorbește apostolul în 1 Corinteni 16:13: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă”! Iată ce înseamnă „a veghea” în această responsabilitate, anume a „sta tari în credință”, ca niște buni soldați, a „fi oameni”. Vegherea aceasta are sensul de „a lua aminte” (*prosechein*) sau de a ne cerceta pe noi înșine, după cum vedem în modalitatea de exprimare a Mântuitorului nostru: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea

Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3:2). Iată ce înseamnă această poruncă pentru noi: o sârguință atentă și universală, exersată pe toate căile și mijloacele prescrise de Dumnezeu, asupra inimilor și a căilor noastre, veghind la metodele și momelile Satanei, ferindu-ne de ocaziile și avantajele păcatului în lume, așa încât să nu fim cuprinși de acesta.

În ceea ce privește al doilea mijloc sau instrument prin care ne păzim de căderea în păcat – *rugăciunea* – nu voi intra în detalii aici. Responsabilitatea și obiectivele rugăciunii ne sunt cunoscute tuturor.

Ceea ce voi spune acum, pentru acest moment, este că vegherea și rugăciunea constituie elementele definitorii ale străduinței credinței spre păzirea sufletului de ispite.

3

ÎNVĂȚĂTURILE MÂNTUITORULUI NOSTRU CU PRIVIRE LA ISPITĂ

În acest capitol mă voi îndrepta către următoarele subiecte: învățătura Mântuitorului pe această temă; sfaturile Lui în acest caz; promisiunea Lui privitoare la păstrarea celor credincioși; problemele oamenilor care cad în ispită; cercetarea de sine a slăbiciunilor noastre; puterea aflată în inima omului de a se împotrivi ispitei și modul în care ea este folosită; puterea ispitei în întunecarea gândirii; și țelul final al ispitei.

După ce am deschis discuția pe subiectul nostru în capitolele anterioare, atâta cât a fost necesar pentru a vedea temelia adevărului Scripturii, trebuie să insistăm și să lărgim discuția, motiv pentru care vă pun înaintea următoarea observație:

„Datoria deosebită a tuturor credincioșilor este aceea de a-și da toate silințele pe căile poruncilor lui Hristos, așa încât să nu cadă în ispită”.

Știu că Dumnezeu cunoaște cum „să îi izbăvească din încercare [ispită, cf. KJV] pe oamenii cucernici” (2 Petru 2:9). Știu și faptul că El este „credincios, [și] nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13). Cu toate acestea, îndrăznesc să spun că trebuie să îi conving pe toți cei care citesc afirmațiile mele că responsabilitatea și preocuparea noastră deosebită este aceea de a folosi toată sânguința, vegherea și grija așa încât să nu cădem în ispită. Voi dovedi acest lucru prin considerațiile care urmează.

MÂNTUITORUL NOSTRU NE ÎNVAȚĂ SĂ NE RUGĂM CA SĂ NU CĂDEM ÎN ISPITĂ

În acele învățături cuprinzătoare care ne sunt date de către Mântuitorul nostru cu privire la lucrurile pentru care să ne rugăm, se cuprinde în mod expres și această cerere ca să fim păziți ca să nu cădem în ispită. Mântuitorul nostru știa cât de vital este pentru noi să nu „cădem în ispită”, așa că ne-a dat acest subiect special pe care să îl aducem în rugăciune zilnică înaintea lui Dumnezeu: „și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău” (Matei 6:13; Luca 11:4). Până și ordinea cuvintelor demonstrează cât de important este acest lucru. Dacă suntem duși în ispită, răul ne va ajunge din urmă, mai mult sau mai puțin. Am explicat anterior felul în care Dumnezeu ne poate pune la încercare, motiv pentru care venim să Îi cerem să nu „ne ducă în ispită”. În acest sens, ideea care ne

este transmisă aici nu ține atât de mult de a nu ne duce în ispită, ci de a ne păstra cu putere feriți de aceasta. Ultimele cuvinte sunt, dacă vreți, exegetice sau explicative privitoare la cele dintâi: „nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău”; cu alte cuvinte, „tratează cu noi așa încât să putem fi eliberați cu putere și ocrotiți de acel rău care ar putea să însoțească acea cădere a noastră în ispită”.

Mântuitorul nostru binecuvântat ne arată foarte bine starea noastră. El știe puterea ispitei, pentru că a experimentat-o El însuși (Evrei 2:18); El știe ce înseamnă ca noi să avem o încredere zadarnică în puterile noastre, dar cunoaște în același timp și rezervele pe care le avem privitoare la abilitatea noastră de a rezista în fața ispitelor, așa cum i-a spus lui Petru. El știe în același timp slăbiciunea și nebunia noastră, știe cât de ușor putem fi zdrobiți la pământ.

De aceea, El a lăsat această învățătură încă de la începutul lucrării Sale, călăuzindu-ne să fim atenți, atâta cât este posibil, în ce privește această preocupare presantă pentru noi toți. Așadar, dacă ne punem încredere în înțelepciunea, dragostea și grija lui Isus Hristos față de noi, trebuie să acceptăm adevărul Lui așa cum ne este prezentat.

HRISTOS NE PROMITE ELIBERAREA CA RĂSPLATĂ PENTRU ASCULTARE

Hristos promite această libertate și eliberare ca o răsplată deosebită pentru ascultarea sânguincioasă de El, așa

cum descoperim în Apocalipsa 3:10. Aceasta este promisiunea deosebită făcută bisericii din Filadelfia, față de care Hristos nu a găsit nimic de reproșat: „te voi păzi și Eu de ceasul încercării [ispitirii, cf. KJV]”. Observați că El nu spune, „te voi păzi în ceasul ispitirii”, ci standardul este mult mai înalt: „te voi păzi de ceasul ispitirii”.

Este ca și cum Mântuitorul nostru ar spune: „Există un ceas al ispitei care vine, o perioadă care va face ravagii în lume. Mulțimi de oameni se vor îndepărta atunci de credință, se vor lepăda de Mine și Mă vor blestema. O, cât de puțini vor fi capabili să rămână în picioare și să continue! Unii vor fi total distruși și vor pieri pe veci. Alții vor fi răniți în sufletele lor așa încât nu vor fi niciodată complet însănătoșiți câtă vreme trăiesc în această lume, ci vor umbla cu oasele zdrobite și schiopătând în toate zilele vieților lor”. Dar, spune El, „pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, îmi voi arăta blândețea față de tine și te voi păzi și Eu de acest ceas al încercării sau ispitei”.

Cu siguranță că nu este un lucru mărunț faptul că Hristos i-a promis Bisericii Sale iubite o astfel de răsplată pentru slujirea, dragostea și ascultarea ei.

Tot ceea ce Hristos îi promite miresei Sale este o roadă a unei iubiri fără egal.

Aceasta este o răsplată specială, o răsplată promisă ca răspuns la ascultarea specială a ei.

PROBLEMELE GENERALE ALE OAMENILOR CARE CAD ÎN ISPITĂ

În acest sens, haideți să ne îndreptăm atenția către problemele generale ale oamenilor care cad în ispită, fie ei buni sau răi, preinși credincioși sau cei mai mari sfinți.

În ceea ce îi privește pe cei din prima categorie, aș vrea să ofer doar unul sau două pasaje ale Scripturii. „Cei închipuiți în sămânța căzută pe stâncă, sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad” (Luca 8:13). Ei bine, cât de mult timp cred aceștia? Da, ei sunt impresionați de predicarea Cuvântului, cred, pretind o credință și aduc ceva roade, pentru o vreme. Dar oare cât timp vor rămâne în această stare? Iată, Mântuitorul spune: „când vine ispita, cad”. Cândva aceștia credeau, dar imediat ce au căzut în ispită, s-au îndepărtat pentru totdeauna. Ispita ofilește toată pretenția lor și le zdrobește sufletele. Și vedem astfel de lucruri în fiecare zi. Oamenii care au stat sub predicarea Evangheliei păreau să fie afectați și bucuroși de ea, și-au însușit o pretenție a credinței, au umblat după ea pentru o vreme, ca și cum ar fi fost niște credincioși, chiar pentru câțiva ani, dar imediat ce ispita puternică și permanentă a venit către ei, aceștia s-au întors de pe cale, și duși au fost. Ei au ajuns chiar să urască Cuvântul de care se bucuraseră anterior, să îi disprețuiască pe cei ce îl mărturisesc și să fie împietriți de păcat. Așa ne spune și versetul din Matei 7:26: „oricine aude

aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip”. Dar ce anume face această casă a pretenției de credință? Îl adăpostește, îl încălzește, și stă în picioare, ocrotindu-l pentru o vreme. Dar iată ce se spune în ansamblu în versetele 7:26-27: „oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”.

Iuda L-a urmat pe Mântuitorul nostru vreme de trei ani, și i-a mers bine în toată această perioadă. Totuși, imediat ce a căzut în ispita prin care Satana l-a atras și l-a cernut, Iuda a încheiat-o cu credința. Dima a predicat Evanghelia până când dragostea pentru această lume l-a copleșit, și atunci a abandonat credința (2 Timotei 4:10)¹². Aș putea să vă dau nenumărate alte exemple. În cazul acestui fel de oameni, a cădea în ispită înseamnă, mai mult sau mai puțin, o intrare în apostazie, parțial sau cu totul, și toți cei ce fac parte din această categorie ajung în final într-o astfel de stare.

În ceea ce îi privește pe *sfinții* lui Dumnezeu, doresc să vedem câteva circumstanțe care arată unde pot ajunge aceștia după ce cad în ispită. Iată câteva dintre ele:

¹² 2 Timotei 4:10 - „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, și a plecat la Tesalonic”.

Adam era „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38), creat după chipul lui Dumnezeu, plin de aceea integritate, neprihănire și sfințenie originală, purtând asupra lui semnul deosebit al sfințeniei lui Dumnezeu. El avea abilități cu mult mai mari decât noi și nu era nimic în el care să îl seducă spre păcat. Totuși, imediat ce acest Adam a căzut în ispită, el însuși a fost pierdut și ruinat, dar nu doar el, ci și toată omenirea care l-a urmat. Ce putem să ne așteptăm de la noi în situații similare, dacă nu să ne confruntăm în ispitele noastre nu doar cu un diavol amăgitor ci și cu o lume blestemată și o inimă coruptă?

Avraam era tatăl celor credincioși, a cărui credință ne este prezentată ca model pentru toți cei care cred. Totuși, și el s-a confruntat de două ori cu aceeași ispită – anume că, de frică în legătură cu soția lui, a fost copleșit de două ori de puterea ispitei spre necinstirea lui Dumnezeu și, fără îndoială, spre tulburarea propriului suflet (v. Geneza 12:13, 20:2)¹³.

David a fost denumit „om după inima lui Dumnezeu” de către Domnul însuși, și totuși ce lectură îngrozitoare este istoria căderii sale în ispită! Imediat ce a fost cuprins de dorința sa sexuală, a plonjat în curvie, după care a căutat eliberarea pe propriile căi. Ca o sărmană creatură tulburată, el a devenit tot mai cuprins de păcat și ispită, până când a ajuns

¹³ Geneza 12:13, 20:2 – „Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție... Avraam zicea despre Sara, nevastă-sa: „Este sora-mea! S-a temut să spună că este nevastă-sa, ca să nu-l omoare oamenii din cetate din pricina ei”.

să ucidă un om pentru că se aflase sub puterea ispitei și a nebuliei sale.

Aș putea să îi menționez și pe Noe, Lot, Ezechia, Petru, și pe toți ceilalți, ale căror experiențe cu ispitele și ale căror căderi sunt lăsate în Scriptură spre învățătura noastră. Este evident că acela care are câtuși de puțină inimă pentru a lua aminte la aceste lucruri nu poate spune, asemenea locuitorilor din Samaria după ce au primit scrisoarea de la Iehu, decât că „Iată că doi împărați n-au putut să-i stea împotriva; cum îi vom sta noi împotriva?” (2 Împărați 10:4). O, Doamne, dacă astfel de stâlpi puternici au fost loviți la pământ, dacă cedri atât de falnici au fost zdrobiți, cum aș putea să rămân eu în picioare în fața ispitelor? O, păzește-mă de cădere! Iată urmele pașilor acelora care au mers înaintea noastră. Pe cine poți vedea retrăgându-se fără a fi rănit? Fără a avea cel puțin o pată asupra lui? În această privință, apostolul ne învață să arătăm îngăduință față de cei care au căzut în păcat: „... ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1). Observați că el nu spune, „ca nu cumva și voi să păcătuiți sau să vedeți puterea ispitei în alții, și să nu știți felul în care și voi veți fi ispitiți în curând, sau care va fi starea sufletelor voastre după aceea”. Cu siguranță, cel care i-a văzut pe alții eșuând, oameni care erau mai buni și mai puternici decât el, căzând în fața ispitei, va conștientiza că este responsabilitatea lui să își amintească de bătălie și, dacă este posibil, să nu cadă în păcat. Nu este oare dovada nebuliei dacă un om care

abia se poate târî aici și colo, care este atât de slab, așa cum este cazul majorității dintre noi, să nu se păzească atunci când îi vede pe atâția uriași învinși în mijlocul luptei? Totuși, tu ești astăzi întreg și sănătos. Păzește-te ca nu cumva ispita să te aducă în situația lui Avraam, David, Lot, Petru, Ezechia, sau a galatenilor care au căzut la vremea încercării.

Nimic nu demonstrează mai clar nebunia inimilor oamenilor în zilele noastre decât acest curaj blestemat pe care îl vedem la unii care, după atât de multe avertismente primite din partea lui Dumnezeu și după ce văd atât de multe experiențe triste în fiecare zi, aleargă și se așază în calea ispitelor. Ei sunt gata copti pentru a fi culeși de mâna ispitei în orice situație, în orice companie și în orice circumstanță exterioară, fără ca sufletele lor să își cântărească vreodată puterea sau să se îngrijească de situația lor spirituală. Chiar dacă sunt martori ai multor crime și îi văd pe mulți înjunghiați pe căile pe care au luat-o, totuși aceștia merg înainte fără a tremura și fără a se păzi. Doar în ultimii câțiva ani am văzut ieșind pe această ușă sute, chiar mii de preținși credincioși.

CERCETAREA DE SINE

De aceea, haideți să ne cercetăm pe noi înșine, să ne vedem slăbiciunea și să conștientizăm că ispita ne iese în cale, să vedem puterea și influența ei strașnică și să conștientizăm unde am putea ajunge dacă am cădea în ispită.

Dacă ar fi să ne caracterizăm printr-un singur cuvânt, ar trebui să spunem că suntem *slăbiciune*. Noi nu avem nicio putere, nicio tărie să împotrivism ispitei. Chiar încrederea în existența vreunei puteri în noi constituie mare parte din slăbiciunea noastră. Așa a fost situația lui Petru. Noi suntem ca aceia care obișnuiesc să spună că ei pot face orice, dar nu fac nimic din ceea ce ar trebui să facă. Ceea ce este și mai rău, este că manifestăm cea mai rea formă de slăbiciune care se găsește în noi, o slăbiciune care provine din amăgire de sine, o slăbiciune izvorâtă din acea parte din noi unde orice ispită atacă. Un castel poate fi puternic și bine întărit, și totuși, dacă sunt trădători în interior, gata să își facă lucrarea imediat ce apar oportunitățile, el nu mai poate fi ocrotit de vrăjmași. Astfel, în inimile noastre există trădători gata de a face echipă cu orice ispită, de a preda totul în mâinile vrăjmașului. Da, acești trădători sunt gata să mituiască ispita și să fie mituiți de ea pentru a-și face lucrarea de trădare, pentru a trece în cealaltă tabără. De aceea, nu te flata pe tine însuși cu gândul că poți rezista prin puterile tale. Există poftetainice care pândesc în inima ta, care stau liniștite și tăcute chiar și acum, dar care, imediat ce vreo ispită se ivește, se vor ridica, te vor tulbura, vor striga înlăuntrul tău, te vor seduce și nu te vor lăsa în pace până când fie vor fi satisfăcute, fie vor fi ucise. Acela care pretinde că starea inimii sale va fi aceeași indiferent de ispită, aceeași ca înainte de apariția ei, greșește grav. „Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca

să facă lucruri așa de mari?” spunea Hazael (2 Împărați 8:13). Da, vei fi un astfel de câine dacă îți imaginezi că, ajungând împăratul Siriei, ispita este în interesul tău sau că îi vei putea rezista. Oricare dintre oamenii care își imaginează că urăsc suficient de mult gândul de a face un lucru sau altul, își vor putea descoperi inimile în flăcări după acel lucru atunci când ispita își face loc în inimă, și vor descoperi cum orice motivație contrară este redusă la tăcere și stinsă. Acel om va ajunge să râdă de temerile sale anterioare, va alunga orice scrupule și va disprețui umblarea sa de până atunci. Puțin își imagina Petru că avea să ajungă în situația să se lepede cu jurământ de Stăpânul său, imediat ce a fost întrebat dacă Îl cunoaște sau nu. Nimic din ceea ce a avut anterior nu i-a mai folosit în ceasul ispitei, niciuna dintre hotărârile sale, căci toate fuseseră uitate, dragostea pentru Hristos fusese îngropată, și toate aceste lucruri au fost duse la vale de ispita în care căzuse, ispita care s-a folosit la momentul respectiv de frica de oameni.

Haideți să privim la acest subiect mai îndeaproape, privind către mijloacele prin care ne putem ocroti de puterea ispitei și către ce anume am putea aștepta de la noi înșine când cădem în ispită, adică atunci când ea ajunge la apogeu.

În general, tot ceea ce putem analiza se găsește în inimile noastre. Așa cum este inima omului, așa este el. Dar cum arată inima unui om într-o astfel de perioadă de ispitire?

În primul rând, să zicem că un om nu este credincios, ci doar unul care pretinde că mărturisește Evanghelia. Cum este inima lui? Proverbe 10:20 afirmă că „inima celor răi este puțin lucru” (sau de puțină valoare, n.tr.) și este evident că ceea ce prețuiește puțin în orice alt lucru, prețuiește puțin și atunci când intervine ispita. Un om rău în lucrurile exterioare poate fi util în multe lucruri, dar când vine vorba de inima lui, descoperim că totul este fals și lipsit de valoare în ea. Dacă ne gândim că ispita este o lucrare a inimii, când vine asupra ei asemenea unui potop, ar putea oare inima unui om stricat, ea însăși corodată în esența ei, să stea în picioare în fața ispitei? Am comentat deja destul pe această temă. Așa cum spuneam, căderea în ispită și apostazia sunt unul și același lucru.

În al doilea rând, îndemnul meu este să fim foarte atenți în evaluarea inimilor noastre: „Cine se încrede în inima lui este un nebun” (Proverbe 28:26); acela care procedează în felul acesta, oricine ar fi, este un nebun. Petru a făcut acest lucru când a fost ispitit, având prea multă încredere în inima lui. El a afirmat în grabă că, „chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire” (Matei 26:33). În aceasta a constatat nebunia lui. Dar care a fost cauza, de ce a fost el atât de nebun? O astfel de afirmație nu l-a eliberat de ispită, nu l-a ferit de capcană și nici nu l-a scos din ispită, atunci când aceasta l-a copleșit. Inima omului este în stare să facă multe promisiuni impresionante înainte de sosirea ceasului ispitei. „Dar

ce este robul tău, câinele acesta”, i-a spus Hazael lui Elisei, „ca să faci lucruri așa de mari?” după care profetul i-a spus, „Domnul mi-a descoperit că vei fi împărat al Siriei” (2 Împărați 8:13). Petru afirmase cu putere că, „chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine”. Aș putea să fac eu acest rău? Niciodată (Matei 26:35; Marcu 14:31).

Iată cum își fac loc toate argumentele potrivite pentru a cerceta inima într-o astfel de stare. Nu credeți că Petru a făcut lucrul acesta? „Ce! Să mă lepăd de Stăpânul meu, Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul meu, care mă iubește? Ar putea să cadă asupra mea o astfel de atitudine de nemulțumire, de răzvrătire, necredință și lipsă de recunoștință? Niciodată nu voi face asta”. De aceea, poate un om să aibă încredere în faptul că inima lui va rămâne stabilă? Crede-l pe înțelept când spune că „cine se încrede în inima lui este un nebun” (Proverbe 28:26). Da, „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9). Niciunul dintre noi nu ne-am pune în mod voluntar încrederea în cineva care este plin de amăgire și viclenie. Totuși, iată aici ceva care este „nespus de înșelător”. Inima are în ea mii de rele și ticăloșii cu care trebuie să avem de-a face. Când ajunge la momentul testării, fiecare ispită o fură și o abate de pe cale: „curvia, vinul și mustul iau mințile omului” (Osea 4:11). În general, inimile oamenilor îi înșală proporțional cu încrederea pe care ei și-o pun în ele, și nu ratează niciodată să aibă succes în aceasta.

MIJLOACE DE APĂRARE INSUFICIENTE

Haideți să ne gândim la căile și modalitățile specifice prin care o astfel de inimă încearcă să se păzească în ceasul ispitei, așa încât vom vedea imediat insuficiența lor în acest scop. Vreau să vă dau câteva exemple în acest sens.

În primul rând, inima iubește onoarea în această lume. Una dintre armele inimii prin care ea încearcă și speră că se apere în ceasul ispitei stă în reputația și stima în biserică, obținută prin felul trecut de viețuire. „Este posibil oare ca un astfel de om să abandoneze credința? Eu, care am o astfel de reputație în biserică lui Dumnezeu? Să pierd acum totul prin a mă deda acestei poftes și prin a ceda acestei ispite? Prin a mă alătura acestui lucru rău în public?” Acest lucru a avut o influență mare asupra sufletelor acelor care credeau că îl pot folosi ca pe o armă de apărare împotriva oricăror asalturi care ar veni asupra lor. Acești oameni ar fi fost în stare să moară de o mie de ori înainte de a-și afecta cu ceva reputația pe care și-au zidit-o în biserică lui Dumnezeu! Dar, vai! Aceasta nu este decât o trestie subțire, un fir de ață cu care ei doresc să îl lege pe uriașul *Ispită*. Ce crezi despre abilitatea Satanei de a zdrobi, convinge și atrage după el „a treia parte din stelele cerului” (Apocalipsa 12:4)? N-au fost aceștia strălucitori pe cer? N-au fost conștienți – mai mult decât suficient – de cinstea care li se acordase, de utilitatea, reputația și înălțarea lor? Totuși, atunci când șarpele a venit cu ispita lui, el i-a atras pe toți pe pământ. Da, mari ispite sunt acelea care

îi atacă pe oamenii care n-au nicio armă mai bună de apărare, nimic care să îi fortifice împotriva dezonoarei și a reputației rele în viețile lor. Nu am putea oare să dăm exemplele unora care sunt încă în viață, și care s-au întovărășit cu oamenii răi după ce au trăit gloria unei îndelungi și utile vieți creștine, dar, după o vreme, s-au descoperit pierzându-și reputația printre sfinți, după ce nu s-au ridicat împotriva ispitei, dar au sfârșit în apostazie? Luați exemplele lui Iuda Iscarioteanul, Imeneu sau Filet. Reputația lor bună nu i-a păzit de apostazie. Tot așa, dacă nici îngerii din ceruri n-au fost păziți de cădere prin buna lor reputație, cu atât mai puțin te va putea păzi ea pe tine.

În al doilea rând, unii oameni cred că pot fi păziți de ceasul ispitei dacă se gândesc la rușinea, ocară, pierderile și alte lucruri asemănătoare care survin căderii în ispită. Și acesta este unul dintre lucrurile în care oamenii își pun încrederea ca într-un mijloc de apărare împotriva ispitei, și nu încetează să creadă că aceasta îi va salva și îi va ocroti. Ei n-ar accepta pentru nimic în lume să atragă asupra lor rușinea și ocară unei astfel de căderi! Acest aspect se aplică totuși doar păcatelor flagrante, acelea pe care lumea le observă și le urăște. El este complet inutil în cazul păcatelor secrete care cauzează răni imense conștiințelor oamenilor ispitiți, și sunt inutile acelor păcate ale inimii atâta vreme cât steagul acestora nu este ridicat pe catarg și nu este manifestat public. Un astfel de mijloc de apărare nu se aplică ispitelor publice de a avea un

comportament nepăsător și lumesc, așa cum vedem în zilele noastre – căci în toate acestea, ca în majoritatea ispitelor publice, descoperim că avem gata pregătită soluția care să fie aplicată inimii în aceste situații. Dincolo de asta, pot să spun că vedem prin experiența noastră cât de ușor se rupe această funie odată ce inima se regăsește prinsă întru totul în păcat. Fiecare colț al țării noastre este plin de astfel de exemple rușinoase.

În al treilea rând, oamenii cred că se află în posesia unui lucru care cântărește mult mai greu decât aceste considerații mai mărunte – anume faptul că ei nu doresc să-și rănească conștiințele și să-și deranjeze pacea, aducând în felul acesta pericolul focului Iadului asupra lor. Evident, dacă există vreun lucru despre care ei cred că îi va păzi în ceasul ispitei, aceasta trebuie să fie soluția salvatoare. Acești oameni nu sunt dispuși să renunțe la pacea lor și să-și riște sufletele stârnindu-L pe Dumnezeu (Iov 15:26)¹⁴!

Care argument este, așadar, mai puternic sau prevalent? Mărturisesc că acest lucru este de o mare importanță și mi-aș dori să ne gândim mai mult la aceste lucruri! O, dacă am acorda mai multă greutate păstrării păcii noastre cu Dumnezeu decât o facem! Totuși, îndrăznesc să spun că până și acest aspect este unul în care mulți sunt prinși cu garda

¹⁴ Iov 15:26 – „...a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui”.

jos, fapt care nu îi va păzi de ispită, căci acești oameni nu iau în considerare nici alte sfaturi pe care le dau.

Pacea unei astfel de persoane poate fi una falsă sau o siguranță falsă, izvorâtă din închipuiri și din speranțe deșarte. Da, acest lucru poate fi adevărat chiar și în situația în care avem de-a face cu un credincios. Așa a fost pacea lui David după păcatul lui, înainte ca profetul Natan să îl confrunte. Așa era pacea bisericii din Laodicea, când, de fapt, ea era pe punctul pierzării. Așa era și pacea bisericii din Sardes, când, de fapt, Hristos spune despre ea că era moartă. Cum ar putea fi sufletul păzit dacă nu se străduiește din greu să păzească cuvântul răbdării lui Hristos, fiind veghetor în toate lucrurile? Îți imaginezi oare că pacea pretinsă de unii din zilele noastre ar putea să se dovedească în final o falsă pace? Fără îndoială, căci aceștia ar putea să meargă de vii în Iad, atâta vreme cât moartea are stăpânire peste ei din dimineța vieților lor. Dacă un om are o astfel de pace, crezi că ea îl va ocroti atâta vreme cât el nu se poate ocroti singur? Pacea lui va fugi imediat ce își va face loc primul asalt riguros al ispitei aflată la apogeul ei. Asemenea unei trestii frânte, acel suflet se va pleca în direcția mâinii care îl stăpânește (v. Isaia 36:6)¹⁵.

Să presupunem că un om se bucură de pace și se gândeste că ea îi va păzi sufletul, crezând că această pace este

¹⁵ Isaia 36:6 – „Iată, ai pus-o în Egipt, ai luat ca sprijin această trestie ruptă, care înțeapă și străpunge mâna oricui se sprijină pe ea! Așa este Faraon, împăratul Egiptului, pentru toți cei ce se încred în el”.

una bună și adevărată. Totuși, când ajunge să fie testată, când sosește ceasul ispitei, atât de multe lucruri care îi dau odihna sunt atacate și stârnite, încât acea „pace” va deveni inutilă. „Răul acesta este unul mărunț, este ceva chestionabil, nu îmi afectează conștiința”, spune el. „Îmi este frică de consecințe, dar îmi voi păstra pacea până la sfârșit. Este adevărat că alți copii ai lui Dumnezeu au căzut, dar am văzut că ei și-au păstrat sau și-au recuperat pacea. Dacă o pierd pentru o vreme, aș putea să o recâștig. Nu voi mai pune sub semnul întrebării situația mea. Chiar dacă îmi pot pierde pacea, pot rămâne cu siguranța”.

Sute și mii de astfel de pledoarii își fac loc și sunt plantate ca niște baterii de artilerie împotriva fortificației inimii noastre, așa încât nu putem rezista vreme îndelungată asaltului ispitei.

Chiar dacă ne-am concentra pe acest aspect specific, ar fi de-ajuns ca asaltul din toate părțile al vrăjmașului să găsească un loc de intrare în inimă. Este adevărat că o mică armură va ocroti viața cuiva dacă ar putea să aleagă el unde să fie lovit de vrăjmașul său. Totuși, nouă ni se poruncește să îmbrăcăm „toată armura lui Dumnezeu”, dacă vrem să ne putem împotrivi cu succes și să rămânem în picioare (Efeseni 6:11). Noi vorbim aici doar despre o piesă, iar când privirea noastră este ațintită doar asupra ei, ispita poate să pătrundă și să ne învingă pe douăzeci de alte căi. De exemplu, un om poate fi ispitit să fie lumesc, să umble după câștig nedrept, să

se răzbune, să alerge după slavă deșartă sau lucruri asemănătoare. Dacă el se întărește doar cu acest mijloc de apărare – crezând că nu va face niciodată așa ceva și că nu își va răni niciodată conștiința, nici nu-și va pierde pacea – ci își va aținti privirea doar asupra acestui aspect, socotindu-se sigur atâta vreme cât nu va fi biruit în acest domeniu, el poate neglija părtășia personală cu Dumnezeu, așa încât își vor face loc chestiuni precum senzualitatea sau alte ispите, iar situația lui nu va fi cu nimic mai bună decât dacă ar fi căzut sub puterea acelei ispите față de care a încercat să se protejeze cel mai mult. Experiența ne spune că și această strategie va eșua. Nu există niciun sfânt al lui Dumnezeu care să nu prețuiască pacea pe care o are, și totuși cât de mulți cad în ceasul ispите!

Va trebui să luăm în considerare și un alt aspect, anume ticăloșia păcatului săvârșit împotriva lui Dumnezeu. Cum putem face noi acest lucru, păcătuiind împotriva lui Dumnezeu, adică acel Dumnezeu al mântuirii și al îndurărilor? Cum putem să Îl rănim pe Isus Hristos, care a murit pentru noi? Răspunsul nu este atât de ușor de dat! Iată care este părerea mea.

În primul rând, cred că putem vedea zilnic felul în care acest aspect și această motivație nu ne ferește de căderea în ispită. Nu există vreun copil al lui Dumnezeu care să fie expus ispите și care să nu aibă gândul acesta în mintea lui. Așadar, nici aceasta nu este o strategie de apărare infailibilă.

În al doilea rând, această strategie se manifestă în două modalități: fie ea exprimă gândurile sufletului la momentul ispitei, dar acest lucru nu ne va păzi, fie exprimă atitudinea noastră universală și obișnuită a inimii în orice moment și, în acest caz, așa cum am spus deja, ea va constitui medicamentul universal și remediul în cazul ispitei.

Dacă ne gândim la puterea ispitei, parțial din ceea ce am menționat mai devreme, cu efectele acesteia manifestate în sfinții din vechime, și parțial acum, plecând de la alte efecte generale pe care le descoperim în Scriptură, vedem că *ispita întunecă mintea*, așa încât omul nu mai este capabil să facă o evaluare adecvată a ispitei ca înainte de a cădea în ea. În oamenii din lume, dumnezeul acestui veac le-a orbit mințile, așa încât să nu vadă gloria lui Hristos în Evanghelie (2 Corinteni 4:4)¹⁶, iar „curvia, vinul și mustul îi iau mințile omului” (Osea 4:11). Ține de natura fiecărei ispite, mai mult sau mai puțin, să atace inima și să întunece gândirea celui ispitit. Și ispita face acest lucru în mai multe modalități, descrise mai jos.

În primul rând, ispita întunecă mintea prin a fixa imaginația și gândurile pe obiectul ei, așa încât mintea este abătută de la cântărirea lucrurilor care ar putea să o elibereze dintr-un astfel de asalt. Omul poate să fie ispitit să creadă că a fost abandonat de Dumnezeu, că este obiectul mâniei Sale

¹⁶ 2 Corinteni 4:4 – „...a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”.

și că Hristos nu mai este de niciun preț pentru el. Prin înșelătoria Satanei, mintea ajunge atât de fixată pe o astfel de evaluare a stării ei, însoțită de tulburarea pe care o cauzează, încât nu mai este capabilă să se agațe de niciun fel de instrument de ajutor sau eliberare care îi este oferit tocmai împotriva unei astfel de stări. Dimpotrivă, plin de gândurile sale, sufletul umblă în întuneric și nu mai vede nicio lumină. Ispita poate să îi stăpânească atât de puternic mintea cu gânduri legate de ea, chiar cu gânduri legate de lupta împotriva ei, încât ajunge să fie abătută de la o conștientizare clară a lucrurilor de care altfel ar fi putut să depindă pentru a se elibera din ispită. Acele lucruri care i-ar fi păzit mintea sănătoasă și l-ar fi ocrotit de păcat ajung să nu mai aibă nicio forță sau putere. Astfel, oamenii ajunși într-o astfel de stare sunt aduși în mod uzual de ispită până în punctul în care nu mai știu prin ce trec, nu îi mai pot auzi pe alții vorbindu-le despre eliberare și pace, pentru că mințile lor sunt prea ocupate cu gânduri legate de ispita prin care trec.

În al doilea rând, ispita poate să întunece mintea folosindu-se de faptul că cei ispitiți sunt prinși în capcana sentimentelor lor, care au o puternică influență în orbirea minților și în întunecarea judecății! Dacă este cineva de o altă părere, ar fi bine să-și deschidă ochii la vremurile în care trăim, și va vedea repede că am dreptate. Totuși, nu voi dezbate acum prea mult pe tema modalităților prin care putem să biruim sentimentele noastre. Aș vrea să spun doar că, dacă

cineva mi-ar da un om care se străduiește mult în nădejde și dragoste, cu teamă față de toate aspectele particulare ale ispitei care îl atacă, îi pot arăta rapid felul în care acesta poate deveni orb și poate umbla în întuneric. Aici este un aspect în care vei cădea atunci când ai fost ispitit, anume judecata ta prezentă poate să nu fie în totalitate alterată, dar ea este cel puțin înceteșată, gândirea ta devenind incapabilă să îți influențeze voința și să îți stăpânească sentimentele și emoțiile. Atât voința cât și sentimentele sunt eliberate de ispită și vor alerga ca niște nebuni. De acum înainte, detestarea păcatului, ura față de el, frica de Domnul, simțământul dragostei, prezența lui Hristos Cel răstignit, toate acestea se vor îndeplăti, lăsând inima pradă sigură vrăjmașului ei.

În al treilea rând, ispita va adăuga combustibil peste focul celorlalte ispite – le va incita, provoca, tulbura și agita peste măsură. Agățându-se de o poftă, de un aspect al corupției morale, de un obiect potrivit, de un avantaj sau de o ocazie, ispita va pune tot mai mult gaz pe foc, făcând-o să fie predominantă pentru o vreme. În felul acesta a ajuns Petru să fie cuprins de frică lumească, Ezechia de mândrie, Acan de lăcomie, David de imoralitate, Dima de dragoste de lume, și Diotref de ambiție. Ispita agață un colier de gâtul poftei și o stârnește să alerge ca un cal în mijlocul bătăliei. Până să se întâlnească cu o ispită potrivită, omul poate să nu cunoască nimic din ceea ce înseamnă mândria, furia sau nebunia corupției sale. Ce credeți că poate fi în stare să mai gândească

un suflet sărman într-o astfel de stare? Minteaa lui este întunecată, emoțiile sale zdrobite, poftelile sale inflamate și provocate și sursa odihnei sale înfrântă. Ce se va alege de un suflet într-o astfel de stare?

ISPITELE PUBLICE ȘI CELE PRIVATE

Trebuie să luăm aminte de asemenea și la faptul că ispitele sunt fie **publice**, fie **private**. De aceea, haideți să le analizăm pe scurt pe fiecare, potrivit cu puterea lor în astfel de circumstanțe. Există, așadar, **ispite publice**, ca acelea menționate în Apocalipsa 3:10, care vin asupra acestei lumi „ca să îi încerce pe locuitorii pământului”. Ele se mai pot manifesta și ca o combinație a persecuției și seducției spre testarea unei generații nepăsătoare de preținși credincioși.

În privința unei astfel de ispite, va trebui să ne gândim că, *în primul rând*, ea are putere în relație cu planul lui Dumnezeu, El permițându-i pe de o parte acestei generații de oameni să neglijeze sau să batjocorească Evanghelia, și pe de altă parte permițând trădarea din partea falșilor credincioși. De aceea, atunci când primește permisiunea de la Dumnezeu să se manifeste în plină forță, o astfel de ispită își va atinge ținta. Satana și-a oferit serviciile să meargă și să îl amăgească pe Ahab pentru a produce căderea acestuia. Dumnezeu însuși i-a permis să facă acest lucru:

„Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului, și a zis: ‚Eu îl voi amăgi’. Domnul i-a zis: ‚Cum?’ ‚Voi ieși’, a

răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui”. Domnul a zis: „Îl vei amăgi, și-ți vei ajunge ținta; ieși, și fă așa!” (1 Împărați 22:21-22).

Dumnezeu a permis manifestarea răutății Satanei și l-a trimis având în mână pedeapsa din partea Domnului. Atunci când lumea creștină va fi dedată nebuliei și închinării false pentru că a disprețuit adevărul, dovedind în felul acesta o pretenție de credință vagă, seacă, neroditoare și dezonorantă la adresa lui Hristos, iată ce se spune despre ispita care a căzut asupra ei:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:9-11).

Aceste acțiuni vin de la Dumnezeu în sensul în care ele sunt instrumentul judecății Lui, și au în ele puterea de a ajunge la rezultatul așteptat. În zilele noastre, ele infectează aproape întreg trupul celor ce se pretind credincioși, primind din partea lui Dumnezeu porunca de a-i ucide pe ipocriți, de a-i răni pe sfinții neglijenți, de a le zdrobi oasele, de a-i face să pară scandalosi, așa încât să fie rușinați. Și oare nu au aceste lucruri puterea de a împlini acest scop? Și ce lucrare a făcut printre noi duhul de erezie! Din acest motiv vedem că unii oameni nu mai găsesc plăcere în a-L păstra pe Dumnezeu în inimile lor, așa încât El „i-a lăsat în voia minții

lor blestamate” (Romani 1:28). Omului ar putea să i se pară un lucru ciudat – un lucru uimitor chiar – să vadă cum semeni cu gândire serioasă pretind lucruri mărețe pe căile lui Dumnezeu, dar ajung să fie cucerțiți, captivați, prinși în capcană și distruși de lucruri slabe, de opinii stupide și de idei nebunești. Un astfel de om s-ar gândi că este imposibil ca astfel de lucruri să cadă asupra unor oameni cu conștiința sensibilă și cu rațiunea vie, cu atât mai puțin unora dintre cei care mărturisesc Evanghelia. Dar nimeni să nu își imagineze că este slab acel lucru pe care Dumnezeu vrea să-l facă puternic. Nimic nu se poate opune celor mai slabe lucruri din această lume atunci când ele primesc de la Dumnezeu permisiunea sau porunca de a atinge un anumit obiectiv.

În al doilea rând, în astfel de ispite există un vierme secret în cei care sunt considerați evlavioși, dar care nu sunt decât niște ipocriți: „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). Abundența nelegiuirii în unii va arunca în mod cert apă peste zelul și dragostea altora, așa încât, puțin câte puțin, aceștia se vor răci. Unii încep să devină neglijenți, nepăsători, lumești și încăpățânați. Ei sparg gheața în general în direcția plăcerilor firii pământești. La început, dragostea lor se răcește și, după ce au spart gheața, ajung să se asemene altora, modelându-se după felul altora de viață. „Puțin aluat [puțină drojdie, cf. lit. KJV] face să se dospească toată plămădeala”. Pavel repetă acest lucru de două ori, în 1 Corinteni 5:6 și în Galateni

5:9. Este evident că el dorește ca noi să observăm acest aspect, căci face referire la pericolul infecției întregului trup plecând de la exemplul rău al unora dintre cei cărora el le vorbea. Noi știm cât de imperceptibil ajunge drojdia să pătrundă în întreg aluatul. Acesta este motivul pentru care ni se spune că „rădăcina amărăciunii” „dă lăstari și... mulți sunt întinați de ea” (Evrei 12:15). Dacă o bucatică de drojdie, o singură rădăcină amară, ar putea să pună în pericol întreg aluatul, cu cât mai mare este pericolul atunci când există multe rădăcini de același fel, și când o cantitate mare de drojdie este răspândită printre noi! Este ușor să te iei după mulțime și să faci răul, spunând ceea ce mulțimea spune. Cine și-ar fi imaginat că este posibil ca atâția prețiși credincioși din zilele noastre să ajungă să cadă într-o trăire egoistă, pe căile firii pământești? Să ajungă să joace cărți, table, să meargă la locuri de distracție și dans? Să negligeze rugăciunea în familie și responsabilitățile vieții personale de creștin? Să fie mândri, aroganți, ambițioși, lumești, lacomi și abuzivi? Sau cine și-ar fi imaginat că atâția ar umbla după învățături nebunești, deșarte, și după opinii ridicole, abandonând Evanghelia lui Hristos? În acest fel, putem vedea cum vine asupra noastră o ispită uriașă care izvorăște din locuitorii acestei lumi, ispită care ne testează credința. Și oare nu putem vedea noi toți că acest lucru s-a petrecut deja? Nu putem să-i vedem modalitățile de manifestare? Unii dintre acești prețiși credincioși, oameni nepăsători, au început

să umble pe această cale, iar despre ei știam că n-au avut niciodată mai mult decât o formă de evlavie, înainte de a se întoarce cu totul pe căile acestei lumi. Apoi alții au început să se asemene cu ei și, în felul acesta, să facă pe plac firii pământești. Tot astfel, puțin câte puțin, această infecție a ajuns să atingă ramurile de sus ale frățietății noastre, până când aproape tot trupul a fost corupt, așa încât cel care se depărtează de aceste nelegiuiri ajunge să fie văzut cu ochi răi, fiind persecutat de ceilalți.

În al treilea rând, ispitele publice sunt în general însoțite de motivații și pretexte puternice, care sunt mult prea apăsătoare asupra oamenilor, sau cel puțin îi cuceresc pe neștiute în vreme ce acești oameni subvaluează răul la care îi duce ispita, lucru care crește puterea și complexitatea ispitei. Am văzut demonstrat acest dezastru în zilele noastre, zdrobindu-i pe copiii lui Dumnezeu și tăindu-le puterea așa cum și-a pierdut-o Samson, făcându-i asemenea altor oameni. Și lumea aceasta este plină de motivații false care alimentează ispitele! Creștinii se pot bucura de libertate, fiind eliberați de robie, însă, după observațiile mele, am văzut multe suflete cum ajung pradă senzualității și apostaziei în afara acelei uși. Ei încep printr-o atenție scăzută acordată vieții creștine și umblării cu Domnul, trec mai departe la neglijarea părtașiei credincioșilor și a responsabilităților personale în umblarea creștină, după care sfârșesc în plăceri și depravare.

Apoi i-am văzut pe cei care pretind că lasă toate lucrurile în mâna Providenței, fiind mulțumiți cu starea actuală de lucruri, chestiuni bune în ele însele, dar care, rând pe rând, puțin câte puțin, au degenerat în conformarea ticăloasă cu lumea, spre pierderea totală a oricărui zel pentru Dumnezeu și a oricărui interes al lui Hristos și al poporului Său în această lume. Când pui alături astfel de considerații cu ușurătatea vieții și cu prosperitatea, statutul social și promovarea pretențiilor creștini, vei observa cum unii dintre acești oameni pretind că Dumnezeu ar fi făcut schimb de locuri între cei credincioși și oamenii acestei lumi, doar ca să își poată justifica trăirea ușuratică. Noi suntem chemați să trăim ca un grup de oameni ce călătoresc printr-o țară străină. Totuși, nu trebuie să degenerăm de la calea pe care suntem chemați să mergem, adoptând comportamentul oamenilor țării pe care o traversăm, astfel încât să fim transformați de aceștia. Aș vrea să îmi dați voie să vă ofer un exemplu clar în acest sens.

Gândiți-vă la America. Cine și-ar fi închipuit că primii coloniști, ai căror urmași sunt acum în putere și plăcuți tuturor oamenilor, ar fi căzut atât de jos, mai ales dacă ne gândim că erau cândva o colonie de puritani, care locuiau în general „pe văi”, în locuri joase, așa cum spune profetul despre cetatea lui Dumnezeu, ajungând azi pe vârful munților pe care îi stăpânesc, însă trăind după obiceiurile băștinașilor?

Nu putem decât să ne minunăm cât de repede au uitat aceștia obiceiurile, manierele, căile de viață și umblarea strămoșilor lor, și că, încetul cu încetul, au intrat în matrița aceloră din țara pe care au ocupat-o.

Vorbesc despre noi toți, în special despre cei care sunt mai puțin înstăriți, unde probabil că această nelegiuire abundă cel mai mult. Cum erau cei de dinaintea noastră, și în ce fel suntem noi diferiți de ei? Ce făceau ei dar noi nu mai facem? Prosperitatea i-a înjunghiat pe nebuni, dar i-a rănit și pe înțelepți.

Există, pe de altă parte, și ***ispite în viața privată***. Am menționat în treacăt despre acest lucru în urmă cu câțva timp, dar aș vrea să vorbesc despre două aspecte suplimentare.

În primul rând, astfel de ispiti se unesc și sunt încorporate în poftă, prin intermediul căreia ispita își face loc în suflet și stă la temelie acțiunilor ei. Ioan ne spune că lucrurile care se găsesc „în lume” constau din „pofa firii pământești, pofa ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16). Și este clar că aceste lucruri se regăsesc în principal în om, nu în obiectul poftelor lui – în inimă, nu în lume în mod necesar. Totuși, despre ele se spune că sunt „în lume”, întrucât lumea pătrunde în ele, se amestecă cu ele și se unește cu ele. La fel cum se spune despre credință și despre promisiuni că sunt întrețesute, așa sunt și pofta și ispita: ele se întrețes, primesc ajutor una de la cealaltă și își stimulează reciproc creșterea.

În felul acesta, ispita pătrunde atât de adânc în inimă, încât niciun fel de raționament contrar nu mai poate să o înfrângă. Nimic nu mai poate ucide pofta și nu mai poate cuceri ispita. Asemenea leprei care se amestecă cu materialul din perete, până într-acolo încât peretele însuși trebuie demolat, așa este și pofta. Ea este asemenea cangrenei care otrăvește sângele și trupul. Tot așa, păcatul nu poate fi separat de locul pe care îl infestază până nu este înlăturat și locul respectiv tratat. De exemplu, în ispita care a acționat în David spre imoralitate sexuală, probabil că zece mii de motivații ar fi putut fi aduse pentru a-i umple gura ispitei. Totuși, aceasta s-a unit cu pofta lui, și nimic altceva nu mai putea să o distrugă. Acest amestec între poftă și ispită îi amăgește pe mulți. Acești oameni experimentează un fel de ispită presantă care, pentru ei, după ce a câștigat oarece teren în sufletul lor, devine urgentă. Ei se roagă împotriva ei, i se împotrivesc folosind motivații puternice, motivații despre care noi toți am crede că sunt suficiente pentru a o cuceri și a o distruge, sau cel puțin a o ține sub control, așa încât să nu mai tulbure niciodată acel suflet. Și totuși, deși știm că niciun lucru bun nu vine de pe urma ei, deși nu avem tendința să-i oferim ocazii pentru a câștiga, totuși, pofta avansează încetul cu încetul. De ce anume are loc acest lucru? Ei bine, explicația este că pofta și ispita s-au întretesut una cu cealaltă și și-au unit forțele, așa încât s-au pus la adăpost de orice împotrivire din partea sufletului. Dacă astfel de oameni vor să iasă

învingători în vreun fel, ei trebuie să își îndrepte atenția nu doar asupra ispitei, ci și a poftei, care poate lua forma ambiției, mândriei, senzualității, dragostei de lume sau a oricărui alt lucru care se alătură ispitei. Orice alte modalități de rezolvare sunt asemenea situației când punem un bandaj peste o cangrenă: întrucât rana nu se mai vede, lucrurile par să meargă bine pentru o vreme, însă, fără îndepărtarea cangrenei, trupul va muri. Sufletul poate să agonizeze pentru o vreme ca urmare a unei astfel de proceduri, dar realitatea este următoarea: pofta trebuie să moară, altfel sufletul va pieri.

În al doilea rând, partea sufletului unde pofta stăpânește atunci când este unită cu ispita va fi acea parte exploatată la maximum, către care sufletul va fi atras printr-o metodă sau alta, așa încât, încetul cu încetul, această abordare previne sau anticipează orice împotrivire din partea sufletului. Dacă am avea de-a face cu o poftă ce se manifestă în minte – după cum sunt pofte ale minții și necurății ale sufletului, precum ambiția, slava deșartă și alte lucruri ca acestea – există o mulțime de modalități pe care mintea le are la dispoziție pentru a lucra asupra sentimentelor și pentru a opri o îndepărtare de Dumnezeu, Însă sufletul este orb cu privire la ispită, întrucât pofta acționează tocmai în acel compartiment al vieții în care acționează și ispita. Astfel, gândirea omului va acționa precum cataracta asupra ochilor, aducând înaintea acestora alte lucruri care să îi atragă atenția sufletului, lucruri care pot fi chiar legitime, însă care îl țin ocupat,

așa încât pofta și ispita să meargă mai departe în sectorul lor. Mai mult, această abordare promite să le ofere și altor pofte parte din prada pe care aceasta o va obține, așa cum au fost banii lui Iuda, pe care mai întâi i-a dorit din lăcomie, pentru a fi împărțășiți apoi cu celelalte pofte ale sale. Sau poate că ispita apelează la porțiunea mai sentimentală a sufletului, luând sentimentele în stăpânirea ei. Daunele pe care le va face această gândire, felul în care o vor mitui ca să nu replice, nădejdiile și lucrurile pe care i le promite – toate acestea, așa cum am spus mai devreme, sunt imposibil de descris în cuvinte. Pe scurt, nu există nicio ispită specifică ajunsă la apogeu, care să nu se folosească de orice fel de ajutor poate primi, din lucruri bune, rele sau neutre, și care să nu se hrănească cu atât de multe motivații și aspecte care, altfel, par să fie străine de ea, dar care, în anumite cazuri, devin imune în fața pretextelor și a argumentelor mincinoase. Și este ușor să recunoaștem puterea poftei acumulată în felul acesta.

Dacă ne gândim la țelul oricărei ispite, vom conștientiza că acesta este obiectivul Satanei și al păcatului, anume dezonoarea lui Dumnezeu și pierzarea sufletelor noastre.

Ai putea să te gândești la ce s-a petrecut cu tine atunci când te-ai confruntat cu ispite. Nu ți-au contaminat acestea conștiința, nu ți-au tulburat pacea, nu te-au slăbit în ascultarea ta și nu au întunecat vederea feței lui Dumnezeu? Chiar dacă acestea nu te-au determinat să comiți o faptă rea în mod exterior, în văzul altora, atunci când ai fost ispitit, n-ai

fost oare înfrânt în interiorul tău? Nu a fost sufletul tău murdărit și tulburat peste măsură de aceasta? Da, ai ieșit vreo dată dintr-o ispită fără să suferi o pierdere severă în viața ta, aproape în fiecare caz? Și nu este adevărat că în multe cazuri ai cedat în mod voit în fața ispitei? Dacă ai fost eliberat din ispita ta, păzește-te! Nu te întoarce în același loc, dacă este posibil, ca nu cumva să pățești un lucru mai rău.

Iată, acestea sunt câteva considerații, dintr-o mulțime de aspecte către care am putea să ne îndreptăm, pe care am dorit să le aduc înaintea ta, pentru a-ți arăta importanța adevărului pe care îl studiem și profunzimea grijii pe care ar trebui să o manifesti ca să nu „cazi în ispită”.

OBIECȚII

Față de ceea ce am spus, anumite obiecții își fac loc în secret în sufletul oamenilor, având puterea de a-i face neglijenți și nepăsători în aceste lucruri atât de importante pentru ei, într-un domeniu atât de necesar acelor care doresc să umble cu Dumnezeu în pace și credincioșie. De aceea, astfel de obiecții trebuie analizate astfel încât să le dăm răspunsuri adecvate.

Obiecția 1

De ce să ne temem și să ne străduim atât de mult să evităm ispita, dacă ni se poruncește să „privim ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări” (Iacov 1:2)? Nu

trebuie să fim atât de scrupuloși în evitarea căderii într-un lucru despre care ni se spune că, după ce am căzut, trebuie să-l socotim prilej de bucurie.

Răspuns

Nu poți respecta această regulă în toate lucrurile, anume că un om nu trebuie să caute să evite acel lucru despre care, după ce a văzut că nu a putut să îl evite, este responsabilitatea lui să se bucure de acea situație. Același apostol îl îndeamnă pe bogat „să se laude cu smerirea lui” (Iacov 1:10). Fără îndoială, cel care este obișnuit cu bunătatea, înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu în orice stare s-ar găsi, va putea să găsească în orice lucru un prilej de bucurie sănătoasă. Totuși, cât de puțini oameni bogați și evlavioși poți convinge să folosească toate mijloacele legitime așa încât să ajungă săraci și nevoiași! În majoritatea cazurilor, adevărul este că păcatul lor este ceea ce îi oprește să ajungă într-o astfel de stare. De aceea, constituie preocuparea noastră legitimă să ne folosim bine de această viață, și să trăim pe cât de sigur se poate. Totuși, dacă Dumnezeu ne schimbă starea, aducându-ne într-o stare inferioară celei anterioare, ar trebui să ne bucurăm de acest lucru. Dacă suferințele menționate în acest text vin asupra noastră, sigur că putem avea un motiv să ne bucurăm, dar n-ar trebui să ne bucurăm dacă ajungem în astfel de stare ca urmare a neglijării responsabilității creștine.

Apoi trebuie să ne gândim că ispitele trebuie avute în vedere în două modalități: *pasiv*, sau pur și simplu în lucruri materiale, căci lucrurile materiale pot fi în ele însele prilejuri de ispită, sau *activ*, în cazul aceluia care ne atrag să păcătuiim. Iacov vorbește despre ispite, cu sensul de încercări, doar în primul sens, și a spus: „priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări” (v. 2), la care adaugă în versetul 12: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții”. Dar, acolo unde cineva ar putea să pretindă că, dacă lucrurile stau în felul acesta, atunci ispitele sunt bune și provin de la Dumnezeu, Iacov răspunde: nu, căci atunci când o ispită este înțeleasă ca acel lucru care atrage și conduce la păcat, noi știm că Dumnezeu nu ispitește pe nimeni, ci fiecare om este ispitit de propria sa poftă (cf. v. 13-14)¹⁷. Lucrul care trebuie socotit prilej de bucurie nu ține de astfel de ispite, de a fi ispitit să păcătuiesc, ci de îndurarea suferințelor pe care le trimite Dumnezeu spre încercarea credinței mele. De aceea, chiar dacă trebuie să socotesc un prilej de bucurie când, prin voia lui Dumnezeu, cad în diverse suferințe spre testarea mea, în situația când, suferind în felul acesta, sunt vizitat de ispita de a păcătui, sunt chemat să manifest toată grija și sârguința așa încât pofta să nu se folosească de acea ocazie pentru a mă ispiti să păcătuiesc.

¹⁷ Iacov 1:13-14 – „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: ‚Sunt ispitit de Dumnezeu’. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit”.

Obiecția 2

Dar oare nu a fost ispitit însuși Mântuitorul nostru Isus Hristos? Este ceva rău să fii în aceeași stare ca a Lui? Da, se spune nu doar că El a fost ispitit, ci chiar că ispitirea Lui pune în lumină îndurarea Lui ca Mare Preot al nostru – „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:17-18). Iar El face din aceasta temeiul unei mari promisiuni pentru că ucenicii Lui au „rămas neconținut cu El în încercările Lui” (Luca 22:28).

Răspuns

Este adevărat că Mântuitorul nostru a fost ispitit, însă ispitele Lui sunt socotite printre acele lucruri rele care au venit asupra Lui în zilele întrupării Sale – lucruri care au venit asupra Lui prin răutatea lumii și a prințului acesteia. El nu s-a dus în mod voit în ispită, lucru despre care a spus că însemna „să Îl ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău” (Matei 4:7), pentru că a cădea în mod voit în vreo ispită este un lucru foarte provocator la adresa lui Dumnezeu. Totuși, situația noastră este aceasta: noi trebuie să manifestăm cea mai mare sârguință și veghere de care suntem capabili, ca să ne ferim de ispită, și totuși suntem siguri că vom fi ispitiți, așa

încât inevitabil vom ajunge în situația lui Hristos. Este adevărat că prezența ispitei ne va împiedica să fim asemenea Lui în totalitate, însă rămâne responsabilitatea noastră de a preveni căderea noastră în ispită pe cât de mult putem. Mai mult, atunci când s-a confruntat cu ispita, Hristos a avut parte doar de elementul suferinței de pe urma ispitei, însă noi suntem părtași și acelei componente a păcatului care vine în urma ispitei. Atunci când prințul acestei lumi s-a înfățișat înaintea lui Hristos, el n-a avut nimic în comun cu Acesta, dar când ne atacă pe noi, există lucruri pe care le avem în comun și noi și el. Totuși, ca urmare a ispitelor, adică a efectelor acestora, manifestate prin încercări și tulburări, noi devenim tot mai asemănători lui Hristos, așa că, într-un fel, ar trebui să ne bucurăm într-o oarecare măsură de faptul că acesta este rezultatul final al ispitelor. Însă, într-un alt sens, noi suntem făcuți diferiți de Hristos, pentru că un alt rezultat al ispitei este că devenim pângăriți și cuprinși de ispită, motiv pentru care ar trebui să căutăm să o evităm cu toate eforturile. Niciodată nu vom ieși din ispită așa cum a făcut-o Hristos. Cine poate „cădea în ispită” și să nu iasă din ea pângărit?

Obiecția 3

Dar de ce este atâta nevoie de străduință și atenție? Nu ni se spune că „nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre;

ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13) și că „Domnul știe să îi izbăvească din încercare [ispite, cf. KJV] pe oamenii cucer-nici” (2 Petru 2:9). De aceea, de ce trebuie să fim atât de gri-julii așa încât să nu cădem în ispită?

Răspuns

Am serioase semne de întrebare legate de ajutorul pe care îl poate primi de la Dumnezeu în ispita lui acel om care se lasă în mod voit în aceasta deoarece presupune că Dum-nezeu i-a promis că îl va elibera necondiționat din ea. Dom-nul știe că, prin înșelătoriile Satanei, prin subtilitatea și ră-utatea lumii, și prin amăgirea păcatului care ne înfășoară atât de lesne, putem cădea în foarte multe păcate, chiar și după ce ne-am făcut datoria. În dragostea, grija, blândețea și credințioșia Lui, El ne-a furnizat un har suficient așa încât aceste ispite nu vor face niciodată o separație veșnică între El și sufletele noastre. Totuși, față de această obiecție am de spus următoarele trei lucruri:

(1) Acela care se lasă dus în ispită în mod voit sau prin neglijență nu are niciun motiv să se aștepte la vreun ajutor din partea lui Dumnezeu sau la vreo eliberare din ispita în care a căzut. Promisiunea este făcută acelor care se con-fruntă cu ispite fără a căuta aceste ispite, nu acelor care aleargă în mod voit către acestea pentru a le întâlni. De aceea, așa cum am observat în mod uzual, diavolul a folosit

acel pasaj al Scripturii atunci când L-a ispitit pe Mântuitorul nostru, distorsionându-l pentru a-l potrivi scopului său. Promisiunea eliberării este făcută acelorora care rămân credincioși pe căile lor, iar acesta constituie un motiv pentru care ar trebui să ne păzim de ispită.

(2) Deși tuturor aleșilor le este dat un har suficient, așa încât, indiferent de ispitele în care aceștia ar putea să cadă, ei nu sunt îndepărtați totalmente de Dumnezeu, totuși, căderea în ispită ar face orice inimă în care harul locuiește să tremure la gândul că L-a dezonorat pe Dumnezeu, la gândul că a adus ocară asupra Evangheliei, la gândul întunericii groaznic și al tulburării pe care le-a adus asupra sufletului propriu, chiar dacă nu va pieri niciodată. După opinia mea, cei care nu sunt înfricoșați decât de frica Iadului și care nu se gândesc la nicio altă implicație a căderii lor în ispită, au motive mai întemeiate să se teamă de Iad decât sunt ei conștienți.

(3) A cădea în ispită în acest fel ar însemna a te avânta în păcat (același lucru cu a continua în păcat) – „ca să se înmulțească harul” (Romani 6:1-2)¹⁸. Apostolul respinge acest gând cu un gest suprem de detestare. Nu ar fi curată nebunie ca un om să își arunce toate proviziile când are picioarele pe stâncă, pentru că el se gândește că așa ar putea să înoate în siguranță până la țarm, pe o scândură? Nu va fi la fel și în

¹⁸ Romani 6:1-2 – „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?”

cazul aceluia care va risca să își piardă toată mângâierea, pacea, bucuria, și care va afecta mult gloria lui Dumnezeu și onoarea Evangheliei care îi este încredințată, doar pentru că presupune că sufletul lui va scăpa?

Unii cred chiar că astfel de obiecții nici nu merită să fie menționate. Totuși, le-am analizat pentru că am văzut uneori cum suflete sărmane sunt amăgite prin ele.

4

CUM POȚI ȘTI CĂ AI CĂZUT ÎN ISPITĂ

Odată ce au fost stabilite premisele generale ale discuției, ne vom îndrepta acum către trei situații particulare izvoare din adevărul prezentat anterior. De aceea, trebuie să punem în discuție următoarele trei lucruri: Cum putem ști că am căzut în ispită? Ce sfaturi pot fi date pentru a preveni căderea noastră în ispită? Ce perioade și circumstanțe pot exista în timpul cărora omul poate și ar trebui să se teamă de iminența ceasului ispitei. Prima noastră întrebare este aceasta: Cum putem cunoaște dacă am căzut sau nu în ispită?

CÂND EȘTI ATRAS ÎN PĂCAT

În primul rând, când un om este atras în păcat, poate fi sigur că a căzut și în ispită. Orice păcat provine din ispită (Iacov 1:14)¹⁹. Păcatul este un rod care provine doar din această rădăcină. Chiar dacă omul ar putea să nu fie niciodată luat prin surprindere de vreun păcat, totuși păcatul survine dintr-

¹⁹ Iacov 1:14 – „fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și mormit”.

o ispită care l-a cucerit, așa cum spune apostolul: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1).

Deși un om poate fi luat prin surprindere, cucerit pe neașteptate, totuși el a fost ispitit să cadă în acest păcat, căci Pavel spune: „ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” – adică în situația când a fost luat prin surprindere. Această situație survine atunci când oamenii nu sunt atenți la umblarea lor, spre marele lor dezavantaj. Atunci când ei sunt copleșiți de un păcat, se pocăiesc de el, dar nu iau în considerare ispita care l-a cauzat.

De aceea, chiar dacă se împotrivesc aceluși păcat, ei nu sunt suficient pregătiți și atenți ca să nu fie atrași din nou în ispită. Astfel, ei ajung rapid cucerți de ea, chiar dacă în sufletele lor manifestă o mare repulsie față de păcat în sine.

Acela care vrea să cucerească orice păcat trebuie să ia în considerare ispitele cu care se confruntă, și să lovească la acea rădăcină. Fără eliberarea de acea ispită, el nu va fi complet vindecat.

Aceasta este o situație care se manifestă în mulți oameni care, altfel, au un simțământ viu și conștient al păcatului. Da, ei sunt sensibili cu privire la păcatele lor, dar nu și în legătură cu ispitele lor. Ei sunt dezgustați de rodul amar, dar îndrăgesc rădăcina otrăvitoare. De aceea, în mijlocul

umilirii lor din cauza păcatului, ei vor continua pe acele căi, își vor menține acele prietenii, vor merge înainte, cu toate că sfârșitul acelor căi va fi același păcat.

ÎN ISPITE MARI SAU MICI

În al doilea rând, ispitele vin în grade diferite. Unele sunt atât de puternice încât apasă din greu asupra sufletului, pe care îl duc în agonie și îl tulbură. Ele luptă cu orice împotriva ce își face loc în suflet față de ele, pentru că ține de natura specifică a ispitei să se lupte cu orice îi stă în cale. Când febra aceasta răcnește, omul știe că este bolnav, cu excepția situației când temperatura lui mare îl duce direct în comă. Iacov ne spune că poftele oamenilor îi atrag, îi abat de pe cale, seducându-i să păcătuiască, dar ei fac acest lucru de la sine, fără a fi necesară vreo instigare specială. Dacă poftele cresc până la punctul în care devin violente, dacă ele scutură sufletul în sus și în jos și nu-i dau odihnă, sufletul acela poate să știe în mod clar că ispita este deja în inimă.

Dacă iei un vas gol și îl arunci pe un râu care curge înspre mare, acesta va fi purtat în mod negreșit de viteza și curentul râului, însă, dacă vor exista și vânturi puternice înapoia lui, el va fi condus cu putere și lovit de orice mal și de orice stâncă, până când, zdrobit în bucăți, va fi înghițit de ocean. Dacă nu sunt date morții prin moartea lui Hristos, poftele oamenilor îi vor conduce negreșit către pierzare veșnică, și foarte adesea lucrul acesta se întâmplă fără prea mult

zgomot, potrivit cursului râului corupției lor morale. Dar dacă această direcție este alimentată de asemenea de vântul ispitelor puternice, iar acești oameni se vor grăbi să practice multe păcate scandaloase, ajung să fie înghițiți de veșnicie ca niște oameni zdrobiți. Și avem unele exemple notabile de astfel de persoane, chiar dacă unii au fost în final mântuiți. Ezechia a avut întotdeauna în el rădăcina mândriei. Totuși, această mândrie nu l-a determinat să alerge încoace și încolo pentru a arăta comorile și bogățiile din templu până nu a căzut în ispită când a fost vizitat de ambasadorii împăratului din Babilon.

Așa s-a întâmplat și cu David, care s-a ferit să facă numărătoarea poporului până în clipa când Satana s-a ridicat și l-a provocat, sugerându-i să facă acest lucru. Iuda a fost lacom de la început, și totuși el nu a plănuit să-și satisfacă lăcomia prin a-l vinde pe stăpânul lui până în clipa când diavolul a intrat în el și l-a împins la aceasta prin ispită.

Cazuri asemănătoare pot fi descoperite în Avraam, Iona, Petru și alții. De aceea, când vreo poftă sau corupție morală de orice fel stârnește furtună și zburcium în suflet, îndemnându-l cu putere să comită păcatul, sufletul acela poate ști în mod cert că ispita a căpătat deja un avantaj asupra lui, chiar dacă încă nu poate vedea felul în care cea ispită, fiind incitată sau provocată, poate conduce în mod concret la acel păcat. Această situație trebuie privită mai mult decât un simplu semnal de alarmă.

O INIMĂ CARE GĂSEȘTE PLĂCERE ÎN CAUZA ISPITEI

În al treilea rând, căderea în păcat poate fi identificată și atunci când se manifestă în grade mai mici, ca, de exemplu, când inima începe să găsească plăcere în cauza acelei ispite, nefiind deranjată să o hrănească, crescând-o în orice fel găsește de cuviință, chiar dacă acea ispită nu a ajuns să dea naștere păcatului în cauză.

De exemplu, omul poate să aibă o reputație pentru evlavie, înțelepciunea, educația sau alte lucruri – este vorbit de bine, inima lui este gădilată la auzul acestor laude și, în consecință, mândria și ambiția lui sunt mișcate de ele. Acum, dacă acest om ia în considerare lucrurile de față cu toată puterea lui, întrucât din acestea izvorăsc reputația, stima și gloria lui între oameni, dacă el dorește chiar și în taină să-și crească această reputație, poate ști că a căzut în ispită. Apoi, dacă nu este veghetor, această atitudine îl va face în curând un sclav față de poftă. Așa s-au petrecut lucrurile cu Iehu. El înțelesese că reputația sa de un om zelos începuse să se răspândească și s-a simțit onorat de aceasta. Ionadab era cunoscut ca un om bun și evlavios. Iehu s-a gândit în sinea lui: „Acum am oportunitatea să cresc în reputația de om zelos”. Așa că l-a chemat pe Ionadab și a început să lucreze asupra lui cu seriozitate. Lucrurile pe care el le-a făcut erau bune în ele însele, dar el căzuse în ispită, și acestea au servit poftelor lui în tot ceea ce el a făcut. Așa este și cu mulți teologi. Ei

descoperă că sunt respectați și lăudați pentru educația lor. Acest lucru se agață de mândria lor și, astfel, ambiția le cuprinde inimile. De aceea, ei se așază la studiu cu toată sârguința, fac asta zi și noapte – un lucru care este bun în sine. Totuși, motivația care stă în spatele lor este aceea de a hrăni gândurile și cuvintele oamenilor, care se întorc la ei sub formă de laude, ceea ce îi încântă. Astfel, în tot ceea ce fac, ei hrănesc firea pământească pentru a-i împlini poftele.

Este adevărat că Dumnezeu face adesea lumină în acest întuneric și întoarce lucrurile către un deznodământ mai bun. Se poate întâmpla ca, după ce a studiat mulți ani mânat de poftele lui – de ambiție, mândrie și glorie deșartă – trezindu-se devreme și mergând târziu la culcare pentru a-și împlini pofta, Dumnezeu să intervină cu harul Lui, să întoarcă sufletul către El, să îi îndepărteze acele poftes egiptene și să dedice darurile aceluia teolog, consacându-le pentru folosirea în slujirea Lui, lucruri care, până în acel moment, erau în slujba idolilor.

Oamenii pot deveni cuprinși de ispită în lucruri mai bune decât educația, chiar și în ce privește evlavia manifestată în truda lor în lucrarea lui Dumnezeu. Această atenție acordată mărturiei înaintea oamenilor poate să ajungă să fie o capcană pentru ei. Evident, ei au o bună reputație și sunt lăudați ca urmare a ei și a trăirii lor stricte. Astfel de lucruri pot fi văzute în zilele noastre în felul în care oamenii formează grupuri în funcție de astfel de grade ale reputației.

Unii se regăsesc în acest sens ca fiind deosebiți în grupul lor, un fel de *ingentia decora* (vedetele partidei lor).

Dacă astfel de gânduri își fac loc în taină în inimile lor, influențându-i să se străduiască mai mult decât ar fi normal în comportamentul și mărturia lor, au ajuns deja să fie cuprinși de ispită. În loc să țintească la mai multă glorie și mai multe laude din partea oamenilor, ar trebui să își plece capul în țărână, conștientizând ticăloșia situației lor. Atât de personală poate fi această ispită, încât uneori nici nu este nevoie să fie hrănită de alte lucruri decât de alergarea acelu om după onoarea și reputația proprie. Tot ceea ce este nevoie este să i se șoptească din când în când că munca pe care o face este onorabilă. Acest lucru poate fi aplicabil în aceeași măsură acelor care sunt angajați în predicarea Evangheliei și în lucrarea Cuvântului. Multe lucruri care țin de această slujire le aduc stimă și respect – abilitățile lor, fluiditatea vorbirii, oratoria, succesul lor, faptul că își dedică timpul unei cauze atât de nobile – toate acestea, într-un sens, adaugă combustibil ispitei în cauză. De aceea, omul care poate conștientiza faptul că, atunci când îi plac astfel de lucruri, își hrănește propria poftă, dar când continuă nepăsător pe căile care, altfel, sunt bune în ele însele, poate fi sigur că a căzut deja în ispită.

CÂND POFTA ȘI ISPITA ÎȘI DAU MÂINILE

În *al patrulea rând*, în situațiile când, datorită stării specifice a unui om sau prin orice fel de mijloace, se ajunge

ca pofta lui și orice ispită să se întâlnească cu ocaziile și oportunitățile prin care acestea sunt provocate și stârnite, iar acel om nu are nicio reacție, putem fi siguri că el a căzut în ispită.

Spuneam mai devreme că a cădea în ispită nu înseamnă doar a fi ispitit, ci a te afla sub puterea ei așa încât devii legat de ea. Este aproape imposibil ca un om să aibă oportunități, ocazii, avantaje și circumstanțe potrivite poftei și corupției sale, și să nu fie cuprins de acestea. Dacă ambasadorii împăratului din Babilon își fac apariția la curtea lui Ezechia, mândria acestuia îl va duce în ispită. Dacă Hazael devine împăratul Siriei, cruzimea și ambiția lui îl vor determina implacabil să se ridice cu toată puterea împotriva Israelului. Dacă preoții de la Templu se întâlnesc cu lăcomia lui Iuda, acest lucru îi va conduce și pe unii și pe alții la vânzarea Mântuitorului. Și este evident că pot fi date multe alte exemple din zilele în care noi trăim. Unii oameni cred că se pot juca în gaura cuibului de viespi fără a fi înțepați, că se pot tăvăli în noroi fără să fie murdăriți, că pot da foc hainelor lor fără să ardă, însă este evident că ei greșesc. Dacă ocupația ta, modul de viață, prietenii sau orice altceva te aruncă pe calea unor astfel de lucruri sau persoane, care se potrivesc cel mai bine poftei și corupției tale, poți ști că ai căzut în ispită. Cum vei sfârși, numai Dumnezeu știe. Dacă am presupune că un om are în inima lui sămânța poftei sexuale, când se va întâlni în viața lui cu circumstanțe și va avea prieteni care hrănesc aceeași poftă în viața lor, dacă hrănește acest

comportament sexual greșit, fără îndoială că el va cădea în ispită. Așa stau lucrurile și cu ambiția după poziții înalte în societate, cu pasiunea îndreptată către o mulțime de lucruri rușinoase, cu vanitatea coruptă care se manifestă prin prietenii rele, cu folosirea inutilă a cărților care conțin deșertăciuni și erezii. Focul și lucrurile inflamabile ajung adesea să se apropie unele de altele fără a se afecta reciproc, dar atunci când unei anumite pofte i se oferă o scânteie alături de obiectele sau ocaziile potrivite ca aceasta să se manifeste, vei vedea negreșit cum se va aprinde un foc distrugător.

ÎN NEGLIJENȚA SPIRITUALĂ

În al cincilea rând, când un om este slăbit, ajungând neglijent sau formalist în responsabilitățile sale spirituale, și când poate să le omită sau poate să trăiască liniștit cu o împlinire nepăsătoare și fără viață a acestora, fără încântare, bucurie sau satisfacție în sufletul său, poate ști că, deși nu poate evalua cu precizie problema specifică cu care se confruntă, acel om a căzut în ispită, lucru care, cu trecerea timpului, îl va duce în necaz și pericol. Și am văzut mulți oameni de acest fel în zilele noastre care, de la mărturia caldă a credinței, au căzut în neglijență, nepăsare, indiferență față de rugăciune, citirea și auzirea Cuvântului predicat, și în alte lucruri asemănătoare. Dați-mi un singur exemplu de un astfel de om care să fi ieșit dintr-o situație de acest fel fără a fi rănit, și îndrăznesc să spun că vă voi arăta o sută care au

adormit pe vârful catargului, au ajuns în ghearele unor ispite ticăloase și au produs ulterior roada amară a păcatului în viețile lor. Auzim adeseori plângerile unor astfel de oameni care s-au întors de la nebunie chiar și în zilele noastre, plângeri care sună în felul următor: „O, am ignorat rugăciunea de taină. Nu am meditat asupra Cuvântului, nici nu am luat aminte la predici, ci mai degrabă am disprețuit aceste lucruri. Îmi spuneam că sunt bogat și că nu îmi lipsește nimic. Nu mă gândeam că aceasta era o poftă necurată care rodea în inima mea, acest ateism, aceste abominații care fermentau acolo”.

Iată o regulă certă:

Dacă inima unui om se răcește, ajunge neglijentă sau formalistă în responsabilitățile închinării față de Dumnezeu, atât în maniera cât și în esența lor, atunci omul respectiv și-a însușit o altă atitudine a minții, și poate constata că a fost cuprins de o ispită sau alta. Iubirea față de lume, mândria, pofta sexuală, împlinirea de sine, invidia, răutatea sau orice alt lucru rău, au pus stăpânire peste sufletul său. „Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama; îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama” (Osea 7:9).

Acest lucru poate fi observat în maniera în care omul se achită de responsabilitățile sale. Potrivit multor exemple triste, oamenii pot să se achite frecvent de responsabilități religioase, în substanța și împlinirea lor, mânați de dorința de a-și liniști conștiințele, când, de fapt, ei nu pun inimă în acestea, nu există viață în ele și nimic spiritual în felul în care le împlinesc. Biserica din Sardes continua să-și împlinească responsabilitățile, motiv pentru care avea o reputație că

trăia, dar, în realitate, nu exista viață spirituală în ea, și, de aceea, textul spune că era „moartă” (Apocalipsa 3:1). Așa cum stau lucrurile în bolile trupului, dacă un om vede că tonusul său scade, că inima îi bate greu, că îl doare capul și întreaga sa ființă este prost dispusă, deși nu arde în esență cu totul, el va striga: „Mă tem că am febră, mă simt atât de rău și de molatec!”

Tot așa se petrec lucrurile și cu boala sufletului său. Dacă omul vede că pulsul său spiritual bate prea repede și neregulat în ce privește responsabilitățile de închinare și părtășie cu Dumnezeu – sau dacă atitudinea lui devine leneșă iar inima îi leșină în împlinirea acestora – poate concluziona, chiar dacă pofta lui nu a ajuns la punctul apogeului, că a căzut în ispită și că este momentul potrivit să analizeze care sunt cauzele specifice ale acestei boli. Atunci când capul devine greoi, fiind somnoros în lucrurile harului, când inima devine rece în împlinirea îndatoririlor spirituale, răul este așezat deja în pragul casei. Dacă un astfel de suflet scapă de o mare ispită de a păcătui, totuși el poate să nu scape de o mare ispită de a dezerta de la credință. Mireasa spunea, „adormisem” (Cântarea Cântărilor 5:2) și că își dăduse jos haina, nemaivoid să se îmbrace din nou – o imagine a dispoziției față de responsabilitățile și părtășia cu Hristos. Ce aflăm imediat despre ea? Versetul 6 afirmă că „iubitul meu plecase” – Hristos plecase, așa că ea L-a căutat îndelung și nu L-a găsit.

Există o potrivire atât de mare între făptura cea nouă creată în cei credincioși și responsabilitățile închinării înaintea lui Dumnezeu, așa încât acestea nu pot fi separate fără a se crea o mare tulburare a sufletului. Făptura cea nouă se hrănește din har, fiind întărită și crescând prin lucrurile care privesc mântuirea, găsindu-și fericirea aici, unde se întâlnește cu Dumnezeu și Tatăl ei. De aceea, oridecâteori își găsește plăcerea în vreo ispită, ea este bolnavă. Minteia spirituală este descrisă în detaliu de-a lungul întregului Psalm 119. Ea nu poate părăsi această atitudine decât dacă a intervenit ceva prin păcat și ispită. Există multe alte dovezi care vorbesc despre trăsături ale sufletului care cade în ispită, care pot fi observate atunci când sunt cercetate cu atenție.

Am menționat acest lucru pentru a zgudui siguranța în care avem înclinația să cădem și pentru a arăta cât de specială este această îndatorire de a veghea ca să nu cădem în ispită, așa încât să fim atenți la perioadele speciale când suntem ispitiți. Acela care a căzut deja în ispită trebuie să se îndrepte către utilizarea mijloacelor prin care să se dezlege de aceasta, nu să se străduiască să împiedice intrarea păcatului (ca și cum, odată cu căderea în ispită nu se mai poate face nimic). Felul în care trebuie făcut acest lucru îl voi prezenta ceva mai târziu.

5

„VEGHEAȚI ȘI RUGAȚI-VĂ”

Cea de-a doua întrebare pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: Ce sfaturi pot fi oferite pentru a preveni căderea în ispită?

După ce am văzut care este pericolul ispitei și după ce am descoperit căile și perioadele prin care și în care oamenii sunt ispitiți în mod uzual, cea de-a doua chestiune se îndreaptă către sfaturile generale pentru a preveni sufletul de ispită. Acesta este motivul pentru care luăm în considerare sfatul Mântuitorului nostru din Matei 26:41, rezumat în aceste câteva cuvinte: „*Vegheați și rugați-vă*”. Mă voi strădui să le explic pe scurt, arătând ce este conținut în ele, luate atât separat cât și împreună.

CONȘTIENTIZAREA PERICOLULUI ȘI A RĂULUI CARE ÎNSOȚESC CĂDEREA ÎN ISPITĂ

În cele două sfaturi se găsește o conștientizare clară și permanentă a caracterului rău care însoțește căderea în is-

pită. Ispita constituie subiectul către care se îndreaptă vegherea și rugăciunea omului, pentru că el consideră căderea în păcat ca fiind un rău săvârșit asupra propriei persoane, un rău care trebuie evitat prin orice mijloace.

Și aici intervine primul nostru sfat – **vegherea**. Trebuie să avem întotdeauna în minte pericolul uriaș care există pentru orice suflet de a cădea în ispită.

Este un lucru atât de trist să vedem ce gânduri superficiale au majoritatea creștinilor în legătură cu acest lucru. Dacă oamenii se pot păzi de păcat în manifestarea deschisă, publică a acestuia, ei se consideră mulțumiți, rareori ținând la mai mult decât atât. Toate categoriile de oameni din această lume se vor aventura într-un moment sau altul în vreo ispită în această lume. Mulți tineri ajung în compania prietenilor lor, la început fiind încântați de prietenii lor răi, după care se arată încântați de răutatea unor astfel de prietenii! Cât de zadarnice sunt toate îndemnurile și muștrările adresate acestora de a se feri de astfel de oameni, care sunt stricați în ei înșiși, corupători ai altora și distrugători de suflete! La început, aceștia își fac prieteni din această categorie, urând toate gândurile și practica imoralităților prietenilor lor, dar cum sfârșesc? Ici și colo, există câte o persoană pe care Dumnezeu o smulge cu mână puternică din ghearele pierzării. Dacă Dumnezeu nu intervine, ei toți sunt pierduți și, după o vreme, se îndrăgostesc de lucrurile rele pe care inițial le disprețuiau. Această ușă des-

chisă către pierzarea sufletelor este una atât de evidentă. Multele experiențe triste pe care le-am văzut ne demonstrează că este aproape imposibil să înrădăcinezi vreo frică sau groază de ispită în multe astfel de ființe sărmane, pe care altfel, dacă le-ai întreba, ți-ar spune că ei urăsc păcatul și se tem de el. Și dacă lucrurile ar sta așa doar cu tinerii, cărora le-am putea găsi scuza că sunt neobișnuiți cu jugul Domnului lor! Ce om este liber de această nebunie? Am cunoscut atât de mulți preținși creștini care pledau pentru „libertatea” lor, așa cum o denumesc ei! Acești oameni sunt în stare să aplece urechea la orice. Ei vor încerca totul pentru a vedea dacă vine de la Dumnezeu sau nu și, pentru aceasta, ar alerga ca să aplece urechea la orice palavragiu care răspândește idei false și abominabile, la orice seducător, chiar dacă astfel de învățători sunt evitați de majoritatea sfinților. Când au astfel de învățători, acești oameni își cer dreptul de a trăi liber și cred că se pot descurca de unii singuri, însă ceea ce observăm este că opiniile pe care cândva le disprețuiau, acum le iubesc la fel de mult pe cât le iubesc majoritatea celor cu care se însoțesc. Care este rezultatul? Cu greu cunosc vreo persoană care să fi ieșit dintr-o astfel de eroare fără răni adânci. Majoritatea și-au avut credința zdruncinată.

De aceea, nimeni n-ar trebui să pretindă că se teme de păcat dacă nu se teme de ispitele care îl însoțesc. Păcatul și ispita sunt aliați mult prea apropiați ca să poată fi separați. Satana îi așază împreună, așa că este foarte dificil ca vreun

om să îi despartă. Nu există vreun om care să iubească roada, dar să urască rădăcina de unde vine ea.

Atunci când oamenii văd că astfel de căi, tovărășii, comportamente, afaceri, studii și obiective îi împresoară, îi fac să fie reci, nepăsători și acționează ca niște stingătoare spirituale față de ei, împiedicându-i de la ascultarea universală și constantă față de Domnul, dacă totuși merg înainte în aceste lucruri, păcatul stă la ușa lor. Nimeni nu se poate achita de responsabilitatea vegherii față de căderea în păcat dacă nu are o dispoziție sensibilă în sufletul său, adică una sensibilă față de propria slăbiciune și corupție morală, față de înșelătoriile Satanei, față de răutatea păcatului și față de puterea ispitei. Până nu ajungem ca inimile noastre să fie caracterizate de această atitudine, având în vedere aspectele menționate mai devreme sau altele asemănătoare, nu ne vom elibera niciodată de strânsorile păcatului. Curajul în fața ispitei, izvorând doar din simplele pretenții bazate pe puterea omului, i-a ruinat, așa cum am văzut, pe numeroși preținși credincioși în zilele noastre, și continuă să îi zdrobească pe mulți alții. Atâta vreme cât nu văd în astfel de oameni o creștere a fricii față de ispită, am puțină speranță să existe printre noi o mărturie mai roditoare a credinței. Cei în ochii cărora ispitele sunt ușoare sau mărunte, nu vor vedea niciodată păcatul ca fiind mare și grav.

Așadar, acesta este primul lucru conținut în acest sfat general: exersarea zilnică a gândurilor noastre, însoțită de o

conștientizare a pericolului mare care ține de căderea în ispită, este necesară pentru noi toți. În joc sunt întristarea Duhului lui Dumnezeu, tulburarea sufletelor proprii, pierderea păcii și pericolul veșnic. Atâta vreme cât sufletul nu este cu totul dornic să asculte de sfaturile de față, tot ceea ce urmează nu-i va fi de mare folos. Atâta vreme cât ispita nu este luată în serios, păcatul va câștiga. Prin contrast, acolo unde inima este sensibilă și veghetoare în acest aspect, jumătate din lucrarea de păzire este realizată. Nimeni n-ar trebui să treacă mai departe dacă nu este hotărât să crească în acest sfat printr-o împlinire zilnică și conștiințioasă a lui.

FĂRĂ PUTERE ÎN NOI ÎNȘINE

În expresia folosită de Mântuitorul nostru se regăsește de asemenea și faptul că noi nu avem nicio putere care să rezide în noi înșine pentru a ne păzi de căderea în ispită. De aceea, suntem chemați să ne **rugăm**, așa încât să putem fi ocrotiți de acest dezastru, fiindcă nu ne putem mântui pe noi înșine.

Acesta este un alt mijloc în vederea păstrării noastre față de căderea în ispită. Întrucât nu avem nicio putere să ne împotrivim ispitei când ea sosește, când cădem în ea și sub puterea ei, avem nevoie de o provizie a suficienței harului de la Dumnezeu pentru a birui. Noi recunoaștem că nu avem nicio putere sau înțelepciune de a ne păzi de căderea în ispită,

ci trebuie să fim păziți de puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Acesta este principiul care ne ocrotește. Noi suntem în toate lucrurile „păziți de puterea lui Dumnezeu” (1 Petru 1:5). Mântuitorul nostru ne învață acest lucru, nu doar prin a ne îndrepta privirile către rugăciune, așa încât să cerem să nu fim duși în ispită, ci și prin rugăciunea Lui pentru noi, ca să fim păziți de ispită, după cum o găsim în Ioan 17:15: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Altfel spus, Hristos se roagă ca noi să fim păziți de ispitele lumii (*ek tou ponérou* = de cel rău) și de păcat, adică de tot ceea ce este rău în această lume. Altfel spus, El se roagă ca noi să fim păziți de cel rău, adică de acela care, în această lume, se folosește de ea pentru a produce ispită. Hristos S-a rugat Tatălui să ne păzească și ne-a învățat să ne rugăm ca să fim păziți. De aceea, putem considera că păzirea nu ține de puterile noastre. Modalitățile în care noi cădem în ispită sunt atât de variate, atât de multe și uneori atât de imperceptibile, și mijloacele ei atât de puternice și eficace, slăbiciunea noastră, lipsa noastră de veghere și sensibilitate atât de indescrribibile, încât nu putem să ne păzim sau să ne păstrăm pe noi înșine nici în cea mai mică măsură. Dacă ar fi să depindem de puterile noastre în această lucrare, noi am eșua atât în ce privește înțelepciunea, cât și în ce privește puterea ei.

De aceea, inima trebuie să privească în oglindă și să spună: „Sunt sărmană și slabă, pe când Satana este subtil, vi-

clean, puternic, pândind constant pentru a profita de oportunitățile de a lua cu asalt sufletul meu; lumea este zeloasă, presantă, plină de pledoarii mincinoase, de pretenții numeroase și de căi de amăgire; corupția din interiorul meu este încă puternică și tumultoasă, ispitindu-mă, constrângându-mă, dând naștere păcatului și războindu-se în mine și cu mine. Ocaziile și avantajele ispitei sunt nenumărate în toate lucrurile pe care le-am făcut sau le-am suferit, în toate preocupările mele și în legătură cu toți oamenii pe care îi întâlnesc. Începuturile ispitei sunt insensibile și plauzibile, așa încât, dacă aș fi lăsat să depind de puterile mele, n-aș ști că sunt atras în capcană decât după ce funiile cu care sunt legat au ajuns foarte strânse și păcatul se agață puternic de inima mea. De aceea, mă voi bizui doar pe Dumnezeuul meu în ce privește păstrarea mea, privind continuu la El pentru a primi putere”. Acest lucru va face ca sufletul să fie totdeauna consacrat grijii lui Dumnezeu, odihnindu-se în El și nefăcând nimic fără a cere sfat din partea Lui.

Atunci când sufletul respectă acest sfat, el beneficiază de un dublu avantaj care este util în mod special în ocrotirea sufletului de răul de care ne temem:

[1] Implicarea harului și a compasiunii lui Dumnezeu, care i-a chemat pe orfani și pe cei neajutorați să se încreadă în El. Niciun suflet nu a fost lipsit de ajutorul Lui atunci când a fost conștient de nevoia sa și s-a încrezut în Acela care i-a făcut invitația plină de har.

[2] Încrederea în ajutorul lui Dumnezeu, atunci când izvorăște din pornirile conștiinței, este utilă pentru ocrotirea sufletului. Oricine își îndreaptă privirea către Dumnezeu pentru a primi ajutor pe calea corectă este deopotrivă conștient de pericolul în care se află și manifestă o grijă scrupuloasă în folosirea mijloacelor prin care este păzit. Aceste două lucruri sunt importante și trebuie luate în considerare de cei care au inimă pentru practicarea lor.

NECESITATEA ACTULUI CREDINȚEI

În îndemnul Mântuitorului este cuprins și **actul credinței** în promisiunea lui Dumnezeu care vizează ocrotirea și păzirea celui credincios.

A crede că El ne păzește constituie un mijloc al ocrotirii noastre, căci Dumnezeu va face acest lucru în mod sigur, sau va crea pentru noi o cale de a scăpa de ispită, dacă o confruntăm cu o atitudine plină de credință. Noi suntem chemați să ne rugăm pentru ceea ce Dumnezeu a promis. Cererile noastre trebuie formulate având în vedere promisiunile și poruncile Lui. Credința se îndreaptă către promisiuni și astfel sufletul își găsește odihna în situația în care se află. Exact acest lucru ne învață Iacov în 1:5-7:

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință,

fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”.

Orice avem nevoie, trebuie să „cerem de la Dumnezeu”, dar trebuie de asemenea să „cerem cu credință”, altfel nu ne putem imagina că vom primi ceva. Și acest lucru este prezent implicit în sfatul primit de la Mântuitorul nostru, care ne spune că trebuie să acționăm cu credință în promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut spre păzirea noastră de ispită. El a promis că ne va păzi pe căile pe care vom merge, că ne va îndrepta pe o cale pe care, în ciuda neputinței noastre, „nu vom putea să ne rătăcim” (Isaia 35:8). El a promis că ne va ghida, ne va călăuzi și ne va elibera de cel rău. Pune-ți credința la lucru pe baza acestor promisiuni ale lui Dumnezeu, și astfel te poți aștepta să ai parte de un rezultat bun și mângâietor. Nu este ușor să ne imaginăm ce poate face harul atunci când credința îl însoțește în sufletul aceluia care merge să Îl întâlnească pe Hristos în promisiuni, și nici ce poate face puterea ocrotirii în sufletul care se angajează în această lucrare. Despre aceste lucruri am vorbit în detaliu în alte cărți ale mele.

Cântărește aceste lucruri pe rând dar, mai întâi, ia în considerare **rugăciunea**. Atunci când te rogi ca să nu cazi în ispită, acest lucru constituie un mijloc care te păstrează ferit de cădere. Despre această responsabilitate se spun lucruri glorioase de către toți cei care cunosc ceva legat de ea. Totuși,

adevărul este că noi nu suntem conștienți nici măcar pe jumătate de superioritatea, puterea și utilitatea rugăciunii. Nu este scopul meu să vorbesc despre ea aici, dar spun aceste lucruri pentru că au importanță în discuția de față: acela care se dedică mult rugăciunii, va experimenta puține neazuri în confruntarea cu ispita. Rugăciunea obține ajutorul potrivit care se găsește în Hristos pentru noi (Evrei 4:16)²⁰. Rugăciunea ne fortifică sufletele într-o atitudine de împotrivire față de orice ispită. Atunci când Pavel a dat învățătura privitoare la îmbrăcarea cu „toată armura lui Dumnezeu” ca să ne putem împotrivi și să rămânem în picioare în ceasul ispitei, el adaugă aceluiași pasaj cuvintele care se găsesc în versetul 18:

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții”.

Fără rugăciune, toate celelalte lucruri rămân lipsite de utilitate și eficiență pentru scopul propus. De aceea, gândiți-vă la greutatea pe care el o dă expresiei „faceți în toată vremea” – adică în orice vreme, fiind întotdeauna gata pentru achitarea de această responsabilitate. Credincioșii „trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” (Luca 18:1). Trebuie să ne amintim întotdeauna de cuvintele la care m-am referit anterior – „faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” – hrănind toate acele dorințe după Dumnezeu

²⁰ Evrei 4:16 – „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”.

care se potrivesc stării noastre, după voia Lui, așa încât să nu fim abătuți de nimic altceva, și aceasta nu pentru o scurtă vreme, ci „cu toată stăruința” [perseverența, lit. KJV], altfel spus, să continuăm până la sfârșit, așa încât să putem rămâne în picioare. Sufletul care este astfel înarmat se va afla într-o poziție câștigătoare, fiindcă acesta este unul dintre mijloacele fără de care lucrarea aceasta nu poate fi împlinită. Dacă nu suntem perseverenți în rugăciune, vom fi perseverenți în acele ispite blestimate. De aceea, sfatul este acesta:

Să fim perseverenți în rugăciune în acest scop, anume ca „să nu cădem în ispită”. Aceasta ar trebui să fie parte din părtașia noastră zilnică cu Dumnezeu – anume să insistăm ca El să ne protejeze sufletele, să ne păzească inimile și căile, așa încât să nu fim cuprinși de ispită.

Fie ca providența Lui bună și înțeleaptă să rânduiască viețile și căile noastre așa încât nicio ispită presantă să nu se abată asupra noastră! Fie ca El să ne dea sânguința, grija și vegherea asupra căilor noastre! În felul acesta, noi vom fi eliberați, în vreme ce alții rămân strâns legați de funiile nebuniei lor.

6

CÂND ISPITIREA ESTE IMINENTĂ

Cea de-a treia întrebare a noastră este următoarea: Ce perioade există în decursul cărora omul ar putea sau ar trebui să se teamă de iminența ceasului încercării? Sfatul Mântuitorului nostru este „veghează”, așa că vom încerca să privim la câteva detalii ale acestui sfat.

Veghează pentru a discerne perioadele când oamenii cad în mod obișnuit în ispite:

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări [ispite, lit. KJV]” (Iacov 1:2).

„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări [ispite, lit. KJV]” (1 Petru 1:6).

„Domnul știe să îi izbăvească din încercare [ispite, lit. KJV] pe oamenii cucernici, și să îi păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării” (2 Petru 2:9).

Există diverse perioade când ceasul ispitei se apropie și când aceasta va pune stăpânire pe suflet, dacă el nu este

eliberat, în îndurarea lui Dumnezeu, prin practicarea vegherii. Când ajungem într-o astfel de perioadă, trebuie să fim cu totul veghetori, așa încât să nu cădem în sau sub puterea ispitei. În cele ce urmează, voi enumera câteva dintre aceste perioade.

PERIOADELE DE PROSPERITATE NEOBIȘNUITĂ

Perioadele de prosperitate materială neobișnuită sunt în general însoțite de un ceas al ispitei. Prosperitatea și ispita merg mână în mână. Da, prosperitatea însăși poate fi o ispită, și probabil se poate manifesta sub forma unei multitudini de ispite, din cauza faptului că, în lipsa proviziilor suficiente de har, ea poate duce sufletul într-o atitudine care îl expune oricărei ispite, și a faptului că o astfel de atitudine hrănește ispitele în orice aspect al lor. Ea hrănește pofta interioară și ascute săgețile Satanei.

Înțeleptul ne spune că „împotrivirea proștilor îi ucide, și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău” (Proverbe 1:32-33). Prosperitatea poate să îi împietrească pe căile lor, să îi facă să disprețuiască învățătura și să apropie de ei ziua cea rea, a cărei groază ar trebui să îi influențeze în direcția corectării căilor lor. Fără ajutorul special din partea lui Dumnezeu, o astfel de perioadă va avea o influență inimaginabil de rea asupra credincioșilor. Iată de ce Agur s-a rugat împotriva bogățiilor, știind că ispita le însoțește: „Ca

nu cumva”, spune el, „în belșug, să mă lepăd de Tine, și să zic: ‚Cine este Domnul?’” (Proverbe 30:8-9) – adică pentru ca nu cumva, fiind plin de bogății, să uit de Domnul, după cum El a deplâns faptul că poporul Său a făcut – „când au dat de pășune, s-au săturat, și când s-au săturat, inima li s-a umflat de mândrie; de aceea M-au uitat” (Osea 13:6). Cunoaștem felul în care David a greșit în astfel de situații – „Când îmi mergea bine, ziceam: Nu mă voi clătina niciodată!” (Psalmii 30:6). „Totul este bine și îmi va merge bine”, se gândea el. Dar ce îl pândea, ce anume stătea la ușă la care David nu se gândise? Versetul 7 ne spune – „Ți-ai ascuns Fața, și m-am tulburat”. Dumnezeu era pe punctul de a-Și ascunde fața atunci când David a căzut în ispită, iar acest lucru însemna pentru el îndepărtarea de Dumnezeu.

Totuși, în ceea ce privește vremurile de prosperitate, eu sunt de acord cu sfatul lui Solomon – „în ziua fericirii, fii fericit” (Eclesiastul 7:14). Bucură-te în Dumnezeul îndurărilor tale, care îți face bine în răbdarea și îndelunga Lui răbdare, în ciuda nevredniciei tale. Totuși, aș putea adăuga următoarele cuvinte, care vin din același izvor de înțelepciune – „păzește-te”, de asemenea, căci răul stă în pragul casei tale. Un om într-o astfel de stare umblă printre capcane. Satana are multe avantaje asupra lui; el își ascute săgețile în mijlocul tuturor bucuriilor omului; și, dacă omul nu veghează, se va trezi cuprins de ispită pe nesimțite.

Dorești ceva care îți va echilibra inima? Formalismul religios are tendința de a-și face loc pe nesimțite în tine, lăsând în urmă sufletul expus tuturor ispitelor, cu puterea lor feroce. Satisfacția și încântarea în plăcerile acestei lumi, o otravă a sufletului, vor fi gata să crească în interiorul tău. În astfel de perioade, fii vigilent, circumspect, altfel vei fi luat prin surprindere. Iov spunea că, în suferința lui, „Dumnezeu i-a tăiat inima” (Iov 23:16). Există o împietrire, o lipsă inconștientă a simțului spiritual, care crește în perioadele de prosperitate și care, dacă nu te păzești de ea, îți va deschide inima față de înșelătoriile păcatului și față de momelile Satanei. „Veghează și roagă-te” în astfel de perioade. Mulți oameni au descoperit că neglijența în această privință i-a costat mult; experiența lor tristă strigă către noi să ne păzim. Fericit este acela care se teme întotdeauna, dar în mod particular într-o vreme de prosperitate.

PERIOADELE DE NEGLIJENȚĂ ÎN PĂRTĂȘIA CU DUMNEZEU

Așa cum am arătat parțial mai devreme, o perioadă de somn a harului, de ignorare și neglijență în părtășia cu Dumnezeu, de formalism în responsabilitățile creștine, constituie o perioadă de care trebuie să ne păzim, fiindcă este limpede că ea este însoțită de alte ispite.

Sufletul care se află într-o astfel de stare trebuie să se trezească și să își evalueze situația. Vrajmașul lui este

aproape, iar el este copt și gata să cadă într-o astfel de stare care îl va costa mult, și poate va avea de suferit tot restul zilelor lui. Prezentul lui este suficient de rău, însă există indicii că un rău mai mare stă în pragul casei lui. Ucenicii care au fost cu Hristos pe munte au fost cuprinși nu doar de slăbiciune trupească, ci și de somnolență spirituală. Ce le spusese Mântuitorul nostru? „Sculați-vă și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Luca 22:46). Și noi știm cât de aproape era unul dintre ei de ceasul amar al ispitei, nefiind veghetor așa cum trebuia, motiv pentru care a și căzut foarte curând în ispită.

Am menționat anterior cazul soției (Cântarea Cântărilor 5:2-8²¹). Ea adormise, era somnolentă și lipsită de dorința de a-și lua haina pe ea, pentru a se achita de responsabilitățile ei cu putere, printr-o părtășie vie și activă cu Hristos. Dar, până să se trezească bine, ea L-a pierdut pe Preaiubitul inimii; apoi a deplâns starea în care se găsea, L-a căutat de îndată, a strigat, a îndurat rănilor, ocară și multe alte lucruri

²¹ Cântarea Cântărilor 5:2-8 – „Adormisem, dar inima îmi veghea... Este glasul prea iubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții”. Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele: cum să le murdăresc iarăși? Dar iubitul meu a vărât mâna pe gaura zăvorului, și mi-a fost milă de el atunci. M-am sculat să îi deschid iubitului meu, în timp ce de pe mâinile mele picura smirnă, și de pe degetele mele picura cea mai aleasă smirnă pe mânerul zăvorului. I-am deschis iubitului meu; dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut. Înnebuneam când îmi vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Păzitorii care dau ocol cetății m-au întâlnit; m-au bătut, m-au rănit; mi-au luat mahrama străjerii de pe ziduri. Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă îl găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste!”.

până când, în final, L-a regăsit. Ia seama, deci, sărmane suflet, la starea ta! Ți se micșorează lumina? Se stinge ea, nemaifiind o făclie aprinsă ca odinioară, așa încât vezi tot mai încețosat fața lui Dumnezeu în Hristos? (2 Corinteni 4:6²²). S-a răcit zelul tău? Sau, deși faptele tale sunt încă vivace, totuși inima ta nu mai este atât de înfierbântată de dragoste pentru Dumnezeu, cu excepția situației când o iei pe calea pe care ți-am arătat-o? Ești oare neglijent în îndatorirea rugăciunii sau a ascultării Cuvântului? Sau, dacă le faci, nu le mai cauți cu tot atâta viață și vigoare ca anterior? Te clatini în mărturia ta? Sau încerci să o menții vie, dar roțile tale s-au gripat și pătat cu niște lucruri întunecate, pe interior sau pe exterior? S-a diminuat sau chiar s-a răcit fericirea pe care o găsești alături de poporul lui Dumnezeu? Este dragostea ta pentru ei una care s-a schimbat de la o iubire pur spirituală la una foarte lumească? În ce privește trăirea după principii, relația ta cu ei s-a dus către lucrurile firești, care, lucru și mai rău, acum o definesc? Dacă starea ta este una somnolentă, caracterizată de astfel de lucruri, păzește-te! Ești pe punctul de a cădea într-o ispită deplorabilă care-ți va zdrobi toate oasele și îți va provoca răni de care vei suferi toată viața. Da, atâta vreme cât ești treaz, vei descoperi că este adevărat că ispita are deja mâna prinsă de tine, chiar dacă nu ai

²² 2 Corinteni 4:6 – „Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”.

știut asta; ea te-a lovit și te-a rănit deja, chiar dacă nu te-ai plâns de nimic și nici nu ai căutat eliberare sau vindecare.

Așa era situația bisericii din Sardes: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu” (Apocalipsa 3:1-2). „Veghează”, spune Mântuitorul nostru, „și întărește ce rămâne”, întoarce-te de pe căile tale, altfel un rău mai mare va veni asupra ta. Dacă citește cineva cuvintele acestui sfat și se descoperă în această stare și dacă își prețuiește câtuși de puțin sufletul sărman, să se trezească înainte ca sufletul să îi fie legat până acolo încât să nu se mai poată elibera. Ia acest avertisment ca venind de la Dumnezeu și nu îl disprețui.

PERIOADELE DE MARI BUCURII SPIRITUALE

Din cauza vicleniei și răutății Satanei și a slăbiciunii inimilor noastre, chiar și perioadele de mari bucurii spirituale se pot transforma în vremuri de pericol în ce privește problema ispitei.

Cunoaștem că până și apostolul Pavel s-a aflat într-o astfel de situație (2 Corinteni 12:7²³). El avusese parte de descoperiri glorioase ale lui Dumnezeu în Isus Hristos.

²³ 2 Corinteni 12:7 - „Și, ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepușe în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmfi”.

Dintr-o dată, însă, Satana s-a aruncat asupra lui și un mesager al acestuia l-a palmuit. De aceea, el a implorat cu stăruință eliberarea de acesta, dar a fost lăsat să se lupte cu el. Dumnezeu găsește uneori de cuviință să ne dea descoperiri speciale ale Sale și ale iubirii Lui, pentru a ne umple inimile de blândețea Lui. Hristos ne poartă în casa petrecerii Sale și ne umple inimile de dragoste (Cântarea Cântărilor 2:4²⁴).

Printr-o lucrare deosebită a Duhului Său, El ne copleșește cu o conștientizare a dragostei Lui, manifestată în privilegiul de nedescris al înfierii noastre, care ne umple sufletele de „o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8). Omul ar putea să creadă că aceasta ar fi cea mai sigură circumstanță în care s-ar afla. Ce suflet nu ar exclama ca și Petru pe munte, „Doamne, este bine să fim aici” (Matei 17:4; Marcu 9:4; Luca 9:33), să rămânem aici pe vecie. Dar apoi își face apariția pe scenă o ispită amară, și asta foarte frecvent. Satana vede că, fiind cuprinși de bucuria care ne stă înaintea, noi neglijăm imediat multe căi prin care el se poate apropia de sufletele noastre, așa încât caută să se folosească de această oportunitate. Este oare aceasta starea noastră? Ne face Dumnezeu parte de râurile plăcerilor de la dreapta Sa și ne umple sufletele de blândețea Lui, ca și cum am fi hrăniți cu bucate grase și miezoase? (Psalmii 63:5²⁵). Haideti să nu

²⁴ Cântarea Cântărilor 2:4 - „El m-a dus în casa de ospăț, și dragostea era steagul fluturat peste mine”.

²⁵ Psalmii 63:5 - „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze”.

spunem, „nu mă voi clătina niciodată”, pentru că nu știm cât de curând ar putea Dumnezeu să Își ascundă fața sau cât de repede ne-am trezi pǎlmuiți de un sol al Satanei.

Dincolo de aceasta, există adesea o amăgire și mai mare și rea în această privință. Oamenii își înșeală sufletele cu propriile închipuiri, în loc să caute conștientizarea dragostei lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Nu pot să sublinieze suficient de apăsător, atunci când ei sunt înălțați în închipuirile lor, ei sunt groaznic de expuși tuturor felurilor de ispite. Dar cum pot ei să găsească eliberare din închipuirile și amăgirile lor nebunești, de care s-au alipit cu atâta încăpățănare? Nu vedem noi zi de zi astfel de oameni, care umblă în deșertăciunile și pe căile acestei lumi, dar care se laudă cu faptul că ei cunosc dragostea lui Dumnezeu? Ar trebui să îi credem? Nu! Noi credem doar adevărul revelat, așa că starea lor trebuie să fie cu adevărat una tristă!

PERIOADELE DE ÎNCREDERE ÎN FORȚELE PROPRII

O a patra astfel de perioadă este cea a încrederii în forțele proprii, perioadă în decursul căreia ispita pândește îndeaproape.

Cazul lui Petru este grăitor în acest sens: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26:35; Marcu 14:31). Vorbele acestea sunt ale unui om

neajutorat și au fost rostite, culmea, tocmai când se afla înaintea ispitei care l-a costat multe lacrimi amare (Matei 26:75; Marcu 14:72; Luca 22:62). Lecția pe care el a învățat-o astfel, atât cât pot spune, a fost ținută minte toată viața și i-a dat posibilitatea să cunoască starea tuturor credincioșilor, după ce a primit mai mult din Duhul și din puterea Lui, în ziua Cincizecimii. Totuși, de atunci înainte, el a manifestat mai puțină încredere în sine și a văzut că era drept ca și alții să facă acest lucru, căutând să îi convingă pe toți oamenii să se poarte „cu frică în timpul pribegiei” lor pe acest pământ (1 Petru 1:17). Ei nu ar trebui să fie încrezători în puterile lor, să aibă păreri prea înalte despre ei înșiși, așa cum făcuse el, așa încât să nu cadă cum el a căzut. La prima manifestare a ispitei, el s-a comparat cu alții și s-a crezut deasupra lor: „eu tot nu mă voi lepăda de Tine”. El se temea ca nu cumva să își piardă reputația în fața altora. Dar, când Mântuitorul nostru s-a apropiat ulterior de el și l-a comparat direct cu ceilalți – „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” (Ioan 21:15) – el o încheiase deja cu această comparație, și a răspuns doar atât: „Doamne, știi că Te iubesc” (Ioan 21:15-17). Nu-l mai vedem punându-se deasupra altora. Iată cum se manifestă astfel de perioade. Ispitele sunt larg răspândite în această lume, manifestându-se prin învățături false, alături de nenumărate alte mijloace de seducere și stârniri la păcat. Ceea ce le putem spune tuturor celor care se încred în puterile lor este să nu rămână surprinși până

unde pot cădea. Dar și noi spunem adesea că, chiar dacă toți oamenii ar cădea în astfel de nebunii, noi nu vom face asta. Sigur că noi nu ne vom îndepărta vreodată de umblarea cu Dumnezeu; este imposibil ca inimile noastre să fie atât de nebune! Totuși, apostolul spune: „tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te!” (Romani 11:20). Cum a putut Petru să cadă dintr-o dată până acolo încât s-a blestemat că nu Îl cunoștea pe Mântuitorul, el, care umblase pe ape cu Hristos, care mărturisise că El era Fiul lui Dumnezeu, care fusese cu El pe munte când a auzit glasul Tatălui răsunând din glorie? Cei care se tem de păcat, să se păzească și de încrederea în forțele proprii!

Iată de ce anume ține primul aspect în vegherea noastră: să luăm aminte bine la perioadele în care este de așteptat ca ispita să se apropie de sufletele noastre, înarmată dinainte împotriva lor. Acestea sunt perioadele când ispitele pândesc îndeaproape.

7

PĂZEȘTE-ȚI INIMA

După ce am cercetat acea parte din lucrarea de veghere împotriva ispitei, în cadrul căreia am analizat mijloacele, ocaziile și avantajele ispitei, ne vom îndrepta privirile acum către inimă, cea care este atacată și cucerită de ispită. Vegherea sau păzirea inimii, lucru pe care trebuie să îl facem mai presus de orice altceva, face parte din această responsabilitate și intră în aria discuției noastre. Iată câteva sfaturi despre cum putem să veghem corect asupra inimilor noastre.

CUNOAȘTE-ȚI INIMA

Cel care nu dorește să cadă în ispită trebuie să se străduiască să își cunoască inima, sufletul, temperamentul și atitudinea naturală a persoanei sale, poftele și aspectele corupției sale naturale, slăbiciunile spirituale păcătoase, așa încât, descoperind de ce anume ține slăbiciunea sa, să poată fi în măsură să se țină la distanță de orice ocazie de a păcătui.

Mântuitorul nostru le-a spus ucenicilor Lui că ei nu știau de ce duh erau însuflețiți, pentru că, sub pretenția zelului, aceștia și-au trădat ambiția și dorința de răzbunare

(Luca 9:54)²⁶. Dacă ei ar fi știut acest lucru, ar fi fost veghetori asupra propriilor persoane. În Psalmul 18:23, David spune că și-a cercetat căile și că s-a „păzit de fărădelegea” lui, lucru către care era înclinat în mod deosebit.

Ispitele pot căpăta avantaj, lucru care ține adesea de temperamentul și constituția naturale ale oamenilor. Unii sunt în mod natural blânzi, naivi, ușor de convins și, chiar dacă aceste lucruri țin de cel mai nobil temperament și se dovedesc cel mai bun teren unde harul poate crește, dacă este bine arat, totuși, dacă nu veghează asupra sufletelor lor, toate acestea pot deveni mijloace ale unor surprize nenumărate și ale unor căderi spectaculoase în ispită. Alții sunt pământești, încăpăținați și duri, așa încât invidia, răutatea, egoismul, atitudinea posacă, gândurile critice legate de alții și tot felul de reproșuri stau la ușa firilor lor naturale, așa încât cu greu o să facă un singur pas în afară fără a fi prinși în capcana uneia sau a două ispite de acest fel. Alții sunt temperamentali, înfierbântați, și așa mai departe. Oricine veghează așa încât să nu cadă în ispită, ar face bine să își cunoască temperamentul natural, așa încât să poată să se păzească de acele viclenii care lucrează continuu folosindu-se de acest teren. Păzește-te ca nu cumva să ai în interiorul tău un Iehu, fiul lui Nimshi, care să te facă să fii furios (2 Împărați 9:20); un Iona, care să te facă gata să te plângi continuu;

²⁶ Luca 9:54 - „Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?””

sau un David, care să te facă grăbit în judecățile tale, așa cum el a fost adesea, în ciuda căldurii și a bunătății temperamentului său natural. Oricine nu caută să înțeleagă profund aceste lucruri, oricine nu este îndemânat în cunoașterea propriei persoane, niciodată nu va fi capabil să se dezlipească de vreo ispită pe parcursul întregii sale vieți.

Oamenii au temperamente specifice, însă, dacă acestea nu sunt cunoscute sau gestionate corect, ele se pot dovedi terenuri extrem de fertile ale păcatului, când, de fapt, ar trebui să fie folosite ca un aliat în lucrarea harului. Oamenii pot avea poftă și aspecte specifice ale corupției morale, care, fie prin constituția lor naturală, fie prin educație sau prin prejudecăți, se înrădăcinează adânc și puternic în ființele lor. Și acest aspect trebuie analizat de către cel care nu dorește să cadă în ispită. Dacă un astfel de om nu cunoaște aceste lucruri, dacă privirea lui nu este îndreptată întotdeauna cu atenție către ele, dacă nu observă acțiunile acestor temperamente și obiceiuri, dacă nu observă mișcărilor, avantajele și circumstanțele în care ele se manifestă, ispita va deveni o capcană constantă pentru sufletul său, înfășurându-l tot mai strâns.

De aceea, străduiește-te să îți cunoști temperamentul și atitudinea, să știi de ce duh ești mânat, să cunoști ce tovarăși are Satana în inima ta, să știi care sunt acele lucruri care țin de corupția firii tale și care sunt puternice, să cunoști domeniile vieții tale unde harul este slab, să știi ce întărituri

sunt ridicate de poftă în constituția ta naturală și alte lucruri asemănătoare. Mulți oameni și-au pierdut mângâierile și și-au tulburat pacea prin patimile și atitudinile firii lor pământești! Mulți au devenit inutili în această lume prin încăpățănarea și nemulțumirea lor! Mulți sunt tulburați chiar de blândețea și simplitatea lor! De aceea, cunoaște-ți inima! Chiar dacă ea poate fi adâncă, cerceteaz-o! Chiar dacă este întunecată în anumite locuri, aprinde lumina cercetării în ea, și chiar dacă inima încearcă să pună etichete diferite asupra atitudinilor tale, mai bine să nu o crezi.

Ce bine ar fi dacă oamenii nu ar fi atât de străini de propriile inimi! Ce bine ar fi dacă nu ar da nume lingușitoare aspectelor nepotrivite ale firilor lor! Ce bine ar fi dacă nu s-ar strădui să își justifice sau să își scuze relele din inimile lor care se aliniază cu temperamentul și constituția lor naturale! Ce bine ar fi dacă și-ar pune în gând mai degrabă să le distrugă, și astfel să se păzească de influența lor pe cât este posibil!

Nu este cu puțință ca acești oameni să smulgă în toate zilele lor aceleași buruieni fără a apela la ajutor și la eliberare. Inutilitatea și caracterul scandalos pe care îl vedem în preținșii credincioși sunt acele ramuri care cresc constant din această rădăcină a necunoașterii propriului temperament și a propriei inimi. Cât de puțini oameni își studiază propriile ființe sau îi tolerează în preajma lor pe cei care fac așa ceva.

PĂZEȘTE-TE DE TOATE OCAZIILE DE A HRĂNI PORNIRILE FIREȘTI ALE INIMII

Atunci când îți cunoști starea inimii în ce privește aspectele specifice menționate mai sus, este bine să te păzești împotriva tuturor ocaziilor, oportunităților, activităților, tovarășiilor, distracțiilor și lucrurilor care prezintă riscul de a folosi temperamentul tău natural și de a stârni lucrurile corupte din tine.

Se poate întâmpla ca anumite căi, anumite prietenii și anumite activități să nu poată fi ocolite niciodată în viața ta, ci acestora să le fie permis, mai mult sau mai puțin, prin natura lor, să ațâțe sau să provoace corupția ta. Este posibil să te afli într-o stare sau circumstanță a vieții care te obosește zi de zi din cauza ambiției, patimii, nemulțumirii sau a altor lucruri din tine. Dacă îți iubești sufletul câtuși de puțin, acesta este momentul de a te trezi și de a te elibera așa cum pasărea se eliberează din laț. Petru nu avea să se întoarcă în grabă în curtea marelui preot, și nici David nu avea să mai umble pe acoperișul palatului său, într-o vreme când trebuia să fi fost pe câmpul de luptă. Aspectele particulare ale acestui fel de ispită sunt atât de variate și dependente atât de mult de diferitele naturi ale oamenilor, încât este imposibil să le enumerăm pe toate: „Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuți! Ferește-te de ea, nu trece pe ea; ocolește-o, și treci înainte!” (Proverbe 4:14-15). De acest lucru ține mare parte din acea înțelepciune care se manifestă

prin stilul nostru de viață rânduie corect. Atunci când vedem că avem puțină putere asupra inimilor noastre, mai ales când acestea se întâlnesc cu lucrurile provocatoare adecvate, trebuie să le ținem departe de ispită și de mijloacele ei, ca acel om care vrea să facă un foc, dar ține materialele inflamabile departe de casă.

FII PREGĂTIT PENTRU MOMENTUL APROPIERII ISPITEI DE TINE

Asigură-te că ești pregătit să faci față momentului când ispita se apropie de tine.

Și acest lucru face parte din lucrarea de veghere asupra inimilor noastre. Ai putea să pui următoarea întrebare: La ce te referi prin această pregătire și cum am putea să ne pregătim? Inimile noastre, așa cum spunea Mântuitorul, constituie visteriile noastre. Acolo stocăm tot ceea ce avem, fie lucruri bune, fie lucruri rele. Tot din acestea scoatem în exterior diverse lucruri pentru a le folosi, fie în scopuri bune, fie în scopuri rele: „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (Matei 12:35).

De aceea, inima este locul unde putem stoca aceste provizii pentru a ne pregăti pentru momentul când ispita se va apropia de noi. Atunci când un vrăjmaș se apropie de o fortificație stău de un castel pentru a-l ataca și a-l cuceri, dacă îl găsește bine echipat și bine aprovizionat pentru un

astfel de asalt, și dacă rezistă atacurilor inițiale, cel mai adesea vrăjmașul își va retrage trupele. Dacă Satana, prințul acestei lumi, sosește și găsește inimile noastre fortificate împotriva bateriilor sale de luptă, având provizii suficiente pentru a rezista atacului, el se va îndepărta. Așa spune și Iacov: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Acea provizie care trebuie stocată este ceea ce descoperim în Evanghelie pentru noi. Provizia Evangheliei sau hrana acesteia este capabilă să împlinească această lucrare, anume să mențină inima plină de simțământul și conștientizarea dragostei lui Dumnezeu manifestată față de noi în Hristos. Acesta este cel mai puternic instrument de păstrare în această lume împotriva puterii ispitei. Iosif a avut parte de aceasta și, de aceea, la prima apariție a ispitei, el a confruntat-o astfel: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). Și acela a fost sfârșitul ispitei în cazul lui. Ea nu a mai insistat, ci s-a îndepărtat. El fusese echipat cu o conștientizare proaspătă a dragostei lui Dumnezeu, așa încât ispita nu a putut să înainteze. „Dragostea lui Hristos ne (con)strânge”, spune apostolul, să trăim „pentru Cel ce a murit și a înviat” pentru noi (2 Corinteni 5:14-15) și, astfel, să ne împotrivim ispitei. Omul poate și ar trebui să își pregătească și provizii ale Legii, anume provizii care țin de frica morții, a Iadului, a pedepsei, toate pline de groaza Domnului în ele. Totuși, aceste provizii pot fi cu mult mai ușor

cucerite decât cele ale harului. Fără îndoială, ele nu vor rezista separat de har în fața unui asalt viguros al ispitei. De altfel, ele sunt cucerite zilnic în sufletele convinse de păcat. Inimile în care se găsesc astfel de provizii se vor lupta pentru o vreme, dar vor renunța rapid. Totuși, prin contrast, inima plină de simțământul dragostei lui Dumnezeu în Hristos și al dragostei Lui revărsată față de noi prin vărsarea sângelui Său se află într-o altă situație. Uplete-ți inima, așadar, cu acestea! Ospătează-te din privilegiile de care beneficiezi – înfierea ta, justificarea, acceptarea înaintea lui Dumnezeu. Uplete-ți inima cu gânduri legate de frumusețea morții Lui și, în modalitatea obișnuită de umblare cu Dumnezeu, vei avea pace și siguranță oridecâteori ispitele vor răcni încercând să cauzeze tulburare în sufletul tău.

Când oamenii trăiesc și se străduiesc cu sârguință în mărturia lor, dar nu sunt în măsură să spună când au avut vreodată un sentiment viu al dragostei lui Dumnezeu sau al privilegiilor pe care le primesc în sângele lui Hristos, nu știu la ce pot apela pentru a-i opri din a cădea în capcane. Apostolul ne spune că pacea lui Dumnezeu ar trebui să păzească inimile noastre (Filipeni 4:7)²⁷. Termenul în limba greacă, *phroua*, face referire la un cuvânt cu sens militar, adică o garnizoană, așa că sensul versetului ar fi că pacea lui Dumnezeu „ne va păzi ca într-o garnizoană”. O garnizoană are

²⁷ Filipeni 4:7 – „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”.

două trăsături – prima, că este expusă atacurilor vrăjmașilor ei, și a doua, că este totuși protejată împotriva încercărilor vrăjmașului de a o cuceri. Așa este și situația sufletelor noastre: ele sunt expuse ispitelor, fiind asaltate continuu, dar dacă există o garnizoană în jurul lor, ispita nu va putea intra și, în consecință, nici noi nu vom cădea în ispită. Dar cum se petrece acest lucru? Apostolul spune: „pacea lui Dumnezeu va face aceasta”. În ce constă această „pace a lui Dumnezeu”? Ei bine, ea ține de conștientizarea dragostei și a harului pe care le-am primit în Isus Hristos. Atunci când aceste lucruri continuă să locuiască în tine, ele vor fi ca o „garnizoană” care te va proteja împotriva tuturor atacurilor celui rău. Mai mult, într-un fel special, sensul este că ispita nu poate găsi nimic de care să se folosească atunci când se apropie de sufletele noastre. De aceea, lupta noastră este de a ne strădui să obținem și să păstrăm în noi un simțământ al dragostei lui Dumnezeu în Hristos și al naturii acesteia, fapt care ne va face capabili să milităm împotriva lucrării și a insinuării ispitei.

Așadar, al treilea sfat legat de vegherea împotriva ispitei ține de a acumula în inimă provizii ale Evangheliei care să facă sufletul un loc apărat împotriva tuturor atacurilor ispitei.

REAȚIONEAZĂ DE LA PRIMUL SEMN AL ISPITEI

Încă de la primele semne ale vreunei ispite, când depistăm că ne aflăm într-o astfel de situație, ar trebui să luăm

aminte la următoarele sfaturi care sunt potrivite pentru a avea succes în lucrarea de veghere împotriva ispitei:

În primul rând, fii întotdeauna treaz, așa încât să descoperi de timpuriu ispita cu care te confrunți și să o poți recunoaște ușor. Majoritatea oamenilor nu își deosebesc vrăjmașul decât după ce sunt deja răniți de acesta. Da, alții pot să-i vadă pe semenii lor profund implicați în bătălie, însă să stea pe margine, complet indiferenți și neștiutori cu privire la pericolul în care ei înșiși se găsesc. Ei își continuă somnul, până vin alții și îi trezesc prin a-i informa că locuința lor a luat foc! Într-un sens, ispita nu este ușor de descoperit, așa încât să putem vedea clar chiar și păcatul către care ea ne îndreaptă. Puțini sunt cei care o observă înainte de a fi prea târziu, descoperindu-se astfel nu doar înfășurați de aceasta, ci și răniți. De aceea, este bine să veghezi pentru a deosebi capcanele care îți sunt așezate înainte, pentru a discerne avantajele pe care vrăjmașii tăi le au împotriva ta, și asta înainte ca ei să capete putere și înainte ca ispitele să se amestece cu poftele tale și să injecteze otravă în sufletul tău.

În al doilea rând, ia în considerare țelul și tendința ispitei, oricare ar fi acestea, ca și orice alt lucru care este legat de ea. Cei care sunt direct implicați în ispitirea ta sunt Satana și poftele tale. În ceea ce privește poftele tale, am arătat în altă parte în ce constau acțiunile și seducțiile acestora ca obiectiv al lor. Ele nu sunt stărnite niciodată decât cu intenția de a merge înainte până la cel mai rău și mai grav păcat.

Fiecare dintre acțiunile poftei izvorăște dintr-o vrăjmășie aprigă față de Dumnezeu. De aceea, este bine să fii atent și conștient de primele ei mișcări, de lucrurile pe care le pretinde și să o vezi ca vrăjmașul tău de moarte. Apostolul spunea, „urăsc” (Romani 7:15), adică lucrarea poftei în mine. El spunea că o urăște pentru că este cel mai mare vrăjmaș al său. O, dacă ar fi putut să o ucidă și să o distrugă! Ce fericit ar fi fost dacă ar fi fost eliberat complet de puterea ei! De aceea, trebuie să știi că, încă de la primul asalt sau prima mișcare a vreunei ispite, în acțiune intră un vrăjmaș aprig, un vrăjmaș blestemat, care are un scop precis cu tine, anume pierzarea ta totală. Știind aceste lucruri, dacă te arunci conștient în brațele ei pentru a fi distrus, dovedești cea mai mare nebunie din lume. Despre acest subiect am vorbit pe larg în cartea mea, *Omorârea Păcatului*²⁸.

Crezi că Satana ar putea să aibă vreo intenție sau vreun obiectiv prietenos față de tine, el, care este implicat în fiecare ispită? Singura prietenie pe care el o oferă este aceea care are ca obiectiv să te amăgească jucând rolul șarpelui și să te devoreze ca un leu.

Voi adăuga doar că păcatul cu care el te ispitește este îndreptat împotriva poruncilor lui Dumnezeu, chiar dacă el știe că nu poate să le anuleze, motiv pentru care nici nu luptă împotriva lor. Nu, ci interesul și planul lui este acela de a

²⁸ Cartea *Omorârea Păcatului* este disponibilă gratuit în format electronic, în limba română, la Asociația MAGNA GRATIA - www.magnagratia.org

submina părtășia ta în Evanghelie. El ar transforma păcatul într-un pod pentru a te conduce pe un teren mai favorabil lui și pentru a te asalta și ataca în ce privește părtășia ta în Hristos. Probabil că el îți va spune astăzi ceva de genul: „Poți să păcătuiești liniștit, pentru că ești părtaș lui Hristos”, după care mâine să îți spună că nu mai ești părtaș lui Hristos în niciun fel - tocmai pentru că ai păcătuیت.

În al treilea rând, confruntă-ți ispita din prima clipă cu gânduri ale credinței care privește la Hristos crucificat. Acest lucru o va face să fugă de la tine. Nu tolera nicio discuție, nicio contradicție cu ea, dacă vrei să nu cazi în ispită. „Hristos a murit” – este ceea ce trebuie să spui, și El a murit pentru păcatele acestea. Asta înseamnă să „luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău” (Efeseni 6:16). Credința face acest lucru prin a se alipi de Hristos cel răstignit, conștientizând dragostea Lui manifestată pe cruce și felul în care El a suferit pentru păcat. Indiferent cum se manifestă ispita – fie către a păcătui, către a te teme sau către a te îndoii tocmai datorită păcatului sau în legătură cu starea ta spirituală – ea nu poate rămâne în picioare înaintea credinței care stă așintită către standardul Crucii. Noi știm ce vor să spună papistașii, care au pierdut puterea credinței, dar care obișnuiesc să manifeste doar o formă a ei. Ei își fac semnul crucii sau înalță cruci și, în virtutea acestor gesturi, speră să îl sperie și să îl alunge pe diavolul.

A acționa fiind îmbrăcați cu scutul credinței lui Hristos crucificat este adevăratul gest de a ne însemna cu semnul crucii, și acesta este felul în care biruim asupra celui rău (1 Petru 5:9)²⁹.

În al patrulea rând, dacă am presupune că sufletul a fost surprins de ispită și este împresurat de ea pe neașteptate, și că acum ar fi prea târziu să ne împotrivism primelor ei manifestări, ce poate face sufletul pentru a preveni căderea și mai adâncă în ispită și pentru a stopa puterea ei de a duce sufletul mai departe în păcat?

Mai întâi, cred că trebuie să facem ceea ce Pavel a făcut: să-L implorăm pe Dumnezeu în mod repetat ca să depărteze acea ispită de noi (2 Corinteni 12:8)³⁰. Dacă rămâi ferm pe acest teren, cu siguranță că ori vei fi eliberat rapid din ispită, ori vei primi suficient har pentru a nu fi complet învins de ea. Așa cum am spus mai devreme, nu trebuie să îți concentrezi gândurile pe lucrurile cu care ești ispitit, atitudine care adesea conduce la o pătrundere mai adânc în ispită, ci să te ridici împotriva ispitei. Roagă-te împotriva ispitei ca ea să se depărteze, apoi, după ce este luată de la tine, poți lua în considerare cu mai mult calm și alte aspecte.

În al doilea rând, aleargă la Hristos într-o modalitate specială și imploră-L să te ajute în această perioadă de necaz.

²⁹ 1 Petru 5:9 – „Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi”.

³⁰ 2 Corinteni 12:8 – „De trei ori L-am rugat pe Domnul să mi-l ia”.

În Evrei 4:15, apostolul ne învață următorul lucru: „n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Și iată ce voia el să spună: atunci când ești ispitit și pe punctul de a ceda, când cauți ajutor (căci ori primești acest ajutor, ori vei muri), privește la Hristos și adu-ți aminte că și El a fost ispitit. Altfel spus, gândește-te că El însuși a fost ispitit, că a suferit atunci când a fost ispitit, dar a ieșit biruitor asupra tuturor ispitelor, și asta nu doar pentru Sine, ci El s-a supus lucrării de ispitire de dragul nostru.

Tot astfel, El a cucerit ispita pentru noi și, de aceea, trebuie să ceri și să aștepti ajutor din partea Lui (Evrei 4:15-16)³¹. Așază-te la picioarele Lui, adu-ți rugăciunea înaintea Lui, imploră ajutorul Lui, și nu va fi în zadar.

În al treilea rând, privește la Acela care a promis eliberarea. Gândește-te la faptul că El este credincios și nu va „îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre” (1 Corinteni 10:13). Gândește-te că El ți-a promis un rezultat aducător de mângâiere din aceste încercări și ispite.

Adu-ți aminte de toate promisiunile pe care le-a făcut, prin care S-a angajat să ofere ajutor și eliberare, și cântărește-le în inima ta. Fii încrezător în faptul că Dumnezeu are

³¹ Evrei 4:15-16 - „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”.

căi nenumărate, necunoscute ție sau altora, prin care îți poate da eliberarea. Iată câteva exemple de astfel de căi:

(a) El poate trimite o suferință care să omoare înclinațiile inimii tale în chestiunea ispitei, oricare ar fi aceasta, așa încât ceea ce cândva era dulce sub limbă acum va fi dezgustător – dorința ta pentru acel lucru va fi ucisă, cum a fost situația lui David.

(b) El poate schimba prin actele providenței Lui întreaga stare a lucrurilor de unde a izvorât ispita ta, așa încât să îndepărteze combustibilul de foc, făcând-o să fugă imediat de la tine. Așa s-a întâmplat cu David în ziua bătăliei.

(c) El poate să îl pună pe Satana sub picioarele tale, închizându-i gura cu putere așa încât să nu mai îndrăznească să sugereze nimic spre dezavantajul tău, și nu îi vei mai auzi glasul. Da, Dumnezeuul păcii poate face acest lucru.

(d) El îți poate da provizii de har așa încât să fii eliberat, chiar dacă nu din ispită în sine, măcar din înclinația către ea și din pericolul ei. Așa l-a eliberat Dumnezeu pe Pavel.

(e) El poate să îți dea o convingere mângâietoare asupra succesului în această încercare, așa încât să fii înprosperat în putere în mijlocul încercărilor tale, și să fii păzit de necazul ispitei, după cum a fost din nou cazul lui Pavel.

(f) El poate să elimine total ispita și să te facă un biruitor complet.

Da, El poate pune la lucru multe, multe alte căi prin care te poate opri de căderea în ispită și de a fi biruit de ea.

În al patrulea rând, identifică acele lucruri prin care ispita te-a surprins prin felul în care și-a făcut loc în sufletul tău, prin ce mijloace și cu ce viteză a produs ea acea spărtură. Astupă acel loc care face ca apele ei să poată pătrunde în interiorul sufletului tău. Tratează-ți sufletul ca un medic înțelept. Cercetează felul, momentul și mijloacele prin care ai căzut în această stare și, dacă descoperi acolo neglijență, nepăsare, lipsa vegherii asupra propriei inimi, lucruri care stau la temelia problemei, concentrează sufletul pe acea problemă și repară acele lucruri; mărturisește aceste chestiuni înaintea Domnului, repară spărtura, după care ocupă-te de lucrarea care stă înaintea ta.

8

CUM SĂ PĂZEȘTI CUVÂNTUL RĂBDĂRII LUI HRISTOS

Sfaturile oferite în capitolele anterioare se regăsesc parțial în diverse locuri din Scriptură și parțial în însăși natura subiectului de față. Ne mai rămâne un singur sfat general, care preia în el tot ceea ce s-a spus mai devreme, dar care adaugă multe alte detalii legate de această temă. Este vorba despre un antidot dovedit eficient împotriva otrăvurilor ispitei – un remediu pe care Hristos însuși l-a subliniat arătându-i puterea și succesul. Acesta se găsește menționat în Apocalipsa 3:10, în cuvintele adresate bisericii din Filadelfia de însuși Mântuitorul nostru:

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării [ispitei, lit. KJV], care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”.

Hristos este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Așa cum a abordat biserica din Filadelfia, așa ne va aborda și pe noi. Dacă vom „păzi cuvântul răbdării Lui”, și El ne va „păzi de ceasul ispitei”. De aceea, avem aici modalitatea de

rezolvare a problemei care ne stă în față, și ea ne învață că trebuie să punem toată greutatea grijii în mâinile Aceluia care este capabil să o poarte, lucru care ne cere toată atenția.

De aceea, vă voi arăta acum ce înseamnă să „păzim cuvântul răbdării lui Hristos”, așa încât să știm cum să ne achi-tăm de această responsabilitate și, apoi, cum aceasta va fi un mijloc spre ocrotirea noastră, lucru care ne va întări în cre-dința față de promisiunea lui Hristos.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ PĂZIM „CUVÂNTUL RĂBDĂRII LUI HRISTOS”

Cuvântul lui Hristos este cuvântul Evangheliei. Cuvân-tul pe care El l-a vestit este cuvântul revelat din sânul Tată-lui. Cuvântul vestit nouă, oamenilor, ne-a fost adus de Cu-vântul cel veșnic. De aceea, el este denumit „cuvântul lui Hristos” (Coloseni 3:16), „Evanghelia lui Hristos” (Romani 1:16; 1 Corinteni 9:12) sau „învățătura lui Hristos” (Evrei 6:1, cf. KJV). Expresia „al lui Hristos” ne arată că El este Autorul ei (Evrei 1:1-2)³² și că are de-a face cu El, Hristos fiind tema centrală a Cuvântului (2 Corinteni 1:20)³³. În cazul nostru, acest Cuvânt este denumit „cuvântul răbdării lui Hristos”, făcând referire la acea răbdare și îndelungă răbdare pe care,

³² Evrei 1:1-2 – „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile”.

³³ 2 Corinteni 1:20 – „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da’; de aceea și ,Amin’, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”.

în dispensația Lui, Domnul Hristos o manifestă față de întreaga lume, față de oameni, atât activ cât și pasiv, prin faptul că îi rabdă.

În primul rând, El este răbdător față de sfinții Lui, tolerându-i și suferindu-i. El are „o îndelungă răbdare pentru noi” (2 Petru 3:9), adică față de cei care cred. Evanghelia este „cuvântul răbdării lui Hristos”, în special față de cei credincioși. În Evanghelie, Hristos este manifestat mai glorios decât în răbdarea Lui.

Faptul că El rabdă atât de multe lucruri lipsite de blândețe, atât de multe greșeli, atât de multe neglijențe față de dragostea Lui, atât de multe afronturi la adresa harului Lui și atât de multe încălcări ale promisiunilor făcute față de El, dovedește că Evanghelia Lui nu este doar cuvântul harului Său, ci și cuvântul răbdării Lui. De asemenea, El este răbdător față de ei și în tot ceea ce privește ocară pe care ei o aduc asupra Numelui și a căilor Sale, iar El îi rabdă, pentru că, în toate suferințele lor, El însuși suferă.

În al doilea rând, El este răbdător și față de aleși, în perioada până la care aceștia sunt chemați eficace. În Apocalipsa 3:20, El stă la ușa inimilor lor și bate, cerând deschiderea ei. El îi cercetează prin toate mijloacele, însă, paradoxal, stă acolo și așteaptă până ce „capul Îi este plin de rouă, carlionții Îi sunt plini de picurii nopții” (Cântarea Cântărilor 5:2), îndurând răcoarea și neplăcerea nopții, așa încât,

atunci când sosește dimineața, să poată intra³⁴. Adeseori se întâmplă că aceștia Îl batjocoresc vreme îndelungată, Îl persecută în sfinții și căile Lui, se împotrivesc Cuvântului Său, deși El stă la ușă în răbdarea Lui, cu inima plină de dragoste față de aceste suflete sărmane și răzvrătite .

În *al treilea rând*, Hristos este răbdător și față de lumea care piere. De aceea, vremea Împărăției Sale în această lume este denumită vremea „răbdării Lui” (Apocalipsa 1:9). El „a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei” (Romani 9:22). În timp ce Evanghelia este răspândită în această lume, El este răbdător față de oameni, răbdător până acolo încât chiar sfinții din ceruri și de pe pământ sunt uimiți și strigă: „Până când, Doamne?” (Psalmii 13:1-2; Apocalipsa 6:10). Mai mult, El rabdă chiar și atunci când lumea aceasta Îl batjocorește ca și cum ar fi un idol (2 Petru 3:4). El rabdă din partea acestor oameni lucruri dureroase făcute în Numele Lui, care sunt pretinse a fi căile Lui, închinarea Lui, rabdă oameni care se pretind sfinții Lui, care vorbesc despre promisiunile Lui sau despre avertismentele Lui, care batjocoresc onoarea și dragostea Lui, și totuși lasă aceste lucruri să treacă, făcându-le bine acestor oameni. El face aceste lucruri până în momentul când Evanghelia încetează să mai fie predicată. De aceea, putem spune că *răbdarea însoțește Evanghelia*.

³⁴ Este de notat că pasajul din Apocalipsa 3:20 tratează situația muștrării bisericii și a chemării la pocăință față de necredințioșia pentru Hristos, nefiind un apel evanghelic adresat celor necredințioși. - n.tr.

Iată, acesta este Cuvântul care ne păzește, prin care suntem păziți de „ceasul ispitei”.

CUNOȘTINȚA, PREȚUIREA ȘI ASCULTAREA

Aș vrea acum să vorbesc despre trei lucruri care constituie implicații ale acestui termen: cunoștința, prețuirea și ascultarea.

[1] Cunoștința. Acela care păzește acest cuvânt trebuie să îl cunoască mai înainte, să fie obișnuit cu el, și aceasta având în vedere patru aspecte ale lui: în primul rând, ca un cuvânt al harului și îndurării spre mântuirea lui; în al doilea rând, ca un cuvânt al sfințeniei și purității, pentru a-l sfinți; în al treilea rând, ca un cuvânt al libertății și puterii, care îl înobilează și îl eliberează; și, în al patrulea rând, ca un cuvânt de mângâiere care îl susține în orice circumstanță.

Și voi detalia în cele ce urmează.

În primul rând, cuvântul răbdării lui Hristos trebuie cunoscut ca acel cuvânt al harului și îndurării, capabil să ne mântuiască: „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire” (Romani 1:16); „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire” (Tit 2:11); „Cuvântul harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 20:32); „Cuvântul care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21). Atunci când acest cuvânt al Evangheliei este cunoscut ca un cuvânt al îndurării, harului și iertării, ca

singură dovadă a vieții spirituale, ca acela care aduce o moștenire veșnică, sufletul îl aplică la propria persoană, și se va strădui să îl păzească.

În al doilea rând, cuvântul răbdării lui Hristos trebuie cunoscut ca un cuvânt al sfințeniei și purității, capabil să îl sfințească pe cel care îl păzește: „Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus”, a spus Mântuitorul nostru (Ioan 15:3) și s-a rugat în mod specific pentru aceasta (Ioan 17:17)³⁵. Acela care nu cunoaște „cuvântul răbdării lui Hristos” ca pe un cuvânt care îi curăță și sfințește cu putere sufletul, de fapt nici nu-l cunoaște și nici nu-l păzește. Pretențiile seci de credință din zilele noastre nu îi mișcă nici măcar cu un pas înainte spre achitarea de această responsabilitate. Acesta este aspectul în care majoritatea oamenilor sunt zdrobiți de puterea ispitelor. Este uimitor să vezi cum oameni plini de ei înșiși, de valorile acestei lumi, de ambiție și de aproape orice fel de poftă necurate vorbesc atât de admirativ despre păzirea cuvântului lui Hristos (1 Petru 1:2; cf. 2 Timotei 2:19).

În al treilea rând, cuvântul răbdării lui Hristos trebuie cunoscut ca un cuvânt al libertății și puterii, care ne înnobilează și ne eliberează – și aceasta nu doar de vinovăția păcatului și de mânie, fiind un cuvânt al harului și îndurării, nu doar de sub puterea păcatului, ca un cuvânt al sfințeniei, ci

³⁵ Ioan 17:17 – „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”.

și din toate lucrurile exterioare ale oamenilor sau ale lumii care ar putea să ne înfășoare sau să ne aducă în robie. Acest cuvânt vorbește despre noi descriindu-ne drept cei „slobozii” de Hristos, care nu mai suntem în robie față de nimeni (Ioan 8:32; 1 Corinteni 7:23)³⁶. Noi nu suntem eliberați prin el de supunerea normală față de superiorii noștri, nici de vreo responsabilitate legitimă (1 Petru 2:16)³⁷, ci constituie un cuvânt al libertății, eliberării, al puterii și dezlegării din robie în două aspecte, după cum urmează:

(a) În ceea ce privește conștiința și închinarea la Dumnezeu: „Rămâneți dar tari [în libertatea lui Hristos], și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei” (Galateni 5:1).

(b) În ceea ce privește respectul sau onoarea exagerată, înrobitoare, acordată oamenilor sau lucrurilor din lume, în decursul pelerinajului nostru pământesc. Evanghelia ne dă o atitudine liberă, largă și un spirit nobil, în supunere doar față de Dumnezeu, nu față de altcineva. Prin Evanghelie, noi nu primim un duh de „frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7), și primim o minte care nu mai este înfricoșată de nimic (cf. Filipeni 1:28)³⁸, care nu mai poate fi clătinată de nimic. Nu există nimic mai nevrednic de

³⁶ Ioan 8:32 – „veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozii”; 1 Corinteni 7:23 – „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor”.

³⁷ 1 Petru 2:16 – „Purtați-vă ca niște oameni slobozii, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu”.

³⁸ Filipeni 1:28 – „fără să vă lăsați înspăimântați de protivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu”.

Evanghelie decât o minte aflată în robie față de oameni sau față de lucruri, prostituându-se față de poftele oamenilor sau față de amenințările înfricoșătoare din partea lumii. Acela care cunoaște cu adevărat „cuvântul răbdării lui Hristos” în puterea lui este eliberat chiar de acum de ispite nenumărate și imposibil de descris.

În al patrulea rând, cuvântul răbdării lui Hristos trebuie cunoscut ca un cuvânt de mângâiere, care ne ajută și ne susține în orice stare ne-am afla, fiind partea noastră deplină de moștenire, care acoperă toate nevoile noastre. El este un cuvânt însoțit de „bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8). El ne aduce susținere, odihnă, înviore, împlinire, pace, mângâiere, bucurie, slavă, indiferent de circumstanțele în care ne-am găsi. Astfel, a cunoaște „cuvântul răbdării lui Hristos” înseamnă a cunoaște Evanghelia, adică ceea ce joacă rolul esențial în păzirea noastră de ceasul și puterea ispitei.

[2] Prețuirea lucrurilor astfel cunoscute este necesară în păzirea acestui cuvânt. El este păzit ca o comoară, așa cum ni se spune în 2 Timotei 1:14 – acel deosebit *depositum* care este cuvântul Evangheliei – „păzește-l”, spune apostolul, „prin Duhul Sfânt” și „ține Cuvântul adevărat” (Tit 1:9). El este o bună comoară, un cuvânt credincios, motiv pentru care trebuie ținut strâns la pieptul nostru. Este un cuvânt care se concentrează cu totul pe Hristos. Atunci când îl prețuim ca pe cea mai mare comoară a noastră, atunci păzim „cuvântul răbdării

lui Hristos”. Cei care sunt susținuți de Hristos în ceasul ispitei n-ar trebui să fie nepăsători de preocuparea Lui pentru Cuvântul Său.

[3] Ascultarea. Ascultarea personală în ce privește toate aspectele tuturor poruncilor lui Hristos constituie păzirea cuvântului Său (Ioan 14:15)³⁹. Alipirea de Hristos în sfințenie și în ascultare universală chiar și atunci când Evanghelia lui Hristos se confruntă cu opoziția acestei lumi ține în mod specific de „cuvântul răbdării lui Hristos” și aceasta constituie viața și sufletul acestei responsabilități.

Toate acestea trebuie astfel gestionate, având dorința gândului și a duhului, cu toată grija inimii și sânguința întregii persoane, așa încât să păzim cuvântul acesta, ceea ce include toate considerațiile despre care am vorbit.

Am ajuns, iată, la esența acestei responsabilități care ne păzește, a acestei stări a eliberării de sub puterea ispitei: acela care prețuiește și acordă atenție adecvată Evangheliei în toată curăția acesteia, pentru care ea constituie cuvântul îndurării, al sfințeniei, al libertății și al mângâierii, care o prețuiește în toate aspectele ei ca pe singura și cea mai aleasă comoară, care face din ea preocuparea și lucrarea vieții sale, care o respectă prin ascultare universală, în special atunci când opoziția și apostazia pun la încercare răbdarea lui Hristos – da, acela va fi păzit de ceasul ispitei.

³⁹ Ioan 14:15 – „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”.

PĂZIREA CUVÂNTULUI RĂBDĂRII LUI HRISTOS, MIJLOCUL OCROTIRII SUFLETULUI

Acest lucru cuprinde tot ceea ce am spus mai devreme, excluzând orice alte căi de a obține rezultatul propus. Nimeni nu trebuie să își imagineze că ar putea să supraviețuiască chiar și un ceas căderii în ispită fără aceasta, căci, oricare ar fi aspectul în care eșuează, pe acolo va intra isпита în sufletul său. Faptul că aceasta constituie mijlocul sigur de păzire este dovedit din considerațiile dezvoltate în cele ce urmează.

În primul rând, aceasta are promisiunea păzirii, iar acest lucru este minunat. Păzirea, așa cum am văzut în pasajul menționat la început, este promisiunea făcută bisericii din Filadelfia. Atunci când o încercare și o ispită mare vine asupra lumii, la ruperea celei de-a șaptea pecetei (Apocalipsa 7:3)⁴⁰, este dat un avertisment spre păzirea celor pecetluiți de Dumnezeu, descriși ca aceia care păzesc cuvântul lui Hristos, iar promisiunea este îndreptată doar către ei.

În fiecare promisiune există trei lucruri ce trebuie luate în considerare: credințioșia Tatălui, care face promisiunea, harul Fiului, care este în inima ei, și puterea și eficacitatea Duhului Sfânt, care pune în aplicare promisiunea. Toate aceste trei aspecte sunt implicate în păzirea credincioșilor de ceasul ispitei.

⁴⁰ Apocalipsa 7:3 - „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!”

Credincioșia lui Dumnezeu însoțește promisiunea. Eliberarea noastră ține de acest lucru: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Chiar dacă noi suntem ispitiți, totuși vom fi păziți de ceasul ispitei, iar aceasta nu va ajunge niciodată să fie prea puternică pentru noi. Prin harul lui Dumnezeu, datorită promisiunii Lui, vom fi în măsură să înfruntăm tot ceea ce va veni peste noi, și vom scăpa de orice lucru care, în mod normal, ar fi prea dificil pentru noi. Dar ce siguranță avem în toate acestea? Iată, siguranța stă în credincioșia Lui: „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui...” Dar cum poate fi văzută credincioșia lui Dumnezeu în felul în care El împlinește promisiunile Lui față de noi? „Credincios este Cel ce a făcut făgăduința...” (Evrei 10:23). Credincioșia Lui este demonstrată tocmai prin faptul că Își împlinește promisiunile. „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13). Așadar, întrucât suntem moștenitori ai promisiunilor, avem de partea noastră credincioșia lui Dumnezeu, care ne păzește.

Legământul harului Fiului lui Dumnezeu se găsește atașat fiecărei promisiuni, căci el este substanța tuturor promisiunilor. El însuși spune: „Eu vă voi păzi”. Cum? „Prin harul Meu”, care „este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9). Astfel, orice ajutor îl

acordă harul lui Hristos sufletului care are dreptul la promisiunea păzirii, acel suflet se va bucura de acest ajutor în ceasul ispitei. Ispita prin care Pavel a trecut a fost una foarte puternică. Ea părea că îl va copleși. Totuși, el a cerut ajutor de trei ori din partea Domnului, adică din partea Domnului Isus Hristos (2 Corinteni 12:8), și iată ce răspuns a primit de la El: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (v. 9). Altfel spus, prin harul Său, Domnul Isus Hristos, cu care Pavel avea o relație unică, a fost Acela în care apostolul s-a odihnit complet, lucru evident din felul în care versetul se încheie: „mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine”. Puterea harului lui Hristos s-a dovedit în păstrarea și păzirea lui. Un pasaj asemănător este cel din Evrei 2:18 – „prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”.

Eficacitatea Duhului Sfânt însoțește promisiunile. El este denumit „Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efeseni 1:13), nu doar pentru că a fost promis de Hristos, ci și pentru că El împlinește cu eficacitate și putere promisiunea, aplicând-o sufletelor noastre. De asemenea, El este implicat în păzirea sufletului și în îndreptarea acestuia pentru a umbla potrivit cu regula statuată de Hristos. „Iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: „Duhul Meu, care Se odihnește peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai

depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac', zice Domnul" (Isaia 59:21). Astfel, acolo unde există promisiunea, mai de vreme sau mai târziu va veni și ajutorul. La mijloc stau credințioșia Tatălui, harul Fiului și puterea Duhului, toate contribuind la păzirea noastră.

În al doilea rând, această păzire constantă și universală a „cuvântului răbdării lui Hristos” va ocroti inimile și sufletele noastre astfel încât va menține o atitudine față de ispită, care îi va da sufletului puterea de a rezista în fața oricărei ispite, în ciuda oricăror avantaje ale diavolului, putându-se ridica împotriva păcatului până acolo încât îl va învinge. Așa se roagă David în Psalmii 25:21: „Să mă ocrotească nevinovăția și neprihănirea”. Această integritate și umblare în neprihănire este paralela păzirii Cuvântului lui Dumnezeu din Vechiul Testament, care însoțește umblarea apropiată cu Hristos în noul legământ. Dar cum pot integritatea și umblarea în neprihănire să îl păzească pe un om? Ei bine, prin ocrotirea inimii sale, menținând o astfel de atitudine așa încât este apărată din orice parte, pentru ca niciun rău să nu se poată apropia și să îi cucerească inima. Când un om eșuează în această integritate, el îi deschide o ușă ispitei, invitând-o să intre. „Voi pune lauda pe buze: ‚Pace, pace celui de departe și celui de aproape!’ - zice Domnul - Da, Eu îl voi tămădui! Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. Cei răi n-au

pace, zice Dumnezeuul meu” (Isaia 57:19-21). A păzi cuvântul lui Hristos presupune păzirea lui completă, așa cum am spus mai devreme. Acest lucru folosește harul în toate facultățile sufletului, fiind eficace împotriva ispitei datorită faptului că sufletul se îmbracă cu întreaga armură a lui Dumnezeu. Priceperea este plină de lumină iar inima este plină de dragoste și sfințenie. Indiferent din ce parte ar bătea vântul, sufletul este apărat și fortificat. Indiferent când și prin ce mijloace îl atacă vrăjmașul, toate lucrurile care se află în suflet sunt veghetoare. „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” - este o declarație întotdeauna la îndemână.

Această eliberare și siguranță vine din mâna Domnului în special având în vedere următoarele două instrumente:

[1] Prin omorârea aspectelor inimii care ar putea ajuta ispita. Ispita iese întotdeauna câștigătoare aici, în inimă, când aceasta îi iese în întâmpinare ispitei, pentru a o ajuta. Există poftele interioare, care se potrivesc lucrurilor exterioare, din lume sau de la Satana. De aceea, Iacov asociază toate ispitele cu „poftele noastre” (1:14), pentru că ele fie izvorăsc din inimă, sau li se dă putere în inimă, așa cum am spus deja. De ce se întâmplă ca frica, groaza ori avertismentele să ne îndepărteze de o împlinire constantă și autentică a responsabilităților noastre spirituale? Nu pentru că există în noi o frică lumească, nedată morții, care ajunge la apogeu într-o astfel de perioadă? De ce ne înfășoară atracția lumii și

conformarea cu moda oamenilor? Nu pentru că simțămintele noastre sunt împresurate de lucruri și aspecte care ni se propun prin ispite? De aceea, păzirea „cuvântului răbdării lui Hristos” în modalitatea în care am prezentat-o menține inima în starea în care ea ucide aceste lucruri, așa încât nu poate fi copleșită cu ușurință de ele. Apostolul spune în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos”. Oricine se alipește de Hristos și rămâne lângă El este răstignit împreună cu El, și mort față de toate poftele firii pământești și ale lumii. Puteți vedea acest lucru dezvoltat mai pe larg în Galateni 6:14: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Aici se poate observa cum legătura cu lumea este complet frântă și cum se disipă orice fel de dragoste față de această lume, care ar putea să ne înfășoare în păcat. Inima este răstignită față de lume și față de toate lucrurile din lume.

Esența majorității ispitelor izvorăște din lume, din oamenii lumesci sau din lucrurile lumii. Apostolul spune cu toată convingerea că, în privința acestor lucruri, „eu sunt răstignit față de ele”, și tocmai această atitudine este aplicabilă oricărei persoane care păzește „cuvântul răbdării lui Hristos”. În esență, Pavel spune că „inima mea este moartă față de ele. N-am nicio dorință după aceste lucruri, niciun sentiment față de ele, și nu găsesc nicio bucurie în ele, căci ele sunt răstignite față de mine. Cununile, gloria, tronurile,

plăcerile, profitul în această lume, toate sunt lucruri în care nu găsim nimic de dorit. Valoarea acestora este egală cu zero. Nu există niciun preț sau valoare în ele”. Când Acan a văzut „o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint, și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli”, la început „le-a poftit”, după care le-a „luat” (Iosua 7:21). Ispita înfățișează înaintea ochilor oamenilor hainele strălucitoare ale Babilonului, lauda omenească, pacea și argintul plăcerilor sau al profitului, cu licăririle lor de aur. Dacă, în astfel de momente, inima încă păstrează lucruri necrucificate, adică vicii active în ea, va cădea pradă poftelor în curând. Chiar dacă inima va mai simți frica de pedeapsă, ea își întinde mâna către neleguire.

De aceea, siguranța acelei atitudini pe care am descris-o locuiește aici, în inimă. Ea este întotdeauna însoțită de o inimă în care poftele sunt date morții, în care inima este crucificată față de chestiunile care țin de esența ispitelor noastre, lucru fără de care este imposibil să fim păziți în momentul când ispita se apropie. Dacă dorințele și dragostea după lucrurile care ni se propun, ne sunt insinuate sau ne sunt oferite în timpul ispitirii, rămân vii și active în noi, nu vom putea să adunăm din noi resurse pentru a ne împotrivi și pentru a rămâne fermi în picioare în fața ispitei.

[2] În această atitudine spirituală a minții, inima este plină de lucruri superioare, așa încât devine fortificată împotriva asalturilor oricărei ispite. Iată ce hotărâre demonstrează Pavel în Filipeni 3:8, când spune că, pentru el, toate

lucrurile acestei lumi sunt socotite ca o pierdere și „gunoi”. Ce om cu mintea sănătoasă ar putea să își întindă brațele pentru a se umple de gunoi și de lucruri fără valoare? Dar cum a ajuns Pavel să aibă o astfel de evaluare a tuturor lucrurilor care, altfel, par foarte atractive și de dorit în această lume? El evalua corect măreția și superioritatea lui Hristos. De aceea, în versetele 8-10, el își continuă argumentul spunând:

„... ca să Îl câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui...”

Când sufletul este implicat activ și continuu în părășia cu Hristos și umblă pas la pas cu El, bea în felul acesta vinul cel nou, așa încât nu mai poate dori lucrurile vechi ale lumii, căci el afirmă asemenea fruntașului de la nunta din Cana Galileii, că „orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum” (Ioan 2:10). Sufletul bea adânc în fiecare zi din harul lui Dumnezeu, motiv pentru care nu mai tânjește după dulceața lucrurilor interzise, căci acestea nu îi mai sunt atractive în niciun fel. Oricine se preocupă să mănânce zilnic din pomul vieții nu va mai avea nicio dorință pentru alte roade, chiar dacă pomul care poartă acele roade ar părea să fie așezat în mijlocul Paradisului lui Dumnezeu. Mireasa din Cântarea Cântărilor face din această

părtășie mijlocul ocrotirii sale, adică din părtășia zilnică pe care o are cu Hristos în harurile Lui, pe care le socotește cu mult deasupra altor lucruri atractive. Bine este ca sufletul să practice părtășia cu Hristos și să caute lucrurile bune ale Evangheliei – iertarea de păcate, roadele sfințeniei, nădejdea gloriei, pacea cu Dumnezeu, bucuria în Duhul Sfânt, biruința asupra păcatului – așa încât va descoperi în această practică un mijloc puternic de ocrotire față de orice ispite. Așa cum un suflet sătul nu găsește nimic atractiv în fagurele de miere – ca un suflet plin de lucruri lumești, pământești și senzuale, care nu-și găsește nicio bucurie și nu vede nicio savoare în cele mai dulci lucruri spirituale – tot așa acela care este satisfăcut cu blândețea lui Dumnezeu, este ca omul care se ospătează cu bucate grase și miezoase, și fiecare zi a lui este percepută ca și cum ar sta la ospățul vinului: „Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite” (Isaia 25:6). În felul acesta, sufletul este plin de o ură sfântă față de momelile și atracțiile care se găsesc în ispită, fiind ocrotit de acestea.

În al treilea rând, oricine păzește „cuvântul răbdării lui Hristos” va fi întotdeauna plin de considerațiile și principiile care îl ocrotesc – de avantajele morale și autentice ale păzirii sufletului său.

[1] El este plin de considerațiile ocrotitoare care îi influențează cu putere sufletul în umblarea sa sânguincioasă

cu Hristos. Dincolo de simțământul datoriei care îl caracterizează întotdeauna, el ia în considerare și următoarele lucruri:

(a) Faptul că Hristos, pe care sufletul său Îl iubește, este preocupat de el, îi îndreaptă privirile și inima către El și către umblarea cu El. Un astfel de suflet știe că prezența lui Hristos este alături de el și că privirea Lui este îndreptată asupra sa. Astfel, el își cercetează inima și căile ca unul care este preocupat cu totul deosebit de comportamentul său în vremea ispitei. Hristos însuși face acest lucru pentru noi (Apocalipsa 2:19-23)⁴¹. Sufletul aceluia om cântărește toate lucrurile în această lumină, văzând ceea ce este acceptabil și ce trebuie respins. El știe că Hristos este preocupat de cinstea Sa, așa încât Numele Lui să nu fie vorbit de rău. El știe că Hristos dorește ca el să-și iubească sufletul, având în vedere următorul scop: „să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Coloseni 1:22). Un astfel de om cunoaște că Duhul lui Hristos este întristat când el își întrerupe această lucrare, că Duhului Îi pasă de Evanghelia Lui, de înaintarea și acceptarea acesteia în această lume, că este preocupat ca frumusețea lui Hristos să nu fie afectată, ca lucrurile Lui bune să nu fie batjocorite și creșterea Împărăției Sale

⁴¹ Apocalipsa 2:19-23 – „Știi faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că ‚Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima’: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui”.

să nu fie oprită, în cazul în care credinciosul ar pierde bătălia cu păcatul. Un astfel de suflet este preocupat să-i iubească pe alții, oameni care sunt probabil ruinați și scandalizați din cauza comportamentului lor. Atunci când Imeneu și Filet au căzut, ei au cauzat și tulburarea credinței unora: „Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora” (2 Timotei 2:16-18).

Sufletul credincios, care practică perseverent păzirea „cuvântului răbdării lui Hristos”, în ciuda ispitelor complexe, gata să îi sufoce sufletul și să îl ducă în confuzie – ispite publice și personale – un astfel de suflet se ridică și spune: „Cum aş putea să fiu acum nepăsător? Cum aş putea să fiu neglijent? Cum să mă conformez lumii și căilor ei? Ce gânduri ar putea să aibă despre mine Acela ai cărui ochi sunt îndreptați continuu asupra mea! Cum să disprețuiesc cinstea Lui, să calc în picioare Evanghelia Lui, să batjocoresc dragostea Lui și să îi întorc pe alții de pe căile Sale? Cum aş putea să mă îndepărtez de El și să nu mă împotrivesc deloc ispitei? Nu, în niciun caz nu voi face asta!”

Nimeni altcineva nu poate păzi „cuvântul răbdării lui Hristos” decât acela care este plin în sufletul său de aceste considerații care îi constrâng atitudinea și inima. Dragostea

lui Hristos îi constrânge profund inima și duhul, păzindu-i astfel inima și căile (2 Corinteni 5:14)⁴².

(b) Faptul că un astfel de suflet privește cu mare atenție la ispitele prin care Hristos a trecut pentru el și la biruințele pe care El le-a repurtat în toate atacurile îndreptate împotriva Lui, și asta de dragul lui și al Dumnezeului său. Prințul acestei lumi s-a înfățișat înaintea Lui, propunându-I orice lucru de pe pământ sau din Iad care are în el oricâtă atractivitate sau grozăvie, și aceasta cu scopul de a-L abate de la lucrarea Sa de mijlocire în beneficiul nostru. Această întregă perioadă a vieții Sale este denumită vremea „ispitirilor” Lui, dar El S-a împotrivit tuturor, le-a cucerit pe toate, și astfel este Căpetenia mântuirii aceluia care ascultă de El. Astfel, sufletul va spune în fața acestor lucruri: „Cum ar putea să îmi facă vreun bine această ispită, aceste argumente, această pretenție plauzibilă, această lene, această dragoste de sine, această senzualitate, această momeală a lumii, atâta vreme cât mă fac să Îi întorc spatele și să Îl abandonez pe Cel care a mers înaintea mea fiind ispitit în orice fel, dar a rămas cu totul sfânt?”

(c) Faptul că uneori își fac loc în suflet gânduri întunecate privitoare la pierderea dragostei și a zâmbetului de pe fața lui Hristos. El știe ce înseamnă să se bucure de harul lui Hristos, să fie conștient de dragostea Lui, să se poată apropia

⁴² 2 Corinteni 5:14 - „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă șocim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit”.

de El, să Îi poată vorbi, inclusiv despre lucruri care i se par încețoșate. El știe ce înseamnă să se afle întuneric și la distanță de Mântuitorul lui. Puteți observa comportamentul miresei într-un astfel de caz (Cântarea Cântărilor 3:4)⁴³. Când ea L-a regăsit, s-a alipit de El și nu L-a mai lăsat să plece. N-a dorit să-L mai piardă vreodată.

[2] Oricine păzește „cuvântul răbdării lui Hristos” descoperă principii ocrotitoare pentru acțiunile sale. Unele dintre acestea pot fi menționate și aici, după cum urmează:

(a) În toate lucrurile și căile sale, el trăiește și acționează prin credință (Galateni 2:20)⁴⁴. Când crește în profunzimea ei, credința adaugă putere acțiunilor lui pentru a fi păzit de ispită, în primul rând pentru că golește sufletul de înțelepciunea proprie, de ideile proprii și de suficiența de sine, făcându-l să acționeze în înțelepciunea și plinătatea lui Hristos. Acest sfat ocrotitor în încercări și ispite provine de la un om înțelept care ne vorbește astfel în Proverbe 3:3-6:

„Să nu te părăsească bunătatea și credințioșia: leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Încrede-te în Domnul din toată inima ta,

⁴³ Cântarea Cântărilor 3:4 – „Abia trecusem de ei, și am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat, și nu l-am mai lăsat până nu l-am adus în casa mamei mele, în odaia celei ce m-a zămislit”.

⁴⁴ Galateni 2:20 – „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”.

și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

Aceasta este lucrarea și manifestarea credinței care definește ce înseamnă să trăim prin credință. Motivul real al căderii oamenilor în ispită tine de faptul că ei se bazează pe priceperea și înțelepciunea lor. Dar care este rezultatul într-o astfel de circumstanță? Iată ce spune Iov:

„Se va întuneca lumina în cortul lui, și se va stinge candelă deasupra lui. Pașii lui cei puternici se vor strâmta; și, cu toate opintirile lui, va cădea. Căci calcă cu picioarele pe laț, și umblă prin ochiuri de rețea; este prins în cursă de călcâi, și lațul pune stăpânire pe el; capcana în care se prinde este ascunsă în pământ, și prinzătoarea îi stă pe cărare” (Iov 18:6-10).

Mai întâi de toate, el va fi împresurat și înfășurat, apoi va fi doborât, și toate aceste lucruri potrivit cu înțelepciunea sa, până când va ajunge să fie rușinat de ea, ca în cazul lui Efraim: „Locuitorii Samariei, se vor uimi de vițeei din Bet-Aven; poporul va jeli pe idol și preoții lui vor tremura pentru el, pentru slava lui, care va pieri din mijlocul lor. Da, el însuși va fi dus în Asiria, ca dar împăratului Iareb. Rușinea îl va cuprinde pe Efraim, și lui Israel îi va fi rușine de planurile sale” (Osea 10:5-6). În ispitele noastre, oridecâteori ne bazăm pe înțelepciunea noastră sau ascultăm de raționamentele firii noastre pământești – oricât de bune ar putea să ni se pară dacă ne gândim la scopul păzirii noastre – principiul

trăirii prin credință devine batjocorit și, în final, vom fi doborâți prin propriile noastre sfaturi. Nimic nu poate goli inima de această suficiență de sine cum o face credința și trăirea prin credință, așa încât Hristos să trăiască în noi prin credință.

(b) Atunci când face ca sufletul să pară zdrobit, gol, neajutorat și pustiit, credința implică inima, care, la rândul ei, prin puterea Lui Isus Hristos, găsește ajutorul de care are nevoie. În ceea ce privește credința, am detaliat aceste lucruri în cărțile mele pe tema Persoanei și a lucrării Duhului Sfânt⁴⁵.

(c) Dragostea față de sfinți, atunci când se asigură că aceștia nu suferă din cauza noastră, constituie un principiu deosebit care ne ocrotește sufletele în vremea ispitei. Aceasta a fost dovedită cu putere în cazul lui David, care afirmă următoarele în rugăciunea sa fierbinte din Psalmii 69:5-6: „Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse. Să nu rămână de rușine, din pricina mea, cei ce nădăjduiesc în Tine, Doamne, Dumnezeul oștirilor! Să nu roșească de rușine, din pricina mea, cei ce Te caută, Dumnezeul lui Israel!” Cu alte cuvinte, el vine și spune: „Nu mă lăsa să fac ceva rău, așa încât cei pentru care mi-aș da și viața să fie făcuți de rușine, să fie vorbiți de rău, dezonozați, batjocoriți și disprețuiți datorită eșecurilor mele”. Un suflet

⁴⁵ *A Discourse Concerning the Holy Spirit; The Reason of Faith; Gospel Grounds and Evidences of the Faith of God's Elect.*

egoist, a cărui dragoste este întotdeauna îndreptată către sine, nu va trece niciodată testul ispitei.

Și cred că pot adăuga multe alte considerații și principii care îi privesc pe cei ce păzesc „cuvântul răbdării lui Hristos” în modalitatea descrisă anterior. Totuși, cred că este suficient ceea ce am menționat.

Este ușor să vedem de ce mulți dintre noi ne simțim copleșiți în ceasul încercării, când vremea ispitei vine peste noi pentru a ne zdrobi. Nu se datorează acest lucru faptului că, în mulțimea uriașă a celor ce pretind credința, nu există decât o minoritate care păzește „cuvântul răbdării lui Hristos”? Dacă vom neglija intenționat interesul nostru legat de promisiunea ocrotirii noastre, ne mai putem mira de faptul că nu suntem păziți? Peste lumea aceasta vine un ceas al ispitei pentru a-i testa pe cei care locuiesc aici, manifestându-și puterea și eficacitatea în diverse modalități. Nu există vreo modalitate sau vreun lucru unde să nu vedem această testare în acțiune în caracterul lumesc, în senzualitatea și ușurătatea vieții, în neglijarea responsabilităților spirituale personale sau comune, în învățături nebunești, prostești sau chiar diavolești, în mândrie și ambiție, în invidie și mânie, în lupte și dezbinări, în răzbunări și egoism, în ateism și dispreț față de Dumnezeu.

Acestea sunt doar ramuri care provin din aceeași rădăcină, râuri amare care izvorăsc din aceeași fântână, pline de atât de mulți oameni care pretind credința, care aleargă

după pace, prosperitate, siguranță, apostazie și alte lucruri asemănătoare. Vai! Cât de mulți cad în fiecare zi sub puterea ispitei! Cât de puțini sunt cei care își păzesc hainele și rămân nepângăriți! „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este... să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27). Iar dacă ispita urgentă își face loc, ce exemple avem ale celor care scapă de ele? Am putea oare să descriem starea noastră așa cum apostolul o descria pe cea a credincioșilor din Corint, cu privire la mustrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o pentru căderea lor în ispită: „din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm”? Unii sunt răniți, alții pângăriți, iar mulți sunt complet pierduți. Care este izvorul și rădăcina acestei triste stări spirituale? Nu este oare adevărat, așa cum am spus mai devreme, că nu păzim „cuvântul răbdării lui Hristos” într-o umblare constantă și apropiată cu Dumnezeu, pierzând astfel beneficiul promisiunii care ni s-a dat și adăugând alte pedepse la situația noastră?

Să merg mai departe enumerând și alte astfel de lucruri? Să vorbesc despre cei ce pretind credința, dar nu păzesc cuvântul lui Hristos? Ei bine, dacă aș proceda astfel, cu siguranță că această carte ar deveni voluminoasă. Iată patru elemente esențiale care caracterizează majoritatea acestor oameni: în primul rând, conformarea cu lumea din care Hristos ne-a răscumpărat, și asta în aproape toate lucrurile,

conformare însoțită de bucurie și încântare în asocierea zadarnică cu oamenii acestei lumi; în al doilea rând, neglijarea responsabilităților pe care Hristos le-a poruncit, de la rugăciunea de taină până la rânduielile adunării sfinților; în al treilea rând, luptele, certurile și dezbaterile inutile, judecățile critice și disprețul reciproc cu privire la lucruri care fac ca relațiile dintre ei să fie străine de legătura părtășiei dintre sfinți; în al patrulea rând, suficiența de sine în ce privește principiul de viață și egoismul în ce privește obiectivele vieții. Acolo unde astfel de lucruri pot fi găsite, n-am putea spune oare că oamenii sunt lumești? Are „cuvântul răbdării lui Hristos” vreun efect asupra acestor oameni? Vor fi ei ocrotiți? Fără îndoială că nu! Așadar, vrei să fii păzit și ocrotit de ceasul ispitei? Veghează așa încât să nu cazi în ispită!

PRECAUȚII SUPLIMENTARE

În cele ce urmează voi oferi câteva precauții suplimentare, pe care le-am extras ca implicații ale lucrurilor despre care am vorbit în capitolul de față:

1. *Păzește-te să nu te bazezi pe ajutoare amăgitoare precum,*

(a) Sfaturile venind din înțelepciunea și motivațiile tale. Chiar dacă poți argumenta folosindu-te de acestea într-un mod credibil în apărarea ta, ele te vor abandona și te vor trăda în ceasul ispitei. Când ispita își atinge apoi apogeul, toate îți vor întoarce spatele și se vor alătura vrăjmașului

tău, pledând în favoarea ispitei, oricare ar fi aceasta, cu tot atâta forță pe cât pledau anterior împotriva acesteia.

(b) Cele mai viguroase gesturi și acțiuni de rugăciune, post și alte astfel de mijloace folosite împotriva unei anumite pofte, corupții interioare sau ispite care se năpustește asupra ta. Acestea nu-ți vor fi de vreun ajutor dacă, între timp, devii neglijent în anumite lucruri.

Dacă îl auzi pe un om luptându-se, strigând și insistând în vreun aspect al ispitei, dar imediat cade în căi lumești, în asemănare cu lumea, în ușurătate și în neglijență în alte îndatoriri creștine – este normal să te aștepți că Hristos să îl lase singur în ceasul ispitei.

(c) Siguranța generală a perseverenței și păstrării sfinților de apostazie totală. Orice simțământ de siguranță pe care Dumnezeu ni-l dă este bun în sine pentru scopul pentru care ni se dă, dar, atunci când ni se dă pentru un scop, dar noi îl folosim pentru un altul, această siguranță nu este nici bună și nici folositoare.

Dacă ne folosim de siguranța ocrotirii de apostazie totală pentru a susține sufletul în lupta cu o ispită specifică, și ne închipuim că acesta este mijlocul infailibil de păzire față de orice ispită, acest lucru nu ne va fi în final de niciun folos, pentru că vor exista inevitabil ispite în care vom cădea. Mulți se bazează pe siguranța lor, dar ajung în final în prăpastia incertitudinii.

2. Dedică-te cu toată energia și sânguința acestei păstrări deosebite prin păzirea „cuvântului răbdării lui Hristos” în mijlocul tuturor încercărilor și a ispitelor.

(a) În mod specific, gândește-te cu înțelepciune care este acel domeniu din zilele noastre unde „cuvântul răbdării lui Hristos” suferă cel mai mult și, pe măsură ce trec vremurile peste noi, dedică-te în mod riguros păzirii lui în acel aspect particular.

Întrebare

Ai putea să pui următoarea întrebare: „Cum am putea să știm care este acel aspect în care ar putea să sufere păzirea, cuvântului răbdării lui Hristos?”

Răspuns

Gândește-te la faptele în care excelez în orice perioadă. O neglijare a Cuvântului lui Dumnezeu aplicabil acestora este un aspect care ar trebui să ne determine să conștientizăm că acesta este locul unde împlinirea Cuvântului Lui ar avea de suferit. Iată care sunt lucrările lui Hristos în care trebuie să ne implicăm în zilele noastre:

[1] Revărsarea abundentă a dezgustului față de lucrurile și oamenii mari ai acestei lumi, cu toate plăcerile lor lumești. Credinciosul descoperă goliciunea tuturor lucrurilor pământești, întorcând constant spatele atât oamenilor cât și lucrurilor, făcând loc valorilor spirituale durabile.

[2] Acceptarea pĂrtĂșiei moștenirii sale într-o modalitate clară, făcând diferența între lucrurile prețioase și lucrurile murdare, și acceptând că poporul lui Hristos nu poate să nu se deosebească de această lume.

[3] Alipirea de credință și rugăciune, prețuindu-le mai mult decât puterea și sfaturile fiilor oamenilor.

[4] Redescoperirea și recuperarea poruncilor și a rânduielilor lui Dumnezeu din mâna celor lumești, unde s-au aflat în robie prin poftetele oamenilor, pentru a le demonstra de acum înainte în frumusețea și puterea Duhului Sfânt.

Întrebare

Într-o astfel de perioadă de ispitire, de ce anume ține neglijența în păzirea „cuvântului răbdării lui Hristos”?

Răspuns

Nu ține oare această neglijență de faptul că punem preț pe această lume și pe lucrurile din lume, lucruri pe care cândva le respingeam și le călcăm în picioare? Nu ține de faptul că privim cu ușurătate moștenirea specială a poporului lui Dumnezeu, îndrăznind să o comparăm cu cea a oamenilor din lume? Nu ține ea oare de faptul că ne bazăm pe sfaturile și gândirea noastră? Nu ține de faptul că am pângărit poruncile Lui prin aceea că am permis ca templul lui Dumnezeu să fie călcat în picioare de oameni lipsiți de credință și sfințenie?

De aceea, haideți să fim veghetori și, în toate aceste lucruri, dacă ne este dragă ocrotirea sufletelor noastre, să păzim „cuvântul răbdării lui Hristos”.

(b) Având această atitudine, haideți să Îl implorăm pe Domnul Isus Hristos cu toate considerațiile care pot fi aduse înaintea scaunului Său de domnie, cerându-I să Își împlinească promisiunile binecuvântate, pentru ca inima binecuvântatului și îndurătorului nostru Mare Preot să fie mișcată, astfel ca El să vină să ne dea ajutorul potrivit la vreme de nevoie.

9

ÎNDEMNURI DE FINAL

După ce am analizat ce presupune responsabilitatea vegherii așa încât să nu cădem în ispită, cred că nu mai trebuie să statuez motivațiile ce stau în spatele acesteia. Cei care nu sunt afectați de propriile experiențe triste și nici de importanța acestei responsabilități, așa cum am prezentat-o de la începutul acestui discurs, trebuie să fie lăsați la îndemâna răbdării îndelungi a lui Dumnezeu. De aceea, voi încheia printr-un îndemn general adresat acelor care se pregătesc în orice fel pentru evitarea sau pentru confruntarea cu ispita, luând în considerare câtuși de puțin cuvintele mele.

Dacă ai merge la spital și ai vedea mulți pacienți stând acolo bolnavi și slabi, în durere și suferință din cauza multor boli grave și a unor infecții virale, ai putea întreba cum au ajuns aceștia într-o astfel de stare, iar ei ar putea să fie de acord să îți spună care au fost cauzele acelor suferințe. „Iată cum m-am ales cu această rană”, spune unul. „Iată cum am contractat această boală”, spune un altul. Oare, văzând aceste observații, nu ai deveni câtuși de puțin mai atent în ce privește locurile pe unde umbli și lucrurile pe care le faci?

Cu siguranță că da! Dacă ar fi să mergi în celulele din închisoare și să vezi acolo mulți întemnițați într-o stare mizabilă, gândindu-se la ziua execuției lor, și dacă i-ai întreba cum au ajuns în această stare, ei toți ți-ar spune aceasta: „Ai grijă ca să nu ajungi în situația noastră”! Așa stau lucrurile și atunci când cazii în ispită.

O, cât de multe suflete sărmame, ticăloase, rănite spiritual pot fi găsite peste tot în această lume! Aici este unul rănit de un anumit păcat, acolo un altul căzut într-un altfel de păcat! Aici este unul care a căzut în necurățiile firii pământești, și acolo un altul care a fost doborât în duhul său. Întreabă-i cum au ajuns în această stare. Toți îți vor răspunde așa: „Vai, am căzut în ispită și în capcane blestемate! Iată ce ne-a adus în această stare tristă, după cum poți vedea cu ochii tăi!” Fără îndoială, dacă un om ar putea să arunce privirea în groapa iadului și să vadă sărmamele suflete blestемate și condamnate stând legate în lanțurile întunericii, și dacă ar putea să le audă strigătele, ce lecții ar învăța acel om? Ce ar spune acei oameni? Nu i-ar blestema ei oare pe ispititorii lor, ca și ispitele în care au căzut? De aceea, ar trebui să tratăm cu superficialitate astfel de lucruri? Solomon ne spune că naivul care merge după femeia străină nu știe că „casa ei pogoară la moarte, și drumul ei duce la cei morți: niciunul care se duce la ea nu se mai întoarce, și nu mai găsește cărările vieții” (Proverbe 2:18-19). Acest avertisment este repetat în Proverbe 7:25-27: „Să nu ți se abată inima

spre calea unei asemenea femei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă multe jertfe, și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre locașurile morții”.

Iată care este motivul pentru care nimeni n-ar trebui să se aventureze în capcanele ei. Dacă ai cunoaște ce anume survine după căderea în ispită, probabil că ai fi mult mai atent și mai veghetor. Oamenii pot să își imagineze că au control asupra acestor lucruri, dar iată ce spune cuvântul lui Dumnezeu:

„Poate cineva să ia foc în sân, fără să i se aprindă hainele?
Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă
picioarele?” (Proverbe 6:27-28)

Evident că nu!

Oamenii nu ies din ispitele în care cad fără a fi răniți, arși și cu o mulțime de zgârieturi pe ei. Nu cunosc vreun alt aspect din această viață legat de care să existe o nevoie mai mare de avertizare și îndemn decât acesta. Mergeți la universitățile noastre și întrebați de starea spirituală a studenților lor. Ce răspuns veți primi oare cu privire la majoritatea dintre ei? „O, tânărul acela? Trăgeam mari speranțe pentru el. Totuși, și-a făcut prieteni răi, iar acum a ajuns să fie pierdut! Un altul începuse bine în umblarea credinței, și aveam nădejdea serioasă cu privire la el; dar a căzut în ispită”. Într-un alt caz, se spune: „tânărul acesta era folositor

și smerit, împodobind Evanghelia, dar acum este așa de mult înfășurat de această lume, încât este cu totul egoist, și nu mai vezi niciun pic de viață în el”. În cazul altuia, s-a spus că era zelos și smerit, dar acum s-a îndepărtat de Dumnezeu și și-a pierdut dragostea dintâi. O, este plină această lume de exemple triste de felul acesta, ca să nu mai spun de nenumăratele ființe sărmene care au căzut în ispită prin amăgiri și erezii religioase! Nu avem suficient timp. Nu este oare momentul să ne trezim înainte de a fi prea târziu și să veghem din nou de la primele semne ale ispitei, de la primele încercări ale satanei de a ne ataca, veghind apoi la toate căile prin care el încearcă să se apropie de noi, chiar dacă nu ni se par dăunătoare în niciun fel la început?

N-am experimentat și noi slăbiciunile noastre, nebuniile noastre și puterea copleșitoare a ispitei, odată ce ea și-a făcut loc în interiorul nostru?

În ceea ce privește responsabilitatea asupra căreia am insistat, anume de a „păzi cuvântul răbdării lui Hristos”, te-ăș îndemna să iei în considerare următoarele ultime aspecte:

1. Dacă ignori ceea ce ai ca singurele mijloace prescrise de Mântuitorul nostru, vei ajunge negreșit să cazi în ispită și în păcat. Nu te flata niciodată imaginându-ți că stă în puterea ta să te împotrivești ispitei, mai ales dacă te consideri un „ucenic matur”. Tu pretinzi că ai în tine o ură mare față de păcat, și crezi că este imposibil să fii sedus de el. Totuși, „cine

crede că stă în picioare (oricine ar fi el), să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12). Dacă nu vei veghea, nu te va păzi de rău niciun har pe care l-ai primit, nicio experiență avută și nicio hotărâre luată în sinea ta. Hristos ne arată că îndemnul Lui la veghere este adresat și aplicabil tuturor. Poate că tu ai putea avea succes pentru o vreme, cu toată nepăsarea și nevegherea ta, dar trezește-te, laudă-L pe Dumnezeu pentru blândețea și răbdarea Lui, altfel răul pândește la ușa casei tale⁴⁶. Oricine ai fi, dacă nu te achiți cu credincioșie și sârguință de această responsabilitate, într-un fel sau altul, într-un lucru sau în altul, în cele spirituale sau în cele temporare, răul și ticăloșia își vor face loc în inima ta, vei fi ispitit și vei ajunge pângărit. Și cum vei sfârși, oare? Amintește-ți de Petru!

2. *Gândește-te la faptul că ești mereu sub privirile lui Hristos, Căpetenia măreață a mântuirii noastre, care ne-a avertizat să veghem cu sârguință și să ne rugăm, ca să nu cădem în ispită.* Ce crezi că gândește și simte Domnul Isus Hristos când vede ispita alergând spre noi, când în jurul nostru se naște o furtună, dar noi rămânem adormiți? Nu Îl întristează să ne vadă expuși pericolelor, după ce ne-a trimis avertisment după avertisment? În vremea când El a fost ispitit, în zilele lucrării Sale pe acest pământ, văzând ispita cum se apropie, S-a înarmat împotriva ei. „Vine stăpânitorul lumii acesteia”, a spus El, dar „el n-are nimic în Mine” (Ioan

⁴⁶ Geneza 4:7 – „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușa; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești”.

14:30). De ce să fim noi atât de neglijenți chiar sub privirile Lui? Nu se apropie El de tine așa cum s-a apropiat de Petru, pe când acesta adormise în grădina Ghetsimani, aducând aceeași mustrare: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine!” (Matei 26:40)? Nu va fi pentru tine o sursă de mare tristețe și durere să fii muștrat în felul acesta, sau chiar să auzi tunetul glasului Său răsunând din ceruri împotriva neglijenței tale, așa cum a făcut împotriva bisericii din Sardes?

„Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și poacăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine” (Apocalipsa 3:2-3).

3. Ia aminte la faptul că, dacă îți neglijezi această responsabilitate și vei cădea astfel în ispită (lucru cert), în vreme ce ești înfășurat de ea, Dumnezeu poate aduce o suferință sau judecată aspră asupra ta. Ca urmare a căderii tale în ispită, nu vei putea vede aceste lucruri în vreo altă lumină decât ca o dovadă a mâniei și urii Lui. Ce te vei face atunci cu ispita și suferința ta, care vor apăsa amândouă asupra sufletului tău? Toate oasele tale vor fi zdrobite, iar pacea și tăria ta vor dispărea într-o clipă.

Aceste avertismente ar putea să vi se pară niște cuvinte potrivite în acest moment, dar, dacă ispita vă va cuprinde vreodată, veți descoperi cum ele vi se vor părea pline de tris-

tețe și amărăciune. O, deci, haideți să ne străduim să ne păzăm sufletele neafectate de ispită, evitând orice ni se pare rău și orice cale care duce la rău, în special în ocupațiile noastre, în relațiile cu ceilalți oameni din societate și în treburile noastre!

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! "Fără plată ați primit, fără plată să dați".

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!